MAURICE LEBLANC:

Dutá jehla

Dobrodružství Arsèna Lupina

VÝSTŘEL

Raymonda zbystřila sluch. Znovu, tentokrát dvakrát po sobě, zaslechla dosti zřetelně zvláštní šramot, odlišný od nejasných zvuků, z nichž se skládá noční ticho. Byl tak slabý, že nepoznala, přichází-li zblízka nebo zdálky, z rozsáhlého zámku nebo z temných zákoutí parku.

Potichounku vstala. Měsíc jasně svítil na klidnou krajinu, na trávníky a háje a na zasmušilé siluety roztroušených zřícenin bývalého opatství: torza sloupů, polorozpadlé klenby, rozvaliny sloupových síní a zlomky opěrných oblouků. Vanul slabý větřík. Klouzal po holých, nehybných větvích stromů a ševelil rašícími lístky keřů.

A zase ten šramot…, vlevo, v nižším patře, v salónech západního křídla zámku.

Ačkoli byla Raymonda odvážná a statečná, bylo jí úzko. Oblékla si noční úbor a vzala si zápalky.

„Raymondo…, Raymondo…“ Hlas, slaboučký jako vzdech, ji volal z vedlejšího pokoje. Když dotápala k polootevřeným dveřím, padla jí do náručí sestřenice Zuzana, vycházející ze svého pokoje.

„Raymondo, jsi to ty? Slyšela jsi?“

„Ano…, ty nespíš?“

„Myslím, že mě probudil pes. Ale to už je dost dlouho. Teď už neštěká. Kolik je asi hodin?“

„Budou čtyři.“

„Slyšíš? Někdo chodí po salóně.“

„Nic se nemůže stát. Je tam přece tvůj otec, Zuzano.“

„Právě jemu hrozí nebezpečí. Spí vedle salónku.“

„Je tam také pan Daval…“

„Ale na druhém konci zámku. Copak může něco slyšet?“ Váhaly a nevěděly, co dělat. Křičet? Volat o pomoc? Netroufaly si, bály se zvuku vlastního hlasu.

Zuzana přistoupila k oknu a potlačila výkřik. „Podívej se…, u

bazénu někdo je.“ Opravdu, mihla se tam postava rychle se vzdalující ho muže. Pod paží nesl dost velký předmět, který nemohly rozeznat. Klátil se mu kolem nohy a překážel mu při chůzi. Viděly ho, jak jde kolem starobylé kaple a míří k brance ve zdi. Byla asi pootevřená, protože muž ihned zmizel a dívky ani nezaslechly obvyklé vrznutí stěžejí.

„Přišel ze salónu,“ zašeptala Zuzana.

„To ne, protože kdyby šel po schodech a prošel by vestibulem, vyšel by o něco více vlevo…, ale co když…“

Stejná myšlenka je vyděsila. Vyklonily se z okna. Proti nim, k průčelí zámku, stál žebřík opřený o první patro. Světlo dopadalo na kamenný balkón. A jiný muž, který také něco nesl, přelezl balkón, sklouzl po žebříku a prchal stejnou cestou.

Vyděšená Zuzana se bezmocně svezla na kolena: „Zavolejme…, zavolejme o pomoc…“

„Kdo by přišel? Tvůj otec? A co jestli tam ještě někdo je a vrhne se na něho?“

„Mohly bychom upozornit služebnictvo…, tvůj zvonek vede do jejich patra.“

„Ano…, ano…, snad je to dobrý nápad… Jenom aby přišli včas.“

Raymonda nahmatala vedle své postele elektrický zvonek a stiskla ho. Zadrnčel v horním patře. Dívkám se zdálo, že i dole zaslechly jeho pronikavý zvuk. Vyčkávaly. Ticho se stávalo hrozivým, ani větřík už neševelil lístky keřů.

„Mám strach…, mám strach…,“ opakovala Zuzana A najednou dole pod nimi v hluboké tmě lomoz hřmot převrženého nábytku, výkřiky, hrozné, zlověstné, chraplavé sténání, chropot rdoušené bytosti… Raymonda se vrhla ke dveřím. Zuzana se jí zoufale držela za ruku.

„Ne…, neopouštěj mě…, mám strach.“

Raymonda ji odstrčila a vyběhla na chodbu. Za ní se ode zdi ke zdi potácela Zuzana a křičela. Raymonda doběhla ke schodišti, hnala se po schodech dolů, vřítila se do velkých dveří salónu a zůstala stát na prahu jako přibitá. Zuzana se vedle ní zhroutila. Na tři kroky od nich stál muž se svítilnou v ruce. Rychlým pohybem jí namířil na

dívky, oslepil je, delší dobu si je prohlížel, potom si pomalu a s naprostým klidem nasadil čepici, zvedl kousek papíru a dvě stébla slámy, odstranil stopy na koberci, došel až k balkónu, obrátil se, hluboce se dívkám uklonil a zmizel.

První se rozběhla Zuzana do malého budoáru oddělujícího velký salón od pokoje jejího otce. Ale hned u dveří ji vyděsila strašná podívaná. V matném měsíčním světle uviděla dvě nehybná těla ležící na zemi vedle sebe.

„Otče!… otče! Jsi to ty?… Co je ti?“ skláněla se k němu, celá rozrušená.

Po chvíli se hrabě de Gesvres pohnul. Zlomeným hlasem pronesl:

„Neboj se…, nejsem raněn… Co Daval? Žije? A nůž…, ten nůž?…“

Vtom přicházeli dva sloužící se svíčkami. Raymonda se vrhla k druhému tělu a poznala Jeana Davala, sekretáře a důvěrníka hraběte. Jeho obličej byl už smrtelně bledý.

Raymonda se zvedla a vrátila se do salónu. Ze sbírky zbraní, pověšených na zdi, vzala pušku, o níž věděla, že je nabitá, a vyšla na balkón. Uplynulo sotva padesát až šedesát vteřin od té doby, kdy se podivné individuum vyhouplo na první příčku žebříku. Nemohl přece být příliš daleko, tím spíše, že z opatrnosti přemístil žebřík tak, aby ho nikdo nemohl použít. Opravdu ho uviděla. Právě míjel zříceniny starého kláštera. Přiložila pušku k líci, klidně namířila a vystřelila. Muž upadl.

„Výborně!, výborně,“ zvolal jeden sloužící, „toho tedy máme. Už tam běžím.“

„Ne, Viktore, zvedá se… Běžte po schodech a utíkejte k brance. Jinudy nemůže uprchnout.“

Viktor utíkal, ale ještě dříve, než přiběhl do parku, muž znovu upadl. Raymonda zavolala druhého sluhu. „Alberte, vidíte ho tam dole u velké sloupové síně?“

„Ano, plazí se v trávě, je s ním amen.“

„Hlídejte ho odsud.“

„Nikam neuteče. Vpravo od zřícenin je nekrytý trávník.“

„A vlevo hlídá Viktor branku,“ řekla a znovu uchopila pušku.

„Nechoďte tam, slečno!“

„Proč ne,“ řekla rozhodně a nervózně sebou trhla, „nechte mě…, zbývá mi ještě jedna patrona. Jestli se pohne…“

Odešla. Za chvíli ji Albert spatřil, jak jde ke zříceninám. Zavolal na ni z okna:

„Odplazil se za sloupoví. Už ho nevidím… Pozor, slečno…“

Raymonda obešla starý klášter a pak zmizela Albertovi z očí. Když ji dlouho neviděl, zneklidněl. Nespouštěl zříceniny z očí, a místo aby seběhl po schodech, snažil se vylézt na žebřík. Když se mu to podařilo, rychle slezl a utíkal k arkádě, kde naposled spatřil neznámého muže. Po třiceti krocích našel Raymondu, která se mezitím sešla s Viktorem u branky.

„A přece se musí…“

„Eh! Má to spočítáno. Za deset minut ho máme, darebáka.“

Ze statku, jehož budovy se rozkládaly opodál, v prostoru obehnaném zdmi, přicházel právě nájemce se synem. Výstřel je probudil. Cestou do zámku nepotkali nikoho.

„Hrome,“ sakroval Albert, „ten darebák nemohl přece ze zřícenin pláchnout.“

„Však my ho vyšťáráme někde v díře.“ Zorganizovali metodické pátrání. Prohledali každý keř, odtahovali těžké šlahouny břečťanu, omotané kolem dříků sloupů. Přesvědčili se, že kaple byla dobře zamčena a že ani jedno okno nebylo rozbité. Chodili křížem krážem kolem kláštera, prohledávali všechny kouty a zákoutí. Hledali marně.

Našli jen jediný předmět: na místě, kde muž upadl, když ho Raymonda postřelila, ležela šoférská čepice ze světlé kůže.

V šest hodin ráno byli zpraveni četníci v Queville-la Riviere a dostavili se na místo činu. Před odchodem odeslali zvláštního posla do státního zastupitelství v Dieppe s krátkou zprávou, v níž uvedli okolnosti zločinu, brzké dopadení hlavního pachatele a nález jeho čepice a nože, kterým spáchal zločin.

V deset hodin sjížděla z mírného kopce, svažujícího se k zámku, dvě auta. V prvním, úctyhodné limuzíně, seděl náměstek prokurátora a vyšetřující soudce v doprovodu svého zapisovatele. Ve druhém,

docela nenápadném autíčku, se vezli dva mladí reportéři, zástupci Journal de Rouen a jednoho významného pařížského listu.

* * *

Do zámku, bývalého starobylého sídla opatů z Ambrumés, už neměli daleko. Skládal se z hlavní budovy s cimbuřím a hodinami a ze dvou křídel s podjezdy s kamennou balustrádou. Přes zdi parku za planinou, kterou podpíraly vysoké normandské útesy, bylo vidět mezi vesnicemi modrý pruh moře. Zámek, zpustošený za Revoluce, restauroval před dvaceti lety hrabě de Gesvres. Nyní tam žil se svou dcerou Zuzanou, půvabnou a křehkou plavovláskou, a se svou neteří Raymondou de Saint-Véran. Ujal se jí před dvěma lety, kdy Raymonda osiřela po náhlé smrti obou rodičů. Život na zámku plynul klidně a pravidelně. Občas tam zavítali někteří sousedé.

V létě vodil hrabě obě dívky téměř každý den do Dieppe. Byl to vysoký, prošedivělý muž s oduševnělým obličejem. Byl velmi bohatý, ale spravoval svůj majetek sám se svým sekretářem Jeanem Davalem.

* * *

Hned u vchodu přijal vyšetřující soudce první hlášení četnického velitele Quevillona. Dopadení pachatele se uskuteční co nevidět, všechny východy z parku jsou střeženy. Únik je vyloučen.

Malá skupinka prošla nejdříve kapitulní síní s refektářem umístěným v přízemí a pak vystoupila do prvního poschodí. Hned si povšimli, že v salónu je všechno v bezvadném pořádku. Nic nenasvědčovalo tomu, že by kterýkoli kus nábytku, kterýkoli umělecký předmět nebyl na svém místě, nebo že by dokonce chyběl. Po pravé i levé straně visely nádherné vlámské figurální gobelíny Vzadu visely čtyři Rubensovy obrazy v dobových rámech, zobrazující mytologické scény. Byly to slavné obrazy, které společně s vlámskými gobelíny odkázal hraběti de Gesvres jeho strýc z matčiny strany, španělský grand, markýz de Bobadilla. Vyšetřující soudce pan Filleul poznamenal:

„Jestliže příčinou zločinu byla krádež, pak nebyla určitě spáchána v tomto salónu.“

„Kdoví?“ zapochyboval zástupce prokurátora, který sice mluvil

málo, ale měl vždycky opačný názor než soudce.

Víte, milý pane, zloděj by se především postaral o to, aby zmizely tyhle světoznámé gobelíny a obrazy.“

„Možná, že na to neměl čas.“

„To se dovíme.“

Vtom vstoupil hrabě de Gesvres v doprovodu lékaře. Hrabě, na němž už nebylo vidět, že se stal obětí násilí, pozdravil oba vysoké soudní úředníky Pak otevřel dveře do budoáru.

Na rozdíl od salónu, kam po zločinu nevstoupil nikdo kromě lékaře, byl v této místnosti značný nepořádek. Dvě židle byly polámané, cestovní hodiny a krabice s dopisními papíry se válely po zemi. Na některých rozházených nepopsaných papírech byla krev. Lékař odhrnul prostěradlo, jímž bylo přikryto tělo. Jean Daval ve svých všedních manšestrových šatech a v obrovských botách ležel na zádech s jednou paží pod sebou. Rozhalili mu košili a spatřili širokou ránu na prsou.

„Smrt patrně nastala okamžitě,“ prohlásil lékař „stačila jedna rána nožem.“

„Je to bezpochyby ten nůž, který jsem viděl v salónu na krbu vedle kožené čepice,“ poznamenal soudce.

„Ano,“ potvrdil hrabě, „nůž sebrali dokonce tady. Je ze stejné sbírky zbraní, odkud si má neteř, slečna de Saint-Véran, vzala pušku. Šoférská čepice určitě patří vrahovi.“

Pan Filleul si pozorně prohlédl některé detaily v místnosti, položil lékaři několik otázek a potom požádal pana de Gesvres, aby dopodrobna pověděl vše, co ví.

Hrabě vypovídal těmito slovy: „Vzbudil mě Jean Daval. Ostatně spal jsem špatně, probouzel jsem se a zdálo se mi, že slyším kroky, a tu najednou, když jsem otevřel oči, uviděl jsem v nohách postele Jeana Davala se svíčkou v ruce, oblečeného tak, jak ho teď vidíte, protože často pracoval dlouho do noci. Bylo na něm vidět, že je rozčilen. Řekl mi tiše: ‚V salónu někdo je‘. Doopravdy jsem zaslechl hluk. Vstal jsem a pomaličku jsem otevřel dveře budoáru. Vtom někdo otevřel druhé dveře, vedoucí do velkého salónu, nějaký muž se na mne vrhl a omráčil mě ranou do spánku. Neuvádím, pane

vyšetřující soudce, žádné podrobnosti, protože si vzpomínám jenom na hlavní události, které se odehrávaly velmi rychle.“

„A potom?“

„Dál už se na nic nepamatuji. Když jsem nabyl vědomí, ležel Daval na zemi smrtelně zraněný.“

„Nepodezíral jste nikoho?“

„Ne.“

„Nemáte žádného nepřítele?“

„O nikom nevím.“

„A pan Daval také žádného neměl?“

„Daval! Ten a nepřítele! Byl to nejlepší člověk na světě. Dvacet let byl nejen mým sekretářem, ale, a to vám říkám otevřeně, i důvěrníkem. Byl u všech oblíbený a měl jen přátele.“

„A přece někdo přelezl zeď a spáchal vraždu. Musel k tomu mít důvod.“

„Důvod? Přece krádež, to je jasné.“

„Tak vám tedy něco ukradli?“

„Ne. Nic.“

„Nuže?“

„I když nic neukradli a nic tu neschází, přece jenom odtud něco odnesli.“

„Co?“

„To nevím. Ale moje dcera a neteř vám poví, že doopravdy viděly dva muže, jak jeden po druhém procházeli parkem a odnášeli dost velké balíky.“

„Těm slečnám…“

„Domníváte se, že se těm slečnám něco zdálo? I mě to svádí, abych si to myslel, protože od rána se trápím pátráním a dohady. Nic vám v tom nebrání, abyste je vyslechl.“

Povolali obě sestřenice do velkého salónu. Zuzana byla pobledlá, dosud se chvěla a nebyla schopna slova. Raymonda, energičtější, zmužilejší i krásnější vyprávěla o nočních událostech i o tom, jak se jich účastnila, a hnědé oči se jí přitom zlatově leskly.

„Vy tedy, slečno, trváte kategoricky na své výpovědi?“

„Ovšem. Dva muži, kteří prošli parkem, odnášeli nějaké

předměty.“

„A co ten třetí?“

„Odcházel odsud s prázdnýma rukama.“

„Dovedla byste ho popsat?“

„Stále nás oslňoval. Nanejvýš bych řekla, že je velký a silný.“

„Vám také tak připadal, slečno?“ zeptal se soudce Zuzany de Gesvres.

„Ano…, totiž ne…,“ zauvažovala Zuzana, „mně se zdálo, že je střední postavy a štíhlý.“

Pan Filleul, zvyklý na rozdílné výpovědi a na různé názory svědků na stejný fakt, se usmál. „Máme tedy co dělat jednak s individuem ze salónu který je velký, a přitom malý, silný a štíhlý, a pak s dvěma individuy z parku, která jsou obviněna z krádeže nějakých předmětů ze salónu…, které tam dosud jsou.“

Pan Filleul byl soudce ze školy ironiků, jak sám říkal. Byl to soudce, který nepohrdal příležitostí předvést publiku, jak dovede jednat. Důkazem toho bylo, že počet osob, které se tísnily v salónu, stále vzrůstal.

K žurnalistům se připojil nájemce se synem, zahradník se ženou dále zámecký personál a oba šoféři z Dieppe.

Soudce pokračoval: „Musíme se dohodnout na tom, jak zmizela třetí osoba. Vy jste vystřelila z této pušky, slečno? Z tohoto okna?“

„Ano, onen muž se právě doplazil k náhrobnímu kameni mezi ostružinami vlevo od kláštera, který odsud není skoro ani vidět.“

„Ale zase se zvedl.“

„Na chvíli. Viktor šel ihned dolů hlídat branku a já jsem šla za ním. Nechala jsem tady našeho sluhu Alberta, aby pozoroval, co se bude dít.“

Pak vypovídal Albert a soudce došel k závěru: „Podle vás tedy raněný nemohl uprchnout vlevo, protože váš kamarád hlídal branku, ani vpravo, protože byste ho byl viděl běžet přes trávník. Z toho nám tedy logicky vyplývá, že je dosud v relativně omezeném prostoru, který máme na očích.“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Vy také, slečno?“

„Ano.“

„A já taky,“ řekl Viktor.

Zástupce prokurátora uštěpačně zvolal: „Pole pátrání je úzké, musíme tedy pokračovat v pátrání tam, kde jsme před čtyřmi hodinami skončili.“

„Možná že budeme mít víc štěstí.“

Pan Filleul vzal z krbu koženou čepici, prohlédl si ji, zavolal četníka a stranou mu řekl: „Pošlete ihned jednoho ze svých lidí do Dieppe ke kloboučníkovi Maigretovi. Jestli to bude možné, ať mu pan Maigret poví, komu prodal tuhle čepici.“

Podle slov zástupce prokurátora bylo „pole pátrání“ omezeno na trojúhelník o stranách asi sto metrů dlouhých, z něhož tu a tam vyčnívaly zříceniny slavného středověkého kláštera Ambrumésy: šlo o prostor ohraničený po pravé straně zámkem a trávníkem a po levé straně zdí, která se zdí na protilehlé straně zámku tvořila pravý úhel. V pošlapané trávě ihned zjistili, že uprchlík tudy prošel. Na dvou místech našli stopy téměř zaschlé, zčernalé krve. Za nárožím arkády, kterou klášter končil, nebylo už nic. Na půdě, pokryté kobercem Jehličí z borovic, nezůstaly žádné otisky těla. Několik keřů, vyrvaných sluhy a četníky, několik náhrobních kamenů, pod nimiž hrabali, byl celý výsledek pátrání. Ale jak se tedy raněnému podařilo uniknout pozornosti dívky, Viktora a Alberta?

Od zahradníka, jenž měl klíče, si dal vyšetřující soudce otevřít Boží kapli. Byl to pravý sochařský skvost, nedotčený časem a Revolucí. Jemně cizelovaná chrámová předsíň a miniaturní sošky byly považovány za jedno z vrcholných děl normandské gotiky. V prostém interiéru kaple, jejíž jedinou ozdobou byl mramorový oltář, se nikdo nemohl skrýt. Ostatně musel by se tam dostat. Ale jak?

Inspekce skončila u branky, kudy vcházeli návštěvníci zřícenin. Vedla do úvozu mezi hradbami a lesním houštím, v němž bylo vidět opuštěné lomy. Pan Filleul se shýbl: V prachu cesty byly stopy pneumatik s protismykovými obručemi. Raymondě a Viktorovi se doopravdy zdálo, že po výstřelu uslyšeli supět auto.

Vyšetřující soudce dodal: „Raněný se asi dostal ke svým společníkům.“

„To není možné,“ zvolal Viktor. „Byl jsem tam, když ho slečna a Albert ještě viděli.“

„Konečně, někde přece být musí! Buď venku, nebo uvnitř, jiná možnost není!“

„Je tady,“ trvali na svém tvrdošíjně sluhové.

Soudce pokrčil rameny a dost mrzutě se vracel do zámku. Případ rozhodně nezačínal slibně. Krádež tam, kde nic nebylo ukradeno, a ke všemu neviditelný vězeň. Nebylo v tom nic potěšujícího.

Byl čas k obědu. Pan de Gesvres pozval vysoké státní úředníky a oba novináře ke stolu. Jedli mlčky. Pan Filleul se pak vrátil do salónu, kde vyslýchal služebnictvo.

Tu se ozval ze dvora dusot kopyt a hned nato vešel četník, kterého poslali do Dieppe.

„Tak co, mluvil jste s kloboučníkem?“ zvolal soudce, jenž dychtil po nějaké informaci.

„Čepici prodali nějakému šoférovi.“

„Šoférovi!“

„Ano, šoférovi, který zastavil svůj vůz před obchodem a zeptal se, jestli by mu mohli prodat pro jednoho zákazníka šoférskou čepici ze žluté kůže. Měli už jen tuhletu. Šofér se ani nezajímal o velikost, zaplatil a odjel. Měl naspěch.“

„Jaký to byl vůz?“

„Pro čtyři osoby.“

„A který den to bylo?“

„Který den? Ale dnes ráno.“

„Dnes ráno? Co to žvaníte?“

„Tuhle čepici koupil dnes ráno.“

„Ale to není možné, našli ji přece dnes v noci v parku, musel ji tedy koupit dřív.“

„Dnes ráno. Kloboučník mi to řekl.“

Chvíli panovalo zděšení. Ohromený vyšetřující soudce se to snažil pochopit. Najednou vyskočil, protože mu svitlo.

„Přiveďte šoféra, který nás sem dnes ráno vezl!“

Četnický velitel a jeho podřízený běželi do konírny. Za několik

minut se velitel vrátil sám.

„Kde je šofér?“

„Dal se obsloužit v kuchyni, naobědval se a pak…“

„A pak?“

„Jednoduše zmizel.“

„Ve svém voze?“

„Ne. Pod záminkou, že navštíví jednoho svého příbuzného v Ouville, si vypůjčil od podkoního kolo. Tady je jeho klobouk a kabát.“

„Přece neodjel prostovlasý?“

„Vytáhl z kapsy čepici a nasadil si ji.“

„Čepici?“

„Ano, byla ze žluté kůže.“

„Ze žluté kůže? To snad ne, ta je přece tady.“

„Opravdu, pane soudce, ale má úplně stejnou.“

Zástupce prokurátora se uštěpačně usmál: „To se povedlo! To je švanda! Tak máme dvě čepice. Jednu, tu pravou, která byla naším jediným doličným předmětem, nám odvezl na hlavě nepravý šofér a druhou, tu nepravou, držíte v ruce. Ten náš hrdina nás pěkně napálil.“

„Ať ho chytnou! Ať ho sem přivedou!“ sípal pan Filleuel. „Quevillone, dva vaši muži na koně a klus!“

„Kdoví, kde je mu konec,“ přisadil si zástupce pro kurátora.

„Ať je jak chce daleko, musíme ho dostat.“

„Doufejme, ale myslím si, pane vyšetřující soudce, že bychom měli své síly soustředit spíše tady. Přečtěte si laskavě tenhle papír, který jsem našel v kapse kabátu!“

„Jakého kabátu?“

„Toho šoféra.“

A zástupce prokurátora podal panu Filleulovi složený papír, na němž bylo napsáno tužkou dost nevypsanou rukou těchto několik slov: „Běda slečně jestli zabila šéfa.“

Incident způsobil rozruch.

„Moudrému napověz, hloupému dolož, teď víme, na čem jsme,“ zabručel zástupce.

„Pane hrabě," pokračoval vyšetřující soudce, „snažně vás prosím buďte klidný. A vy také slečny. Je to planá hrozba. Od čeho máme justici? Zařídíme všechno, co bude nutné. Ručím za vaši bezpečnost. Pokud jde o vás, pánové," dodal obraceje se na dva reportéry „spoléhám na vaši diskrétnost Mé ochotě vděčíte za to, že jste se mohli účastnit vyšetřování a špatně byste se mi odvděčili…" Odmlčel se, jako by ho něco napadlo, díval se střídavě na oba mladíky a pak přistoupil k jednomu z nich

„Pro které noviny pracujete?"

„Pro Journal de Rouen."

„Máte průkaz?"

„Tady je."

Doklad byl v pořádku. Nedalo se nic namítat. Pan Filleul se dotázal druhého: „A vy, pane?"

„Já?"

„Ano, vy, ptám se vás, z které redakce jste?"

„Propánaboha, pane vyšetřující soudce, píši do několika novin…"

„Máte průkaz?"

„Nemám."

„Vida! A jak to?"

„Aby vám nějaké noviny vydaly průkaz, musíte do nich stále psát."

„No a?"

„No a já jsem jen nahodilý spolupracovník. Posílám své články na různá místa, někdy je uveřejní, někdy ne, přijde na to."

„Tak tedy vaše jméno? Vaše doklady?"

„Mé jméno by vám nic neřeklo. Doklady nemám."

„Vy nemáte žádný doklad o svém zaměstnání?"

„Nemám žádné zaměstnání."

„Tak tedy, pane," osopil se na něho soudce, „přece si nemyslíte, že si zachováte své inkognito, když jste se sem lstivě vetřel a vyzvěděl jste justiční tajemství."

„Dovolil bych si vám připomenout, pane vyšetřující soudce, že jste se mě na nic neptal, když jsem přišel, i že jsem vám proto nemusel nic říkat. Ostatně se mi nezdálo, že by vyšetřování bylo

tajné, protože se ho účastnil kdekdo…, dokonce i jeden pachatel.“ Mluvil tiše a nesmírně zdvořile. Byl to vytáhlý, štíhlounký mladíček, kalhoty měl poněkud krátké i sako příliš úzké. Byl růžolící jako holčička, plavé vlasy mu spadaly na široké čelo, a měl plavou, špatně zastřiženou bradku. Bylo na něm vidět, že je velmi inteligentní. Nevypadal rozpačitě a v jeho sympatickém úsměvu nebylo ani stopy po ironii. Pan Filleul si ho nedůvěřivě prohlížel, připraven zaútočit. Oba četníci přistoupili blíž. Mladík vesele zvolal:

„Pane vyšetřující soudce, je jasné, že mě podezíráte, jako bych byl jeden z pachatelů. Ale kdyby tomu tak bylo, copak bych nebyl ve vhodný okamžik uprchl podle vzoru svého kamaráda?“

„Mohl jste doufat…“

„Veškerá naděje by byla absurdní. Uvažujte, pane vyšetřující soudce, a uznáte, že logicky…“

Pan Filleul se podíval mladíkovi zpříma do očí a řekl suše: „Žerty stranou! Vaše jméno?“

„Isidor Beautrelet.“

„Povolání?“

„Studující rétoriky na lyceu Janson-de-Sailly.“

Pan Filleul zdvihl udiveně obočí a ostře pronesl: „Co mi to namlouváte?“

„Studující rétoriky na Jansonově lyceu, ulice de la Pompe, číslo…“

„No tohle!“ zvolal pan Filleul, „tak vy si ze mne budete tropit šašky! Měl byste už přestat s tou komedií!“

„Přiznám se vám, pane vyšetřující soudce, že vaše překvapení mě udivuje. Pročpak bych nemohl být žákem Jansonova lycea? Snad proto, že mám vousy? Uklidněte se, mé vousy jsou falešné.“ Isidor Beautrelet strhl řídké vousy, které mu zdobily bradu, a jeho bezvousý obličej vypadal ještě mladší a ještě růžovější, byl to typický obličej lyceisty. Pak řekl s dětským úsměvem, odhalujícím jeho bílé zuby: „Tak už mi věříte? Podívejte se, přečtěte si adresu na tomhle dopise od mého otce: Pan Isidor Beautrelet, interní student lycea Janson-de-Sailly.“

Ať mu pan Filleul uvěřil nebo ne, nebylo na něm vidět, že by mu

ta historka byla po chuti. Zeptal se nevrle: „Co tu děláte?“

„Inu…, učím se tu.“

„Na to jsou lycea. Stačí vám to vaše.“

„Zapomínáte, pane vyšetřující soudce, že dnes je 23. dubna a že máme dosud velikonoční prázdniny.“

„No a?“

„No a že mám právo užívat svých prázdnin, jak se mi zachce.“

„A váš otec?“

„Můj otec bydlí daleko, až na druhém konci Savojska. Sám mi poradil, abych si vyjel na pobřeží La Manche.“

„S falešnými vousy?“

„To ne. To byl můj nápad. V lyceu si často vyprávíme o tajemných dobrodružstvích, nebo čteme detektivky, v nichž se lidé maskují. Představujeme si spoustu komplikovaných a hrozných věcí. Chtěl jsem se pobavit, tak jsem si přilepil falešnou bradku. Kromě toho jsem měl výhodu, že mě lidé brali vážně a mohl jsem se vydávat za pařížského reportéra. A tak po docela všedním týdnu jsem měl včera to potěšení seznámit se se svým kolegou z Rouenu, a ten, když se dověděl o případu z Ambrumés, mi velmi ochotně nabídl, abych jel s ním.“ Isidor Beautrelet to všechno říkal tak prostě, upřímně a trochu naivně, že bylo těžké odolat kouzlu jeho řeči.

Sám pan Filleul, ačkoli nepřestával být nedůvěřivý a odměřený, ho poslouchal s potěšením. Zeptal se ho trochu přívětivěji: ‚A jste spokojený se svou cestou?“

„Jsem nadšen! Nikdy jsem se ničeho podobného nezúčastnil, a tenhle případ není nezajímavý.“

„A je plný tajemných komplikací, kterých si tak vysoko ceníte.“

„A jsou tak vzrušující, pane vyšetřující soudce. Je to úžasný zážitek, když fakta vystupují ze tmy, řadí se proti sobě a postupně vytvářejí pravděpodobnou verzi.“

„Pravděpodobná verze! Tak vy na to jdete takhle, mladý muži. To už jste přišel i na to, jak vyřešit záhadu?“

„Zdaleka ne,“ zasmál se Beautrelet a pokračoval, „jenom, zdá se mi, že o některých věcech není nemožné udělat si určitou představu, a že jiné jsou zase tak jasné, že stačí vyvodit závěr.“

„Ale to začíná být velmi zajímavé, a konečně se něco dovím. Musím se vám totiž přiznat ke své velké hanbě, že nic nevím.“

„To proto, že jste neměl čas uvažovat, pane vyšetřující soudce. Hlavní věc je úvaha. Málokdy se stává, aby se fakta nevysvětlila sama sebou. Souhlasíte? Ovšem, bral jsem v úvahu jen fakta z protokolu.“

„To je skvělé. Kdybych se vás tedy zeptal, které věci byly ukradeny ze salónu?“

„Odpověděl bych vám, že to vím.“

„Bravo! Pán o tom ví víc než sám majitel. Pan de Gesvres nepostrádá nic, pan Beautrelet ano. Postrádá knihovnu a sochu v životní velikosti, které nikdo nikdy neviděl. A kdybych se vás zeptal na jméno pachatele?“

„Odpověděl bych vám, že je také znám.“

Všichni přítomní zbystřili sluch. Zástupce prokurátora a žurnalista přistoupili blíž. Pan de Gesvres a obě dívky pozorně naslouchali. Beautreletova jistota a klid na ně silně zapůsobily.

„Vy znáte jméno vraha?“

„Ano.“

„A snad i místo, kde se skrývá?“

„Ano.“

Pan Filleul si mnul ruce.

„To je štěstí! Když ho dopadneme, získám dobrou pověst ve svém povolání. A můžete mě ihned seznámit se svým ohromujícím odhalením?“

„Ano… Anebo za hodinu za dvě, až skončíte výslech, který si celý poslechnu, když vám to nebude vadit.“

„Jen mi to povězte hned, mladý muži.“

V té chvíli Raymonda de Saint-Véran, která od počátku této scény nespustila oči z Isidora Beautreleta, přistoupila k panu Filleulovi. „Pane vyšetřující soudce…“

„Co si přejete, slečno?“

Dvě nebo tři vteřiny váhala, upřeně se dívala na Beautreleta a pak se obrátila na pana Filleula: „Prosím vás, abyste se zeptal toho pána, proč se včera procházel po úvoze, který vede k brance.“

To byl neočekávaný obrat. Isidor Beautrelet se tvářil rozpačitě.

„Já, slečno! Já! Vy jste mě včera viděla?“

Raymonda přemýšlela, nespouštěla z Beautreleta oči, jako by chtěla sama sebe utvrdit ve svém přesvědčení, a vážně řekla.

„Když jsem se procházela po lese, potkala jsem v úvoze ve čtyři hodiny odpoledne mladého muže stejné postavy jako tenhle pán, stejně oblečeného a s vousy právě tak zastřiženými… a měla jsem dojem, že nechce být zpozorován.“

„A to jsem byl já?“

„Nemohla bych to kategoricky tvrdit, protože moje vzpomínka je trochu mlhavá. Ale přece…, ale přece se mi zdá…, jinak by to byla zvláštní podoba.“

Pan Filleul byl zmatený. Už ho napálil jeden člen bandy, má se dát ošálit tímhle mladíkem, který o sobě říká, že je student? „Co na to odpovíte, pane?“

„Že se slečna mýlí a že to mohu snadno dokázat. Včera tou dobou jsem byl ve Veules.“

„To se musí dokázat, je to nutné. V každém případě se situace změnila. Quevillone, jeden z vašich mužů bude pánovi dělat společnost.“

Isidor Beautrelet se tvářil velmi mrzutě. „Bude to dlouho trvat?“

„Tak dlouho, dokud nezískáme potřebné informace.“

„Pane vyšetřující soudce, prosím vás, abyste je získal co nejrychleji a co nejdiskrétněji.“

„Proč?“

„Můj otec je starý. Máme se moc rádi, nechtěl bych, aby se kvůli mně trápil.“

Plačtivý tón jeho hlasu se panu Filleulovi nelíbil. Připomínal mu scénu z melodramu. Nicméně slíbil: „Dnes večer, nejpozději zítra, budu vědět, co a jak.“

Bylo pozdní odpoledne. Soudce se vrátil do klášterních zřícenin, zakázal tam přístup všem zvědavcům, trpělivě, metodicky rozdělil terén na úseky, které postupně zkoumali, a sám řídil pátrání. Ale na sklonku dne byl tam, kde začal. Armádě reportérů, která vtrhla do

zámku, oznámil:

„Pánové, podle všeho můžeme předpokládat, že raněný je zde, na dosah ruky. Ale neodpovídá to skutečným faktům. Tedy podle mého skromného mínění musel odsud uprchnout a najdeme ho venku.“ Ale z opatrnosti a po dohodě s Quevillonem zařídil, aby byl park hlídán, prohlédl si znova oba salóny, provedl zevrubnou prohlídku zámku, opatřil si všechny potřebné informace a v doprovodu zástupce se vrátil do Dieppe.

Nastala noc. Protože budoár měl zůstat zamčený, přenesli tělo Jeana Davala do jiné místnosti. Bděly u něho dvě ženy z vesnice. Zuzana a Raymonda jim pomáhaly. Dole, pod přísným dohledem polního hlídače, který ho měl střežit, dřímal mladý Isidor Beautrelet na lavici bývalé oratoře. Venku mezi zříceninami a podél zdí stáli na stráži četníci, nájemce dvora a asi dvanáct venkovanů. Až do jedenácti hodin byl naprostý klid, ale deset minut po jedenácté se ozval výstřel na opačné straně zámku.

„Pozor,“ vykřikl velitel četníků. „Dva muži zůstanou zde…, Fossier a Lecanu. Ostatní poklusem klus.“

Všichni vyrazili a oběhli zámek z levé strany. Nějaká postava zmizela ve tmě. Vzápětí je druhý výstřel vylákal ještě dál, skoro až ke statku. Když celá skupina doběhla k živému plotu sadu, vyšlehl plamen vpravo od nájemcova stavení a hned nato se vysoko zdvihal široký sloup plamenů. Hořela stodola naplněná slámou až po střechu.

„Darebáci!“, řval Quevillon, „to zapálili oni. Podáme si je, hoši. Nemohou být daleko.“

Ale protože větřík stáčel plameny k obytnému stavení, bylo nutné čelit nebezpečí. Všichni horlivě hasili, protože pan de Gesvres, jenž přiběhl na místo neštěstí, je povzbuzoval a sliboval jim odměnu.

Když oheň zvládli, byly dvě hodiny ráno. Veškeré pronásledování bylo zbytečné.

„Podíváme se na to ve dne,“ řekl Quevillon, „určitě zanechali stopy, najdeme je.“

„Nezlobil bych se,“ dodal pan de Gesvres, „kdybych zjistil jaký měli důvod k tomuhle útoku.“

„Pojďte se mnou, pane hrabě, možná, že vám povím, jaký měli

důvod.“

Přišli společně ke zříceninám kláštera.

Velitel zavolal: „Lecanu? Fossier?“

Ostatní četníci již hledali své druhy, kteří zůstali na stráži. Nakonec je našli u branky. Leželi na zemi svázáni, s roubíkem v ústech a s páskou na očích.

„Pane hrabě,“ bručel velitel, když je osvobozoval, „napálili nás jako malé děti.“

„Čím?“

„Výstřely…, útok…, požár…, šli na nás s fintou, aby nás vylákali až tam dozadu. Odvedli naši pozornost. A pak svázali naše dva muže a provedli svou.“

„Co?“

„Odnesli raněného, hrome!“

„Tak vy si myslíte?…“

„Abych si to nemysleli. To je nabeton. Napadlo mě to už před deseti minutami. Ale jsem hlupák, že jsem na to nepřišel dřív. Mohli jsme je všechny chytit.“ Quevillon dupal vzteky.

„Ale kde, u všech rohatých? Kudy prolezli? Kudy ho odnesli? A kde se ten lump skrýval? Vždyť jsme přece celý den šmejdili v tomhle terénu, a člověk se neschová v chumáči trávy, zvlášť když je raněný. To je mi začarovaná historie!“

Quevillona čekalo ještě další překvapení. Když ráno vnikli do oratoře, kde byl uvězněn mladý Beautrelet, zjistili, že zmizel. Na jedné židli se krčil polní hlídač a spal. Vedle něho stála láhev s vodou a dvě sklenice. Na dně jedné sklenice bylo vidět trochu bílého prášku.

Pátráním se zjistilo, že Beautrelet dal polnímu hlídači omamný prášek a že mohl uprchnout jen oknem ve výšce dvou a půl metru, a navíc ještě jednu rozkošnou podrobnost, že mohl vylézt na okno, jen když použil jako stupátka zad svého strážce.

Isidor Beautrelet, student rétoriky byl pryč!

Výňatek z Grand Journalu:
NOČNÍ ZPRÁVY

Únos doktora Delattra.

Šíleně odvážný kousek.

Před uzávěrkou jsme dostali zprávu, která se nám zdá tak nepravděpodobná, že se ji neodvažujeme zaručit. Otiskujeme ji tedy s výhradou.

Slavný chirurg doktor Delattre se včera s manželkou a s dcerou zúčastnil představení Hernani v Comédie francaise. Na začátku třetího jednání asi kolem desáté hodiny večerní se otevřely dveře do jeho lóže; nějaký pán, v doprovodu dvou dalších, se naklonil k doktorovi a řekl dost hlasitě, aby to slyšela i paní Delattrová:

„Doktore, mám velmi nepříjemné poslání a byl bych vám velmi vděčný, kdybyste mi můj úkol usnadnil.“

„Kdo jste, pane?“

„Thézard, policejní komisař. Mám příkazy přivést vás na policejní komisařství k panu Dudoisovi.“

„To přece…“

„Ani slovo, doktore, snažně vás o to prosím, ani gesto. Jde o politováníhodný omyl, a proto musíme jednat v tichosti a nevzbudit ničí pozornost. Nepochybuji o tom, že se vrátíte před koncem představení.“

Doktor se zvedl a šel za komisařem. Do konce představení se nevrátil.

Velmi znepokojená pani Delattrová se odebrala na policejní komisařství. Tam našla skutečného pana Thézarda a k svému velkému zděšení poznala, že individuum, s nímž její muž odešel, byl podvodník.

První pátrání odhalilo, že doktor nastoupil do automobilu a odjel v něm směrem na Concorde.

V druhém vydání budeme své čtenáře informovat o tomto neuvěřitelném případu.

Ačkoli se případ zdál být neuvěřitelným, byl pravdivý. Zakrátko se vše objasnilo a Grand Journal to ve svém poledním vydáni potvrdil a několika slovy informoval o neočekávaném obratu, kterým případ skončil.

KONEC PŘÍBĚHU A ZAČÁTEK DOHADŮ

Dnes ráno v devět hodin přivezl automobil doktora Delattra ke dveřím č. 78 v Duretově ulici a pak rychle odjel. V čísle 78 v Duretově ulici je klinika doktora Delattra, klinika, kam přijíždí každé ráno ve stejnou dobu.

Když jsme se ohlásili, doktor, který právě jednal s policejním náčelníkem, byl přesto ochoten nás přijmout.

„Mohu vám jen říci," odpověděl, „že se mnou jednali velmi ohleduplně. Moji tři společníci jsou nejroztomilejší lidé, jaké jsem kdy poznal, vybraně zdvořilí, duchaplní a zábavní, což nebylo k zahození při tak dlouhé cestě."

„Jak dlouho trvala?"

„Asi čtyři hodiny."

„A cíl této cesty?"

„Přivezli mě k nemocnému, jehož stav si vyžadoval okamžitý chirurgický zákrok."

„A operace se podařila?"

„Ano, ale bojím se následků. Tady bych za nemocného neručil. Tam… za těch podmínek, v nichž se nalézá…"

„Jsou to špatné podmínky?"

„Mizerné… Pokoj v hospodě…, a abych tak řekl. Je úplně vyloučeno, aby někdo o něho pečoval."

„Tak kdo ho může zachránit?"

„Zázrak… a pak jeho neobyčejně pevná tělesná konstituce."

„Nemůžete nám povědět něco více o svém podivném klientovi?"

„Nemohu. Jednak jsem pod přísahou, a pak jsem dostal deset tisíc franků ve prospěch své lidové kliniky. Když nebudu mlčet, bude mi tato částka zase odňata."

„Ale jděte! Vy tomu věříte?"

„Na mou duši, ano, věřím tomu. Všichni ti lidé mi připadají úžasně seriózní."

Potud výpověď doktora.

Avšak my víme, že se policejnímu náčelníkovi dosud nepodařilo získat od něho přesnější informace o operaci, kterou prováděl, o

nemocném, kterého ošetřoval, a o krajích, jimiž automobil projížděl. Zdá se, že nebude snadné zjistit pravdu.

I když se redaktor interviewu sám přiznal, že nedokáže zjistit pravdu, trochu prozíravější mozky ji uhádly. Jednoduše spojily tuto příhodu s událostmi, které se minulého dne odehrály na zámku Ambrumésy, o nichž všechny noviny přinesly velice podrobné zprávy. Zmizení raněného lupiče a únos slavného chirurga spolu nade vší pochybnost souvisely a to bylo třeba mít na zřeteli. Pátrání ostatně potvrdilo správnost hypotézy. Když sledovali nepravého šoféra, jenž ujel na kole, zjistili, že dojel až k Arqueskému lesu, vzdálenému asi patnáct kilometrů, tam hodil kolo do příkopu, šel do vesnice Saint-Nicolas a odtamtud poslal tento telegram:

A. L. N., POSTOVNI URAD 45, PARIS

ZOUFALA SITUACE. OPERACE NUTNA. POSLETE SPECIALISTU PO STATNI 14

To byl nezvratný důkaz. Když pařížští členové bandy dostali zprávu, rychle jednali. V deset hodin večer poslali vynikajícího specialistu po státní silnici č. 14, která vede kolem Arqueského lesa do Dieppe. Zatím banda lupičů pod ochranou požáru, který sama založila, unesla svého šéfa a dopravila ho do hospody, kde ho doktor ihned po svém příjezdu kolem druhé hodiny ranní operoval.

O tom se nedalo pochybovat. V Pontoise, v Gournay a ve Forges zjistil vrchní inspektor Ganimard, kterého speciálně poslali z Paříže s inspektorem Folefantem, že během minulé noci tudy projel automobil. Projel i po silnici z Dieppe do Ambrumés; i když jeho stopy náhle mizely asi půl míle před zámkem, našlo se mnoho šlápot mezi brankou a zříceninami kláštera. Kromě toho Ganimard upozornil na to, že zámek u branky byl vypáčen.

Všechno se tedy vysvětlilo. Zbývalo najít hospodu, o které doktor mluvil. Pro Ganimarda, trpělivého čmuchala a starého policejního praktika, to byl snadný úkol. Počet hospod byl omezený, protože vzhledem k zdravotnímu stavu raněného to mohla být jen některá hospoda v sousedství Ambrumésy. Ganimard s četníkem Quevillonem se do toho dali. V okruhu pěti set, tisíce a pěti tisíc

metrů navštívili a prohledali všechno, co se podobalo hospodě. Ale proti všemu očekávání si umírající zamanul, že zůstane neviditelným.

Ganimard byl neúnavný. V sobotu večer se vrátil na noc do zámku, aby mohl v neděli osobně vyšetřovat. Tak se v neděli ráno dověděl, že četnická hlídka zpozorovala v noci postavu, která se plížila úvozem na vnější straně zdi. Byl to člen bandy, který si přišel pro informace? Měli by tedy předpokládat, že šéf je stále ještě v klášteře nebo v okolí kláštera? Večer Ganimard s Folefantem osobně veleli četnickému oddílu v prostoru statku. Zaujali stanoviště u branky na vnější straně zdi.

Chvíli před půlnocí vyběhlo z lesa nějaké individuum, proběhlo mezi nimi a vklouzlo brankou do parku. Pozorovali ho, jak tři hodiny bloudil mezi ruinami, shýbal se, šplhal po starých sloupech a chvílemi stál dlouhé minuty bez pohnutí. Pak se přiblížil k brance a znovu prošel mezi oběma inspektory. Ganimard ho popadl za límec a Folefant ho uchopil kolem pasu. Neodporoval a vůbec se nebránil, když mu svázali ruce a vedli ho do zámku. Avšak když ho chtěli vyslýchat, odpověděl jim prostě, že se jim nemusí zodpovídat a že počká, až přijde vyšetřující soudce.

Tak ho pevně přivázali k noze postele v jednom ze dvou přilehlých pokojů, které obývali. Když v pondělí ráno v devět hodin přišel pan Filleul, Ganimard mu hlásil, že zatkl podezřelou osobu. Předvedli vězně. Byl to Isidor Beautrelet.

„Pan Isidor Beautrelet!“ zvolal pan Filleul nadšeně a podával příchozímu ruce. „To je milé překvapení! Náš vynikající detektiv amatér je tady!… Ale to je štěstí! Pane inspektore, dovolte, abych vám představil pana Beautreleta, studenta rétoriky na lyceu Janson-de-Sailly.“

Ganimard se tvářil trochu rozpačitě. Isidor se mu hluboce uklonil jako kolegovi, kterého si váží pro jeho zásluhy, a pak se obrátil na pana Filleula: „Je vidět, pane vyšetřující soudce, že jste o mně dostal dobré informace.“

„Výborně! Byl jste skutečně ve Veules-les-Roses v době, kdy vás prý slečna de Saint-Véran viděla v úvoze. Nepochybuji, že zjistíme

totožnost vašeho dvojníka. Dále, vy jste doopravdy Isidor Beautrelet, student rétoriky, ba dokonce vynikající žák, pracovitý a vzorného chování. Váš otec žije na venkově, a proto si jednou za měsíc někam vyjdete s jeho obchodním přítelem, panem Bernodem, který o vás mluví velice pochvalně.“

„Takže…“

„Takže vás propouštím.“

„Nadobro.“

„Nadobro. Ale pod jednou podmínkou. Chápete, že nemohu propustit pána, který podává narkotika, utíká okny a nakonec je přistižen na toulkách po soukromém pozemku, a nepožadovat za to nějakou náhradu.“

„Čekám jakou.“

„Nuže, pokračujme v přerušeném rozhovoru a prozraďte mi, co jste všechno vypátral. Za ty dva dny na svobodě už asi víte mnohem víc?“ A když se Ganimard měl k odchodu, předstíraje opovržení pro takový způsob jednání, soudce zvolal; „Ale co vás to napadá, pane inspektore, vaše místo je tady. Ujišťuji vás, že stojí za to poslechnout si pana Isidora Beautreleta. Pan Isidor Beautrelet má v lyceu Janson-de-Sailly pověst pozorovatele, kterému nic neujde, a jeho spolužáci v něm vidí vašeho soka a soupeře Herlocka Sholmese.“

„Skutečně!“ řekl Ganimard ironicky. „Tak jest. Jeden z nich mi napsal: Když Beautrelet prohlásí, že něco ví, musíte mu věřit. Nepochybuji o tom, že to, co řekne, je naprosto pravdivé… Pane Isidore Beautrelete, teď nebo nikdy můžete dokázat, že důvěra vašich spolužáků je oprávněná. Zapřísahám vás, řekněte nám plnou pravdu.“

Isidor s úsměvem naslouchal a potom odpověděl: „Pane vyšetřující soudce, jste krutý. Posmíváte se chudáčkům, kteří se baví, jak umějí. Ostatně máte pravdu, já už vám nedám příležitost k tomu, abyste si ze mě dělal legraci.“

„To znamená, že vy vůbec nic nevíte, pane Isidore Beautrelete.“

„Opravdu, přiznávám se velmi pokorně, že nic nevím. Neříkám totiž něco vědět tomu, že jsem zjistil dvě nebo tři fakta a jsem přesvědčen, že ani vy jste je nemohl přehlédnout.“

„Například?“

„Například, co bylo ukradeno.“

„Ah! Vy beze vší pochyby víte, co bylo ukradeno?“

„Nepochybuji, že to víte i vy. Dokonce to byla první věc, na kterou jsem se zaměřil, protože se mi zdálo, že je to dost lehký úkol.“

„Dost lehký, opravdu?“

„Panebože, ano. Stačí, když se o tom uvažuje.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“

„A na co jste přišel?“

„Povím vám to bez dlouhých řečí. Jednak něco ukradeno bylo, protože obě slečny shodně tvrdí, že skutečně viděly dva muže, kteří prchali s nějakými předměty.“

„Konstatujme tedy, že něco bylo ukradeno.“

„Ale nic nezmizelo, protože to tvrdí pan de Gesvres, a ten to může nejspíš posoudit.“

„Nuže nic se neztratilo.“

„Z těchto dvou zjištění neodvratně vyplývá: jestliže něco bylo ukradeno a nic se neztratilo, byl zcizený předmět nahrazen stejným předmětem. Musím dodat, že je možné, že tato úvaha nebude potvrzena fakty. Ale tvrdím, že tento závěr se nám sám nabízí a že ho budeme mít právo zavrhnout až po skončení seriózního pátrání.“

„Tak jest…, tak jest…,“ bručel vyšetřující soudce se zjevným zájmem.

„Tedy, co bylo v salónu,“ pokračoval Isidor, „co mohlo lupiče lákat? Dvě věci. Především gobelíny. Ale ty to nebyly. Staré gobelíny se nedají napodobit, imitaci byste ihned poznali. Zbývají čtyři Rubensové.“

„Co to říkáte?“

„Říkám, že čtyři Rubensové, co visí na téhle zdi, jsou kopie.“

„Vyloučeno!“

„Jsou to kopie, a priori, bohužel, nedá se nic dělat.“

„A já vám znovu říkám, že to není možné.“

„Už to bude brzy rok, pane vyšetřující soudce, co přišel do zámku Ambrumésy nějaký mladík, představil se jako Charpénais a požádal,

aby mu povolili namalovat kopie Rubensových obrazů. Pan de Gesvres mu povolení dal. Pět měsíců pracoval Charpenais od rána do večera v tomhle salónu. Jsou to jeho kopie, rámy i plátna, co teď visí na místě čtyř velkých originálů, které odkázal panu de Gesvres jeho strýc markýz de Bobadilla.“

„Jak to dokážete?“

„Nemusím nic dokazovat. Kopie je kopie, a domnívám se, že tyhlety ani nemusíme zkoumat.“

Pánové Filleul a Ganimard se na sebe podívali a netajili se překvapením. Inspektor už nepomýšlel na odchod.

Nakonec vyšetřující soudce zabručel: „Měli bychom se zeptat pana de Gesvres, co o tom soudí.“

Ganimard souhlasil: „Měli bychom se ho na to zeptat.“ A dali příkaz požádat hraběte, aby přišel do salónu. Mladý rétorik dobyl opravdového vítězství. Přinutit dva odborníky, dva profesionály, jako byli pánové Filleul a Ganimard, aby přihlédli k jeho hypotézám to byl úspěch, na který by byl kdokoli jiný pyšný. Ale zdálo se, že Beautrelet netouží po nějakém zadostiučinění, které by lahodilo jeho samolibosti. Usmíval se a čekal: v jeho úsměvu nebylo ani stopy po ironii.

Pan de Gesvres vstoupil.

„Pane hrabě,“ řekl mu vyšetřující soudce, „v průběhu vyšetřování jsme zjistili neočekávanou eventualitu, o které vás chceme se všemi výhradami informovat. Bylo by možné — říkám, bylo by možné — že sem zloději vnikli, aby ukradli vaše čtyři Rubense, nebo lépe řečeno, aby je nahradili čtyřmi kopiemi, to jest kopiemi, které před rokem namaloval malíř Charpenais? Prohlédl byste si laskavě tyhle obrazy a řekl nám, zda je považujete za originály?“

Bylo vidět, že hrabě přemáhá hněv. Změřil si Beautreleta, pak Filleula, ani se nenamáhal jít k obrazům a odpověděl:

„Doufal jsem, pane vyšetřující soudce, že pravda nevyjde najevo. Když tomu tak není, neváhám prohlásit: tyhle čtyři obrazy jsou kopie.“

„Vy jste to věděl?“

„Od prvního okamžiku.“

„Proč jste nám to neřekl?“

„Majitel cenného předmětu nikdy nepospíchá s tím, aby řekl, že ho už nemá…, nebo že už nemá originál.“

„Ale to byla jediná možnost, jak je znovu získat.“

„Existovala lepší možnost.“

„Jaká?“

„Nezveřejnit tajemství, aby se zloději nepolekali, a nabídnout jim zpětnou koupi obrazů, které jim patrně dělají trochu potíže.“

„Jak se s nimi spojíte?“

Když hrabě neodpovídal, odpověděl Isidor: „Notickou, uveřejněnou v novinách. Le Journal a Le Matin otiskly tuhle noticku: *Jsem ochoten koupit obrazy zpět.*“

Hrabě přikývl. Mladík opět poučil starší muže. Pan Filleul nevypadl z role:

„Drahý pane, teď už doopravdy začínám věřit, že se vaši kamarádi tak docela nezmýlili. Saprlot, to je mi postřeh a intuice! Když to bude takhle pokračovat, nebudeme mít s panem Ganimardem co dělat.“

„Oh! To všechno nebylo nic složitého.“

„Chcete říci, že to ostatní je složitější? Vzpomínám si, že už při našem prvním setkání jste dal najevo, že víte ještě víc. Poslyšte, jestli se nemýlím, tvrdil jste, že znáte jméno vraha?“

„To souhlasí.“

„Kdo tedy zavraždil Jeana Davala? Žije ten člověk? Kde se skrývá?“

„My dva si dobře nerozumíme, pane soudce, nebo spíše existuje rozpor mezi vaším názorem a skutečnými fakty, a to od samého počátku. Vrah a uprchlík jsou dvě osoby.“

„Co to říkáte?“ vykřikl pan Filleul. „Člověk, kterého pan de Gesvres viděl v budoáru a zápasil s ním, člověk, kterého slečny viděly v salónu a na nějž slečna de Saint-Véran vystřelila, ten člověk není vrahem Jeana Davala?“

„Není.“

„Našel jste stopy třetího pachatele, který zmizel, dřív než slečny přišly?“

„Ne.“

„Tak já už tomu nerozumím… Kdo tedy zavraždil Jeana Davala?“

Beautrelet se odmlčel, chvíli přemýšlel a pak pokračoval: „Ale nejdřív vám musím vysvětlit, jak jsem na to šel, abych měl jistotu a zjistil důvody vraždy. Jinak by se vám mé obvinění zdálo hanebné… Ale není…, ne, není… Nikdo si nevšiml jednoho detailu, který je však nesmírně důležitý, totiž toho, že v okamžiku, kdy byl Jean Daval zavražděn, byl úplně oblečen, měl na nohou turistické boty, zkrátka byl oblečený jako za bílého rána. No a zločin byl spáchán ve čtyři hodiny ráno.“

„Všiml jsem si toho a bylo mi to divné,“ řekl soudce. „Pan de Gesvres mi na to řekl, že Daval většinou pracoval dlouho do noci.“

„Sluhové naopak říkají, že chodil pravidelně velmi brzy spát. Ale dejme tomu, že byl vzhůru: proč si odestlal, aby to vypadalo, že spal? A jestli spal, pročpak se oblékl od hlavy k patě, když uslyšel hluk, místo aby přes sebe jen něco přehodil? Prohlédl jsem si jeho pokoj první den, když jste obědvali: jeho pantofle stály u postele. Proč si je neobul místo těžkých okovaných bot?“

„Zatím nevidím…“

„Zatím opravdu konstatujete jenom určité nesrovnalosti. Ale mně se zdály mnohem podezřelejší, když jsem se dověděl, že malíře Charpenaise, co kopíroval ty Rubense, představil hraběti právě Jean Daval.“

„No a?“

„No a už zbývá jen krůček k závěru, že Jean Daval a Charpenais byli spolupachatelé. Ten krůček jsem udělal za naší rozmluvy.“

„Zdá se mi, že jste na to přišel trochu rychle.“

„Skutečně, potřeboval jsem materiální důkaz. Našel jsem totiž v Davalově pokoji na jedné podložce, na které psal tuhle adresu, která tam ještě je, otištěná naruby přes piják: A. L. N., poštovní úřad 45, Paříž. Následující den se přišlo na to, že telegram, který poslal nepravý šofér ze Saint Nicolas, měl stejnou adresu: A. L. N., poštovní úřad 45. Materiální důkaz tedy existoval, Jean Daval korespondoval s bandou, která zorganizovala krádež obrazů.“

Pan Filleul nic nenamítal.

„Budiž. Spoluvina je dokázána. A co z toho vyvozujete?“

„Především to, že uprchlík nezabil Jeana Davala, protože Jean Daval byl jeho společník.“

„Nuže?“

„Pane vyšetřující soudce, vzpomínáte si na první větu, kterou pronesl pan de Gesvres, když se probral z mdloby? Věta, kterou uvedla slečna de Gesvres, je zaprotokolována: Nejsem raněn. Co Daval?… Žije? A nůž… Ten nůž? Tak vidíte, spojte ji s tou částí výpovědi, která je také zaprotokolována, v níž pan de Gesvres líčí přepadení: Muž se na mne vrhl a omráčil mě ranou pěstí do šíje. Jak mohl omráčený pan de Gesvres, když se probral z bezvědomí, vědět o tom, že Daval byl zasažen nožem?“

Beautrelet nečekal na odpověď na svou otázku. Spíše se zdálo, že na ni chce sám co nejrychleji odpovědět a zabránit jakémukoli komentáři. Ihned pokračoval:

„Tak tedy Jean Daval vede tři zloděje až do salónu. Právě když tam jsou s tím, kterému říkají šéf, je slyšet v budoáru nějaký hluk. Daval otevře dveře. Když pozná pana de Gesvres, vrhne se na něho, ozbrojen nožem. Panu de Gesvresovi se podaří vyrvat mu nůž, bodne ho a sám klesá, sražen ranou pěstí toho individua, které uviděly obě slečny o několik minut později.“

Inspektor a pan Filleul se na sebe opět podívali. Ganimard rozpačitě pokyvoval hlavou. Vyšetřující soudce se opět chopil slova:

„Pane hrabě, mohu věřit, že tahle verze je pravdivá?…“

Pan de Gesvres neodpověděl.

„Poslyšte, pane hrabě, vaše mlčení by nás opravňovalo předpokládat…“

Pan de Gesvres řekl velmi zřetelně: „Tato verze je naprosto přesná.“

Vyšetřující soudce poposkočil. „Tak tedy nechápu, proč jste uvedl justici v omyl. Proč jste se nepřiznal k činu, který jste měl právo spáchat v oprávněné sebeobraně?“

„Daval u mne pracoval už dvacet let. Důvěřoval jsem mu. Prokázal mi neocenitelné služby. I když mě zradil, protože podlehl kdovíjakým svodům, přece jsem nechtěl s ohledem na minulost, aby

se jeho zrada rozkřikla.“

„Vy jste nechtěl, budiž, ale vy jste měl…“

„Nesdílím váš názor, pane vyšetřující soudce. Jestliže nebyl obviněn z tohoto zločinu žádný nevinný člověk, měl jsem svaté právo neobviňovat člověka, který byl současně pachatelem i obětí. Domnívám se, že smrt je dostatečný trest.“

„Ale teď, pane hrabě, teď když už známe pravdu, můžete mluvit.“

„Ano. Tady máte dva koncepty dopisů, které psal svým společníkům. Vzal jsem je z jeho peněženky několik minut po jeho smrti.“

„A motiv krádeže?“

„Jeďte do Dieppe, do čísla 18 v Soudní ulici. Tam bydlí nějaká paní Verdierová. Kvůli té ženě, kterou poznal před dvěma lety, Daval kradl, aby mohl vyhovět jejím finančním nárokům.“

Tak se vše objasňovalo. Drama vystupovalo ze tmy a postupně se objevovalo v pravém světle.

„Pokračujme,“ prohlásil pan Filleul po odchodu hraběte.

„Na mou věru, pane vyšetřující soudce, už toho moc nevím.“

„A co ten raněný uprchlík?“

„O tom, pane vyšetřující soudce, víte právě tolik jako já… „Sledoval jste jeho stopy v klášterní trávě…, víte…“

„Ano, vím…, ale pak ho unesli a já bych právě potřeboval informace o té hospodě.“ Isidor Beautrelet se dal do smíchu. „Jakápak hospoda! Žádná hospoda neexistuje! Je to trik, který má svést justici ze stopy, je to znamenitý trik, protože se povedl.“

„Ale doktor Delattre přece tvrdí…“

„Právě proto,“ zvolal Beautrelet horlivě. „Právě proto, že to doktor tvrdí, nesmíme tomu věřit. Doktor Delattre nechtěl přece sdělit žádné určité informace o svém dobrodružství! Nechtěl ohrozit bezpečnost svého klienta… A najednou z ničeho nic upozorňuje na hospodu! Ale můžete být jistý, že když vyslovil slovo hospoda, bylo mu to uloženo. Můžete být jistý, že nám celý ten příběh vyprávěl tak, jak mu to nadiktovali pod trestem strašných odvetných opatření. Doktor má ženu a dceru. Má je příliš rád, a proto poslouchá ty lidi, protože poznal jejich strašnou moc. A proto vám dal tak přesné

informace.“

„Tak přesné, že tu hospodu nemůžeme nalézt.“

„Tak přesné, že ji pořád hledáte, i když je nepravděpodobné, že ji najdete, a nevšímáte si jediného místa, kde ten člověk může být, toho tajemného místa, které neopustil a které nemohl opustit od toho okamžiku, kdy po zásahu slečny de Saint-Véran tam vklouzl jako raněné zvíře do svého doupěte.“

„Ale kde je, u všech rohatých?“

„Ve zříceninách starého opatství.“

„Copak tu jsou nějaké zříceniny? Pár pobořených stěn! Pár sloupů!“

„A právě tam se zavrtal do země, pane vyšetřující soudce, tam musíte především pátrat,“ křičel hlasitě Beautrelet, „jenom tam a nikde jinde nenajdete Arsèna Lupina.“

„Arsèna Lupina,“ zvolal pan Filleul a vyskočil. Nastalo poněkud slavnostní ticho, v němž doznívaly slabiky slavného jména. Bylo možné, že přemožený, ale neviditelný protivník, kterého se po několik dní marně snažili dopadnout, je Arsène Lupin, veliký dobrodruh a král lupičů? Chytit do pasti Arsèna Lupina, to by znamenalo pro vyšetřujícího soudce okamžité povýšení, bohatství a slávu!

Ganimard ani nemrkal.

Isidor mu řekl: „Viďte, že se mnou souhlasíte, pane inspektore?“

„To bych řekl!“

„Viďte, že jste nikdy nepochyboval o tom, že tenhle případ je jeho práce?“

„Ani minutu! To je jeho způsob. Lupinovy kousky se liší od kousků někoho jiného, jako se liší jeden obličej od druhého obličeje. Stačí mít otevřené oči.“

„Vy věříte…, vy věříte…,“ opakoval pan Filleul.

„Toť se ví, že věřím,“ zvolal mladý muž. „Všimněte si jenom tohoto malého detailu: jakých počátečních písmen používají tito lidé při vzájemné korespondenci? A. L. N., tedy první písmeno ze jména Arsène, první a poslední ze jména Lupin.“

„Ah!“ povzdechl obdivně Ganimard, „nic vám neujde. Starý

Ganimard před vámi skládá zbraně.“

Beautrelet se radostí začervenal a stiskl ruku, kterou mu inspektor podal. Všichni tři muži vyšli na balkón a zadívali se na zříceniny.

Pan Filleul zabručel: „Tak tam by měl tedy být.“

„Je tam,“ řekl Beautrelet tlumeně. „Je tam od toho okamžiku, kdy upadl. Logicky a prakticky vzato, nemohl utéci, protože by ho byla uviděla slečna Saint-Véran a oba sluhové.“

„Máte nějaký důkaz?“

„Důkaz nám dali jeho spolupachatelé. Hned ráno se jeden z nich převlékl za šoféra a přivezl nás sem.“

„Aby sebral čepici, doličný předmět ke zjištění identity.“

„Budiž, ale také proto, aby si prohlédl tato místa, všechno zjistil a přesvědčil se na vlastní oči, co se stalo s šéfem.“

„A zjistil něco?“

„Předpokládám, že ano, protože věděl o té skrýši. A předpokládám také, že našel šéfa v kritickém stavu, znervózněl, zapomněl na opatrnost a napsal výhružný lístek: *Běda slečně jestli zabila šéfa.*“

„Ale jeho přátelé ho pak mohli unést.“

„Kdy? Vaši lidé se ze zřícenin nehnuli. A pak, kam by ho dopravili? Nanejvýš několik set metrů odtud, protože umírající nemůže daleko cestovat…, a to byste ho byli našli. Ne, já vám říkám, je tam. Jeho přátelé by ho nikdy neodvezli z tak bezpečné skrýše. Tam také přivedli doktora v té době, kdy četníci běželi k ohni jako malé děti.“

„Ale z čeho tam žije? Potřebuje přece jídlo a vodu!“

„To nevím, ale přísahám vám, že tam je. Je tam, protože jinde být nemůže. Jsem si tím tak jistý, jako kdybych ho viděl a dotýkal se ho. Je tam.“ Ukazoval prstem na zříceniny a kreslil ve vzduchu kroužek, který se stále zmenšoval, až z něho zbyl jen bod. A ten bod oba společníci zuřivě hledali, oba dva se vykláněli z balkónu, oba dva vzrušovala stejná víra jako Beautreleta a celí se chvěli, protože sdíleli jeho pevné přesvědčení. Ano, Arsène Lupin tam je. Teoreticky i fakticky tam je, ani jeden, ani druhý už o tom nemohli pochybovat. Vědět o tom, že někde v tmavém doupěti leží na zemi slavný

dobrodruh bez pomoci, vysílený horečkou, mělo v sobě něco vzrušujícího a tragického.

„A co když zemře?“ řekl tiše pan Filleul. „Když zemře a jeho banda se o tom doví, postarejte se o bezpečnost slečny de Saint-Véran, protože pomsta bude hrozná.“

O několik minut později se Beautrelet vracel do Dieppe, protože mu skončily prázdniny. Nedal na prosby pana Filleula, který by byl svého znamenitého pomocníka rád zdržel. Odjel do Paříže kolem páté hodiny a v osm hodin večer se vrátil do Jansonova lycea zároveň se svými spolužáky.

Po zevrubném, ale bezvýsledném pátrání v ambruméských zříceninách se Ganimard vrátil večerním rychlíkem do Paříže. Doma ho čekal dopis, odeslaný potrubní poštou:

Pane vrchní inspektore,

protože jsem měl navečer chvíli volno, mohl jsem si opatřit několik dodatečných informací, které vás budou určitě zajímat.

Už rok žije Arsène Lupin v Paříži pod jménem Etienne de Vaudreix. To jméno jste si mohl přečíst v kronikách ze společnosti, nebo ve sportovních lokálkách. Je vášnivý cestovatel, říká, že jezdí na delší dobu lovit tygry do Bengálska nebo modré lišky na Sibiř. Zabývá se prý obchodními záležitostmi, ale nikdo neví jakými.

Nyní bydlí v čísle 36 v Marbeufově ulici. (Prosím, abyste si všiml toho, že Marbeufova ulice je v blízkosti poštovního úřadu č. 45.) Od čtvrtka, 23. dubna, tedy den před přepadením Ambrumésy, je Etienne de Vaudreix nezvěstný.

Přijmete, pane vrchní inspektore, můj dík za přízeň, kterou jste mi prokázal, a ujištění o mé hluboké oddanosti.

Isidor Beautrelet

Post-Scriptum — Ale nemyslete si, že mi dalo moc práce získat tyhle informace. Hned ráno po té vraždě, když pan Filleul pokračoval ve výslechu jen před několika privilegovanými lidmi, měl jsem šťastný nápad prohlédnout si čepici ještě předtím, než ji vyměnil

nepravý šofér. Chápete, že mi postačilo jméno kloboučníka k tomu, abych sehnal dodací list, zjistil jeho kupce a jeho bydliště.

Příštího dne ráno se dostavil Ganimard do čísla 36 , v Marbeufově ulici. Nejprve se informoval u domovnice a pak si dal otevřít byt v přízemí vpravo, ale našel tam jen popel v krbu. Před čtyřmi dny tam přišli dva přátelé a spálili všechny kompromitující papíry. Když však byl Ganimard na odchodu, srazil se s listonošem, který nesl dopis pro pana Vaudreixe. Odpoledne si dopis vyžádalo státní zastupitelství, pověřené celou záležitostí. Byl podán v Americe a obsahoval tyto řádky, napsané anglicky:

Pane,

potvrzuji Vám odpověď, kterou jsem dal vašemu agentovi. Jakmile budete mít v rukou čtyři obrazy pana de Gesvres, pošlete je smluveným způsobem. Připojte k tomu také ostatní věci, když se vám to povede, o čemž silně pochybuji.

Protože musím odjet kvůli nepředvídané obchodní záležitosti, přijedu ve stejnou dobu jako tento dopis. Najdete mě v Grandhotelu.

Harlington

Ganimard, vybavený zatykačem, přivedl ještě téhož dne do vězení pana Harlingtona, amerického občana, obviněného ze spoluúčasti na krádeži a z přechovávání.

Tak tedy během čtyřiceti osmi hodin, zásluhou neočekávaných informací od sedmnáctiletého chlapce, začala se zápletka rozuzlovat. Za čtyřiadvacet hodin se nevysvětlitelné stalo prostým a jasným. Ve čtyřiadvaceti hodinách byl zmařen plán bandy na záchranu šéfa, nikdo už nepochyboval o tom, že raněný umírající Arsène Lupin bude dopaden, jeho banda byla dezorganizovaná, znali jeho pařížské bydliště a masku, pod níž se skrýval, a stalo se poprvé, že jeden z jeho nejmazanějších a nejdéle promyšlených kousků vyšel najevo dřív, než ho přivedl ke zdárnému konci.

Překvapená a zvědavá veřejnost jásala.

Už rouenský žurnalista referoval ve velmi zdařilém článku o prvním výslechu mladého rétorika, vypíchl jeho ochotu, půvabnou naivitu a klidnou jistotu. Nediskrétnosti, k nimž se Ganimard a pan Filleul dali strhnout nadšením, které bylo silnější než jejich profesionální prestiž, osvětlily veřejnosti, jakou roli sehrál Beautrelet v posledních událostech.

Lidé byli jako u vytržení. Přes noc se stal Isidor Beautrelet hrdinou a nadšený dav si vyžadoval co nejpodrobnější informace o svém novém oblíbenci. Reportéři se dali do práce. Vzali útokem lyceum Jansona-de-Sailly, číhali na externisty po vyučování a sbírali všechno, co se více nebo méně týkalo Isidora Beautreleta; a tak se lidé dověděli, jakou dobrou pověst má u spolužáků ten, jemuž říkají soupeř Herlocka Sholmese. Jenom na podkladě informací, které si přečetl v novinách, vyřešil několikrát logickou úvahou složité případy, které justice objasnila mnohem později. V Jansonově lyceu se bavili tím, že kladli Beautreletovi zapeklité otázky, dávali mu řešit hlavolamy a žasli, jak bezpečnými analýzami a důmyslnými dedukcemi pronikal do nejtemnějších záhad.

Už deset dní předtím, než zatkli obchodníka Jorrise, naznačil, jak významnou roli sehraje jeho proslulý deštník. V případě dramatu v Saint-Cloudu tvrdil od začátku, že vrahem mohl být jen domovník. Ale nejzajímavější byl svazek, který koloval mezi žáky lycea. Byl to svazek jím podepsaný, napsaný na stroji v deseti exemplářích. Měl název: *Arsène Lupin a jeho metoda, v čem je klasický a v čem je originální, s doslovem, v němž se srovnává anglický humor s francouzskou ironií.* Byla to dokonalá studie o všech Lupinových dobrodružstvích, v níž názorně vysvětlil postup práce slavného lupiče, ukázal jeho způsob jednání a zvláštní taktiku: dopisy novinám, výhrůžky, ohlašování krádeže předem, zkrátka souhrn triků, kterých používal ke „zpracování“ oběti, aby je přivedl do takového duševního stavu, že mu naletěla do pasti, kterou jí nastražil, a všechno se odehrávalo tak, jako kdyby s tím souhlasila.

A byla to kritika tak správná, pronikavá, živá a tak naivně a krutě ironická, že posměváčci ihned přešli na jeho stranu, sympatie mas se rovnou přenesla z Lupina na Isidora Beautreleta a všichni předem

hlásali, že v zápasu zvítězí mladý rétorik.

Zcela nepochybně se pan Filleul a pařížské státní zastupitelství postarali o to, aby mu k tomu dali příležitost. Jednak se opravdu nepodařilo zjistit totožnost pana Harlingtona ani spolehlivě dokázat jeho spojení s Lupinovou bandou. Ať už k ní patřil nebo nepatřil, zarputile mlčel. Dokonce když prozkoumali jeho písmo, neodvažovali se tvrdit, že zadržený dopis napsal. Mohli jenom tvrdit, že se nějaký pan Harlington s cestovní brašnou a objemnou šekovou knížkou ubytoval v Grandhotelu, a to bylo vše.

A v Dieppe zase spal pan Filleul na vavřínech, které mu Beautrelet získal. Nedostal se ani o krůček dál. Individuum, které slečna de Saint-Véran považovala za Beautreleta, bylo nadále zahaleno tajemstvím. Také všechno, co se týkalo krádeže čtyř Rubensů, zůstávalo neobjasněné. Co se stalo s těmi obrazy? Kam odjelo auto, které je odvezlo do tmavé noci? V Luneray, v Yervillu a v Yvetotu měli důkaz o tom, že tudy za úsvitu projelo. Měli je také v Caudebecu-en-Caux, kde se patrně dalo přepravit na druhý břeh Seiny na pramici poháněné parou. Při podrobném pátrání zjistili, že to byl sportovní kabriolet a že by nebylo možné, aby do něho schovali čtyři velké obrazy tak dobře, že si jich převozníci nevšimli. Bylo to pravděpodobně to auto, ale zbývalo odpovědět na otázku: kam se poděly čtyři Rubensové?

Tolik problémů nedokázal pan Filleul vyřešit. Jeho podřízení denně prohledávali čtyřúhelník mezi zříceninami. Pan Filleul tam chodil skoro každý den a řídil pátrání. Ale mezi tím a vypátráním skrýše, v níž Lupin ležel v agónii — pokud byl Beautreletův názor správný — mezi tím a vypátráním skrýše zela propast a nezdálo se, že by ji znamenitý vysoký úředník byl schopen překročit.

Proto bylo docela samozřejmé, že se obrátil na Isidora Beautreleta, protože jenom jemu se podařilo rozptýlit tmu, která v jeho nepřítomnosti zase zhoustla a stala se neproniknutelnou. Proč se do případu nepustí? Když už se dostal tak daleko, stačilo by trochu námahy, aby ho dokončil. Tuhle otázku mu položil jeden redaktor Grand Journalu, který se dostal do Jansonova lycea, protože se vydával za Bernoda, obchodního přítele Beautreletova.

Isidor mu na to velmi moudře odpověděl: „Milý pane, na světě jsou ještě jiné věci než Arsène Lupin a historie banditů a detektivů, existuje taky realita, které se říká maturita. No a já ji budu dělat v červenci. Teď je květen. A já nechci propadnout. Co by tomu řekl můj dobrý otec?“

„A co by řekl, kdybyste vydal spravedlnosti Arsèna Lupina?“

„Eh! Všechno má svůj čas. Příští prázdniny…“

„O Svatodušních svátcích?“

„Ano. Odjedu v sobotu 6. června prvním vlakem.“

„A v sobotu večer bude Arsène Lupin zatčen?“

„Počkáte až do neděle?“ zeptal se ho s úsměvem Beautrelet.

„Nač ten odklad?“ namítl žurnalista nejvážnějším tónem.

Tu neuvěřitelnou důvěru, která se zrodila přes noc a byla už tak pevná, měli k mladému muži všichni, i když ve skutečnosti ji události tak docela neospravedlňovaly. Co na tom? Věřili mu. Zdálo se, že pro něho není nic nesnadné. Očekávali od něho to, co by mohli očekávat od fenoména, vynikajícího prozíravostí, intuicí, zkušeností a obratností. 6. červen! To datum bylo ve všech novinách. 6. června pojede Isidor Beautrelet rychlíkem do Dieppe a večer bude Arsène Lupin zatčen.

„Když do té doby neuteče,“ namítali poslední stoupenci Arsèna Lupina.

„To není možné, všechny vchody jsou střeženy.“

„A jestli už nepodlehl svému zranění,“ namítali ti, jimž by smrt jejich hrdiny byla milejší než zatčení.

A odpověď na sebe nedala čekat: „Co vás napadá, kdyby byl Lupin mrtvý, věděla by tom jeho banda a pomstila by ho, Beautrelet to řekl.“

Nadešel 6. červen. Půl tuctu žurnalistů číhalo na Isidora na nádraží Saint-Lazare. Dva z nich chtěli jet s ním. Poprosil je, aby to nedělali. Odjel tedy sám. Jeho oddělení bylo prázdné. Byl unavený, protože studoval několik nocí po sobě, a brzy tvrdě usnul. Ve snu vnímal, že vlak stavěl na různých stanicích a že lidé nastupovali a vystupovali. Když se probudil před Rouenem, byl ještě sám. Ale na šedivé látce protějšího opěradla spatřil široký list papíru připíchnutý

špendlíkem. Stálo na něm:

Co tě nepálí, nehas. Jinak tím hůř pro tebe.

„Prima!“ liboval si a mnul si ruce. „V nepřátelském táboře je zle. Tahle výhrůžka je zrovna tak pitomá jako ta od pseudošoféra. A ten styl! Hned je vidět, že to nepsal Lupin.“

Vjeli do tunelu před starým normandským městem. Na nádraží se Isidor dvakrát nebo třikrát prošel po peróně, aby si rozhýbal nohy. Právě se chtěl vrátit do svého oddělení a tu nechtě vykřikl. Když šel kolem knižního stánku, namátkou si přečetl na první stránce zvláštního vydání Journalu de Rouen těchto několik řádek a náhle si uvědomil jejich strašný význam:

NEJNOVĚJŠÍ ZPRÁVA. - Právě jsme dostali telefonickou zprávu z Dieppe, že dnes v noci vnikli pachatelé do zámku Ambrumésy, svázali slečnu de Gesvres, zacpali ji ústa roubíkem a unesli slečnu de Saint Véran. Stopy krve byly zjištěny ve vzdálenosti pěti set metrů od zámku a vedle nich byla nalezena šerpa, také potřísněna krví. Je důvodná obava, že nešťastná dívka byla zavražděna

Až do Dieppe se Isidor Beautrelet ani nepohnul. Seděl celý shrbený s lokty na kolenou, hlavu tiskl do dlaní a přemýšlel. V Dieppe si najal auto U vchodu do Ambrumésy potkal vyšetřujícího soudce, který mu potvrdil tu hroznou zprávu.

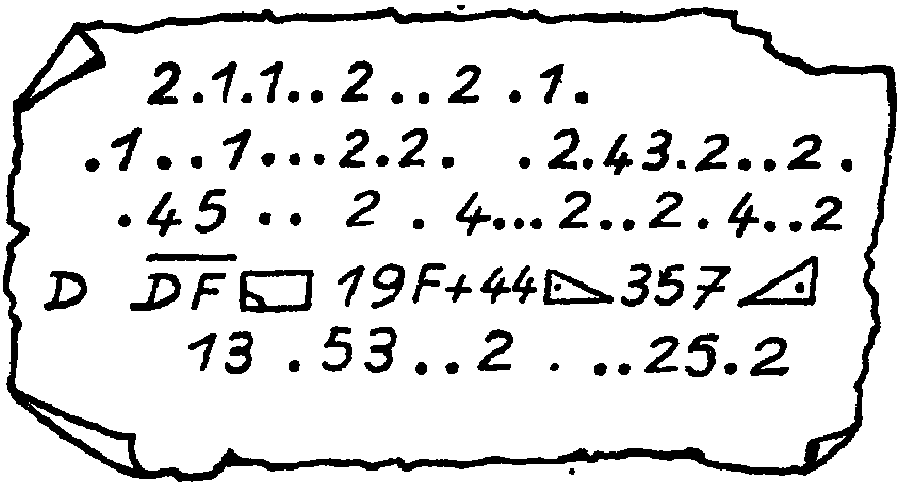
„Nevíte nic bližšího?“ zeptal se Beautrelet.

„Nic. Zrovna jsem přišel.“

Právě v tom okamžiku přistoupil četnický velitel k panu Filleulovi a podal mu kus zmačkaného, potrhaného, zažloutlého papíru, který zvedl nedaleko místa, kde našli šerpu.

Pan Filleul si ho prohlédl, pak ho podal Isidorovi Beautreletovi se slovy: „Tohle nám při našem pátrání moc nepomůže.“

Isidor si prohlížel papír ze všech stran. Byl popsán číslicemi, tečkami a značkami, vypadal zrovna tak jako tenhle náčrtek:

MRTVOLA

Odpoledne kolem šesté hodiny skončil pan Filleul pátrání a čekal se svým zapisovatelem, panem Bredouxem, na vůz, jenž ho měl odvézt do Dieppe. Bylo na něm vidět, že je rozčilený a nervózní. Ptal se už podruhé: „Neviděl jste mladého Beautreleta?“

„Ne, na mou duši, ne, pane soudce.“

„Kde vězí, k čertu? Celý den se neukázal.“ Najednou měl nápad, podal Brédouxovi aktovku, oběhl zámek a zamířil k zříceninám. Před velkou arkádou, na zemi poseté dlouhým pichlavým jehličím z borovic, ležel Isidor na břiše s jednou paží pod hlavou, jako by spal. „No tohle! Co je s vámi, mladíku? Vy tu spíte?“

„Nespím. Přemýšlím.“

„Teď není čas na přemýšlení! Nejdřív se musíte rozhlédnout. Musíte prostudovat fakta, hledat stopy, stanovit orientační body. Pak to vše promyslíte, zkoordinujete a tak se dopátráte pravdy.“

„Ano, já vím, to je obvyklá metoda a nepochybuji, že je dobrá. Ale já na to jdu jinak. Nejdřív přemýšlím, především se snažím

udělat si, abych tak řekl, obecnou představu o případu. Pak si vymyslím rozumnou logickou hypotézu, která je v souladu s obecnou představou, a teprve pak si ověřuji, jestli se fakta pro mou hypotézu hodí.“

„To je divná metoda a strašně komplikovaná!“

„Je to spolehlivá metoda, pane Filleule, kdežto ta vaše ne.“

„Ale co vás napadá, fakta jsou fakta.“

„Když máte tuctové soupeře, tak prosím. Ale když je váš nepřítel jenom trošičku mazaný, jsou fakta taková, jaká se mu hodí. Ty vaše slavné stopy, ty základy vašeho pátrání, si může uspořádat docela podle svého. A tak tedy chápete, k jakým omylům a pošetilostem vás může svést takový člověk, jako je Lupin! Sám Sholmes mu naletěl!“

„Arsène Lupin je mrtev.“

„Budiž. Ale jeho banda žije, a žáci takového učitele jsou sami mistry.“

Pan Filleul se zavěsil do Isidora a odváděl ho. „Na slovíčko, mladíku. Řeknu vám něco důležitějšího. Napněte uši. Ganimard má teď v Paříži naléhavou práci, přijede až za několik dní. A hrabě de Gesvres telegrafoval pro Herlocka Sholmese, a ten mu slíbil, že se ujme případu příští týden. Nemyslíte si, mladý muži, že by to byl přece jen úspěch, kdybychom mohli říci těm dvěma proslulým detektivům, až sem přijdou: ‚Velice litujeme, milí pánové, ale už jsme déle nemohli čekat. Případ je ukončen‘.“

Nikdo by nedokázal přiznat svou bezmocnost naivněji než dobrák pan Filleul. Beautrelet potlačil smích, zatvářil se, jako by naletěl, a odpověděl: „Přiznám se vám, pane vyšetřující soudce, že jsem se nezúčastnil vašeho pátrání, protože jsem doufal, že budete tak laskav a sdělíte mi výsledky. Tak co víte?“

„Tak dobrá, povím vám to. Včera večer v jedenáct hodin dostali tři četníci, které velitel Quevillon nechal na stráži u zámku, příkaz, aby se co nejrychleji dostavili ke svému okrsku do Ouville. Ihned vyskočili na koně, a když tam přijeli…“

„Zjistili, že je někdo napálil, že rozkaz byl podvržený, a tak jim nezbylo nic jiného než se vrátit do Ambrumésy.“

„To taky udělali. Přivedl je velitel. Ale během té půldruhé hodiny,

co byli pryč, byl spáchán zločin.“

„Za jakých okolností?“

„Za docela obyčejných okolností. O druhé patro byl opřený žebřík, který sebrali v hospodářské budově statku. Jedna okenní tabule byla vyříznutá a okno bylo otevřené. Dva muži se zlodějskou svítilnou vlezli do pokoje slečny de Gesvres, strčili jí roubík do úst, dřív než mohla volat o pomoc. Pak ji svázali provazy a potichoučku otevřeli dveře do pokoje, kde spala slečna de Saint-Véran. Slečna de Gesvres zaslechla dušený výkřik a hluk, jaký dělá člověk, který se brání. Za chvíli uviděla oba muže, jak odnášejí její sestřenici, taky spoutanou a s roubíkem v ústech. Prošli kolem ní a vylezli oknem. Slečna de Gesvres z toho byla tak zničená a vyděšená, že omdlela.“

„A co psi?… Copak si pan de Gesvres nekoupil dva hafany?“

„Pošli. Otrávili je.“

„Ale kdo je otrávil? Nikdo se k nim nemohl přiblížit.

„To je záhada! Ale fakt je, že dva muži prošli docela nerušeně zříceninami a vyšli tou slavnou brankou. Pak šli lesním houštím kolem bývalých lomů. Zastavili se až pod stromem, kterému říkají Veliký dub, a tam provedli svůj záměr.“

„Ale když měli v úmyslu zavraždit slečnu de Saint-Véran, proč ji nezabili v jejím pokoji?“

„To nevím. Ale možná, že teprve až když opustili zámek, došlo k incidentu, který je k tomu přiměl. Možná že se děvčeti podařilo zbavit se pout. Myslím si totiž, že měla zápěstí svázaná tou šerpou, co jsme tu našli. Určitě ji zabili pod Velkým dubem. Mám o tom nezvratné důkazy…“

„Ale kde je tělo?“

„Tělo nebylo nalezeno. Ale tomu se nemusíme zvlášť divit. Šel jsem totiž po stopách a ty mě přivedly až do Varengevillu ke kostelu na starém hřbitově, ležícím na vrcholku útesu. A tam je propast, asi sto metrů hluboká rokle. A dole jsou skaliska a moře. Za den nebo za dva bude příboj silnější a vynese tělo na písčitý břeh.“

„Doopravdy, všechno je to moc jednoduché.“

„Ano, je to všechno moc jednoduché, a ani se tomu nedivím. Lupin je mrtvý, jeho pomocníci se o tom dověděli, chtěli se pomstít,

a jak to napsali, zavraždili slečnu de Saint-Véran. Tahle fakta ani nebylo třeba ověřovat. Ale kde je Lupin?“

„Lupin?“

„Ano, co se s ním stalo? Pomocníci pravděpodobně odnesli jeho mrtvolu ve stejnou dobu, kdy unášeli dívku. Ale máme pro to nějaký důkaz, že ji odnesli? Copak máme vůbec nějaký důkaz o jeho pobytu ve zříceninách, o jeho životě či smrti? A v tom vězí to čertovo kopýtko, můj milý Beautrelete. Vraždou slečny Raymondy se případ nevyřešil, ale naopak zkomplikoval. Co se dělo v zámku Ambrumésy během těch dvou měsíců? Jestli tenhle problém nevyřešíme, přijdou ti druzí a s námi se už bavit nebudou.“

„A kdy přijdou ti druzí?“

„Ve středu…, možná že v úterý.“ Zdálo se, že Beautrelet v duchu něco počítá. Pak prohlásil: „Pane vyšetřující soudce, dnes je sobota. V pondělí večer musím být v lyceu. Tak tedy, buďte tak laskav, přijďte sem v pondělí ráno v deset hodin a já se pokusím objasnit vám tu záhadu.“

„Opravdu, pane Beautrelete? Myslíte? Jste si tím jistý?“

„Alespoň doufám.“

„.A kam teď půjdete?“

„Půjdu se přesvědčit, jestli se fakta hodí do rámcové představy, která se mi už začíná rýsovat.“

„A co když se nebudou hodit?“

„Tak to bude jejich chyba, pane vyšetřující soudce, a já budu hledat jiná, příhodnější. Na shledanou v pondělí, ano?“

„Tak tedy na shledanou v pondělí.“ O několik minut později jel pan Filleul do Dieppe a Isidor uháněl na kole, které mu hrabě de Gesvres půjčil, po silnici do Yerville a Caudebec-en-Caux. Existovala jedna okolnost, o níž si mladý muž chtěl především udělat jasnou představu, protože ji považoval za slabinu svého soupeře. Přece to není jen tak ukrást tak veliké předměty, jako jsou ty čtyři Rubensové. Někde přece být musí. Třebaže není možné najít je ihned, nedalo by se zjistit, jak a kudy zmizely?

Beautrelet předpokládal, že ty čtyři obrazy odvezli v onom autu, ale že je před Caudebecem přeložili na jiný vůz, který se dostal na

druhý břeh Seiny buď nad Caudebecem, nebo pod ním. Nad Caudebecem byl první přívoz u Quillebeufu, byl to velmi vyhledávaný přívoz, a proto i nebezpečný. Druhý přívoz byl pod Caudebecem v La Mailleraie, velké osamělé osadě.

Kolem půlnoci ujel Isidor těch osmnáct mil, které ho oddělovaly od La Mailleraie, a zabouchal na dveře jedné hospody na břehu řeky. Přespal tam a od rána vyzvídal na námořnících z přívozu. Prohlédl si knihu hostů. Ve čtvrtek 23. dubna nepřepravili žádné auto na druhý břeh.

„A co povoz s koňským potahem?“ napovídal jim Beautrelet, „nějakou káru nebo fůru?“

„Taky ne.“

Isidor pátral celé dopoledne. Když už chtěl odjet do Quillebeufu, řekl mu číšník z hospody, kde spal: „To ráno jsem se vracel z vojenského cvičení a dobře jsem si všiml jedné káry, ale ta nejela na druhou stranu.“

„Cože?“

„Nejela. Vyložili ji na takovou plochou loď, co kotvila u břehu, říkají jí náklaďák.“

„A odkud byla ta kára?“

„Hned jsem ji poznal. Patří mistru Vatinelovi, povozníkovi.“

„Kde bydlí?“

„Ve vesnici Louvetotu.“

Beautrelet se podíval na svou generální mapu. Vesnice Louvetot ležela na křižovatce silnic z Yvetotu do Caudebecu a úzké křivolaké silnice, vedoucí přes hory až do La Mailleraie!

Až v šest hodin večer se Isidorovi podařilo nalézt v hospodě mistra Vatinela, jednoho z těch mazaných Normanďanů, kteří se mají stále na pozoru, nedůvěřují cizím lidem, ale nedovedou odolat kouzlu zlaťáků a štamprlatům.

„No jo, pane, tenkrát ráno si mě ty lidi z toho auťáku objednali na pět hodin na křižovatku. Naložili mně štyry takhle velký kusy. Jeden z nich jel se mnou. Odnesli jsme ty věci na náklaďák.“

„Mluvíte o nich, jako byste je už znal.“

„Bodejť bych je neznal! Dyť jsem pro ně pracoval už pošestý.“

Isidor se zachvěl. „Říkáte pošesté?… A odkdy?“

„Ale každej den předtím, hrome! Ale to zas byly jiný krámy…, velikánský kusy z kamene…, nebo zas menší, dost dlouhý, měli je zabalený a nosili je jako svátost oltářní. Na ty se panečku nesmělo ani máknout… Ale co je vám? Jste celej bledej?“

„To nic není…, to vedro…“ Beautrelet se vypotácel ven. Dusil se radostí z nenadálého objevu.

Klidně jel zpátky, vyspal se ve vesnici Varengevillu, druhý den ráno se na hodinu zastavil u učitele na radnici a pak se vrátil do zámku. Tam ho čekal dopis „k laskavému obstarání panu hraběti de Gesvres“.

Stálo v něm:

Druhé upozornění. Mlč. Anebo…

„Tak vida,“ zabručel, „musím být opatrnější a dbát na svou osobní bezpečnost. Anebo, jak říkají…“

Bylo devět hodin; procházel se mezi zříceninami, pak si lehl před arkádu a zavřel oči.

„Tak co, mladíku, jak se vám vydařil výlet?“ Byl to pan Filleul, jenž přišel ve stanovenou dobu.

„Báječně, pane vyšetřující soudce.“

„To znamená?“

„To znamená, že mohu dodržet svůj slib, i když mě tenhle dopis k tomu zrovna nevybízí.“ Ukázal dopis panu Filleulovi.

„Eh! To jsou řečičky,“ zvolal, „ a doufám, že vám nezabrání…“

„Povědět vám, co vím? To ne, pane vyšetřující soudce. Co jsem slíbil, to splním. Už za deset minut budem znát část pravdy.“

„Část?“

„Ano,“ myslím si, že Lupinův úkryt není jediný problém. Ale pak už uvidíme.“

„Pane Beautrelete, u vás už mě nic nepřekvapí. Ale jak jste to mohl vypátrat?“

„On! docela jednoduše. V dopise pana Harlingtona panu Etiennovi de Vaudreix, nebo lépe řečeno Lupinovi…“

„V tom zadrženém dopise?“

„Ano. Je tam jedna věta a ta mi pořád ležela v hlavě: S obrazy

pošlete to ostatní, když se vám to povede, o čemž silně pochybuji.“

„Opravdu. Vzpomínám si.“

„Co znamenalo to ostatní? Nějaký umělecký předmět, nějaká vzácná věc? V zámku nebylo nic cenného kromě Rubensů a gobelínů. Šperky? Moc jich nemají a nejsou zvlášť cenné. Tak co tedy? Ale nemohl jsem zase připustit, proč by člověk tak šikovný jako Lupin, nedokázal poslat i to ostatní, co zřejmě nabízeli. Je pravděpodobné, že to byl nesnadný a výjimečný podnik, budiž, ale byl proveditelný, tedy i jistý, když ho chtěl provést Lupin.“

„Ale nepovedlo se mu to: nic nezmizelo.“

„Nepovedlo se mu to: a něco zmizelo.“

„Ano, Rubensové…, ale…“

„Rubensové a ještě něco. Něco, co nahradili stejným předmětem, jak to udělali s Rubensy, něco mnohem zvláštnější, vzácnější a cennější než Rubensové.“

„No tak co? Napínáte mě.“

Oba muži kráčeli mezi zříceninami a mířili k brance. Šli kolem Boží kaple. Beautrelet se zastavil.

„Chcete to vědět, pane vyšetřující soudce?“

„Abych nechtěl!“

Beautrelet měl v ruce hůl, pořádnou sukovici. Najednou koncem hole rozbil na kousky jednu sošku, jež zdobila portál kaple.

„Ale vy jste se zbláznil!“ povykoval pan Filleul celý bez sebe a hnal se k úlomkům sošky. „Zbláznil jste se? Ten starý světec byl podivuhodný…“

„Podivuhodný!“ ušklíbl se Isidor, zakroužil holí a shodil Pannu Marii.

Pan Filleul ho chytil kolem pasu. „Mladý muži, nenechám vás dělat…“ Jeden ze tří králů sletěl na zem a za ním jesličky s Jezulátkem…

„Když se hnete, střelím.“ Znenadání se objevil hrabě de Gesvres a v chůzi nabíjel revolver.

Beautrelet se dal do smíchu.

„To si vystřelte na tohleto, pane hrabě…, vystřelte si na to jako na pouti. Vidíte…, támhletoho chlapíka, co drží v ruce vlastní hlavu.“

Svatý Jan Křtitel vyletěl do povětří.

„Panebože,“ rozčilil se hrabě a namířil revolver, „to je profanace vzácných mistrovských děl!“

„Atrapy, pane hrabě!“

„Cože? Co to říkáte?“ vykřikoval pan Filleul a přitom odzbrojoval hraběte.

„Jsou to atrapy, odlitky!“

„No tohle…, je to možné?“

„Duté, prázdné, bezcenné krámy!“ Hrabě se shýbl a zvedl úlomek sošky.

„Dobře se podívejte, pane hrabě, je to sádra! Sádra s patinou, plesnivá, nazelenalá jako staré kameny, ale je to sádra, jsou to sádrové odlitky! Vidíte, co zbylo z ryzího uměleckého díla, vidíte, co udělali za několik dní!… Vidíte, co udělal před rokem pan Charpenais, když kopíroval ty Rubense.“

Beautrelet vzal pana Filleula za ruku. „Co tomu říkáte, pane vyšetřující soudce? Není to nádherné, ohromné, senzační? Uloupená kaple? Celá gotická kaple rozebraná kámen po kameni! Spousta sošek ukradená a nahrazená štukovými figurkami! Jeden z nejnádhernějších exemplářů jedinečné umělecké epochy zabaven! Zkrátka ukradená Boží kaple! Není to úžasné! Ah! Pane vyšetřující soudce, ten člověk je génius!“

„Dáváte se strhnout nadšením, pane Beautrelete!“

„Člověk není nikdy dost nadšený, když jde o takové jedince. Všechno nadprůměrné si zaslouží obdiv. A tohle je vrchol všeho. Tahle krádež má tak bohatou koncepci a je v ní tolik síly, energie, obratnosti a nenucenosti, že mě z toho až mrazí.“

„Škoda, že je mrtvý,“ vtipkoval pan Filleul, „nebo by nakonec ukradl i věže z Notre Dame.“

Isidor pokrčil rameny.

„Nesmějte se, pane. Ten vás vzrušuje, i když je mrtvý.“

„Nic neříkám, pane Beautrelete, a přiznám se vám, že mě vzrušuje pomyšlení, že si ho dobře prohlédnu…, jestli jeho kamarádi neodklidili jeho mrtvolu.“

„A zvláště když připustíme,“ poznamenal hrabě de Gesvres, „že to

skutečně jeho postřelila moje ubohá neteř.“

„On to byl, pane hrabě,“ ujišťoval ho Beautrelet, „on klesl v zříceninách, zasažený kulkou, kterou na něj vypálila slečna de Saint-Véran; to jeho viděla, jak se vzchopil a znovu upadl, to on se plazil až k velké arkádě a tam se naposledy zvedl — a zázrakem, který vám hned vysvětlím — se dostal až do téhle kamenné skrýše, která se měla stát jeho hrobem.“ A praštil holí do prahu kaple.

„Cože? Čím?“ vykřikl překvapený pan Filleul, „jeho hrobem? Vy si myslíte, že ta nedostupná skrýše…

„Je zde…, támhle…“, opakoval Beautrelet.

„Ale my jsme to tu prohledali.“

„Ale špatně.“

„Tady není žádná skrýše,“ protestoval pan de Gesvres. „Přece tu kapli znám.“

„A přece tady je, pane hrabě. Zajděte si na radnici ve Varengevillu, shromáždili tam všechny listiny z bývalé fary v Ambrumésách, a z těch listin, pocházejících z XVIII. století, se dovíte, že pod kaplí byla krypta. Určitě patřila k románské kapli, která kdysi stávala na jejím místě.“

„Ale jak se Lupin dověděl tyhle podrobnosti?“ divil se pan Filleul.

„Docela jednoduše, při pracích, které musel provádět, aby mohl odnést kapli.“

„Ale ale, pane Beautrelete, vy přeháníte. Přece neodnesl celou kapli. Jen se podívejte, nedotkli se ani jednoho základního kamene.“

„Ovšem, odlil a sebral jenom to, co mělo nějakou uměleckou cenu: opracované kameny, skulptury, sošky, spoustu drahocenných sloupků a ciselovaných oblouků. Nezajímal se o základy stavby. Ty tady nechal.“

„Pak tedy, pane Beautrelete, se Lupin nemohl dostat až do krypty.“

Pan de Gesvres, který si zavolal jednoho sluhu, se právě vracel s klíčem od kaple. Odemkl dveře. Všichni tři vstoupili.

Beautrelet se chvíli rozhlížel a pak řekl: „Jak je vidět, dlaždic se ani netkli. Ale není těžké poznat, že hlavní oltář je jen odlitek. Obvykle bývá schodiště do krypty pod hlavním oltářem a začíná před

ním.“

„Co z toho vyvozujete?“

„Vyvozuji z toho, že Lupin narazil na kryptu, když tady pracoval.“

S motykou, pro niž hrabě poslal, rozbíjel Beautrelet oltář. Kusy sádry lítaly na všechny strany.

„Hrome,“ bručel pan Filleul, „už bych rád věděl…“

„Já taky,“ řekl Beautrelet bledý úzkostí. Tloukl čím dál tím rychleji. A najednou jeho motyka, které až dosud nestálo nic v cestě, narazila na nějaký tvrdý předmět a odskočila. Bylo slyšet, jak se něco řítí, a to, co zbylo z oltáře, se propadlo za balvanem, který motyka zasáhla.

Beautrelet se shýbl. Rozškrtl zápalku a posvítil si do otvoru: „Schodiště začíná maličko víc vpředu, než jsem si myslel, pod dlaždicemi, skoro až u vchodu. Vidím poslední schody.“

„Je to hluboké?“

„Tři nebo čtyři metry… Schody jsou hodně vysoké a některé scházejí.“

„Je nepravděpodobné,“ uvažoval pan Filleul, „že za tak krátkou dobu, co tu nebyli ti tři četníci, stačili pomahači unést slečnu de Saint-Véran a vynést mrtvolu z tohoto sklepa, je to nepravděpodobné. Ne, já si myslím, že tam je.“

Jeden sluha jim přinesl žebřík a Beautrelet ho prostrčil otvorem a poslepu ho vklínil mezi sutiny. Potom pevně uchopil jeho vyčnívající konce. „Chcete slézt dolů, pane Filleule?“ Vyšetřující soudce, vyzbrojený svíčkou, se odvážil. Hrabě de Gesvres ho následoval. Pak si stoupl na první příčku Beautrelet.

Příček bylo celkem osmnáct, mechanicky je počítal a přitom si pozorně prohlížel kryptu, v níž světlo svíčky zápasilo s hustou tmou. Ale dole ho ovanul prudký, odporný hnilobný zápach, na který se dlouho nezapomíná… Oh! Z toho zápachu se mu obracel žaludek…

A najednou mu sevřela rameno chvějící se ruka. „Co je? Co se děje?“

„Beautrelete,“ s námahou vykoktal pan Filleul. Hrůzou nemohl mluvit.

„Ale pane vyšetřující soudce, uklidněte se…“

„Beautrelete…, je tam…“

„Cože?“

„Ano…, něco leželo pod tím velkým balvanem, co spadl z oltáře…, odstrčil jsem ten balvan a dotkl jsem se… Oh! nikdy na to nezapomenu…“

„Kde je?“

„Támhle… Cítíte ten zápach?… a pak…, tak…, podívejte se…“

Vzal svíčku a posvítil na tělo ležící na zemi.

„Oh!“ vykřikl Beautrelet hrůzou. Tři muži se se zájmem shýbli. Před nimi ležela polonahá, vyhublá, příšerná mrtvola. Nazelenalá, voskově žlutá kůže probleskovala pod proděravělým oděvem. A to nejhroznější, co vyrvalo mladému muži výkřik hrůzy, byla hlava, hlava, kterou rozdrtil balvan, beztvará hlava, hnusná hmota, na které už nic nerozeznávali. Když si jejich oči zvykly na tmu zpozorovali, že se v ní hemží odporní červi.

Čtyřmi dlouhými kroky vylezl Beautrelet po žebříku a vyběhl na čerstvý vzduch.

Pan Filleul ho zase našel ležícího na břiše s obličejem přitisknutým do dlaní. Řekl mu: „Blahopřeji vám, Beautrelete. Nejenže jste našel skrýši, ale mohl jsem navíc překontrolovat vaše tvrzení ve dvou bodech. Především: muž, na kterého slečna de Saint-Véran vystřelila, byl skutečně Arsène Lupin, jak jste to od počátku tvrdil. A dále, žil opravdu v Paříži pod jménem Etienne de Vaudreix. Na prádle jsou iniciálky E. V. Myslím si, že tenhle důkaz stačí, či ne?…“

Isidor se nepohnul.

„Pan hrabě šel pro doktora Joueta, který provede ohledání mrtvého. Já si myslím, že smrt nastala nejméně před týdnem. Stav rozkladu mrtvoly… Ale nezdá se, že byste mě poslouchal?“

„Ale ano, ano.“

„To, co já tvrdím, se opírá o nevyvratitelné důkazy. Tak například…“

Pan Filleul pokračoval ve svém výkladu, ačkoli nebylo vidět, že by si získal větší pozornost. Ale návrat pana de Gesvres přerušil jeho

monolog. Hrabě se vrátil s dvěma dopisy. První mu oznamoval, že pozítří přijede Herlock Sholmes.

„To je skvělé," zvolal pan Filleul. „Přijede také inspektor Ganimard. To bude prima."

„Ten druhý dopis je pro vás, pane vyšetřující soudce," upozornil hrabě.

„Čím dál tím lepší," pokračoval pan Filleul, když si přečetl dopis. „Ti pánové tady už určitě nebudou mít moc práce. Beautrelete, z Dieppe mi sdělují, že lovci krevet našli dnes ráno na skaliscích mrtvolu mladé ženy."

Beautrelet vyskočil: „Co to říkáte, mrtvolu…"

„Mladé ženy…, zpřesňují, že je to mrtvola strašně zohavená a že by ji nebylo možno identifikovat, kdyby neměla na pravé ruce úzký zlatý náramek, velice jemný, který se jí zaryl do zduřelé kůže. Tedy, slečna de Saint-Véran nosila na pravé ruce úzký zlatý náramek. Je to tedy určitě vaše nebohá neteř, pane hrabě, a moře ji zavleklo až tam. Co o tom soudíte, Beautrelete?"

„Nic…, nic… nebo spíše ano…, všechno do sebe zapadá, jak vidíte, mé tvrzení je podloženo důkazy. Všechna fakta, jeden vedle druhého, i ta nejprotichůdnější a nejspletitější, potvrzují to, co jsem od samého počátku předpokládal."

„Nerozumím tomu."

„Brzy pochopíte. Vzpomeňte si, že jsem vám slíbil čistou pravdu."

„Ale zdá se mi…"

„Ještě trochu trpělivosti. Až dosud jste si na mě nemohl stěžovat. Je krásné počasí. Projděte se, naobědvejte se v zámku, zakuřte si dýmku. Já se vrátím mezi čtvrtou a pátou. Na mou věru, nic naplat, pojedu do lycea půlnočním vlakem."

Došli k vedlejším stavením za zámkem. Beautrelet vyskočil na kolo a odjel.

V Dieppe se zastavil v kanceláři novin La Vigie a dal si předložit jednotlivá čísla za posledních čtrnáct dní. Pak jel do městyse Envermeau, vzdáleného deset kilometrů. V Envermeau si pohovořil se starostou, s farářem a s polním hlídačem. Hodiny na kostele v

městysi odbíjely třetí. Skončil pátrání, vracel se a vesele si zpíval. Ve stejném rytmu šlapal pevně na pedály a hluboce vdechoval svěží mořský vzduch. Občas se zapomněl a triumfálně vykřikl, když pomyslil na cíl, který sledoval, a na své úspěšné pátrání.

Před sebou měl Ambrumésy. Plnou rychlostí se pustil s kopce k zámku. Stoleté stromy, které ve čtyřech řadách vroubily cestu, jako by mu běžely vstříc a mizely za ním. A najednou vykřikl. Zavadil pohledem o šňůru, nataženou přes cestu mezi dvěma stromy. Kolo narazilo a zůstalo stát. Neslýchanou rychlostí letěl dopředu a měl dojem, že jen náhodou a zázrakem nespadl na hromadu kamení, kde by si byl zcela určitě rozbil hlavu.

Několik vteřin zůstal jako omámený. Pak, celý potlučený a s rozbitými koleny, prozkoumal okolí. Po pravé straně byl lesík, kudy bezpochyby útočník utekl. Beautrelet odvázal šňůru. Na stromě po levé straně, kolem kterého byla omotána, visel na provázku lístek. Narovnal ho a četl:

Třetí a poslední výstraha

Vrátil se do zámku, položil několik otázek sluhům a vyhledal vyšetřujícího soudce v jedné místnosti v přízemí na konci pravého křídla, kde se pan Filleul obvykle zdržoval, když prováděl pátrání. Pan Filleul psal, jeho zapisovatel seděl proti němu.

Na jeho pokyn zapisovatel vyšel ven a soudce zvolal: „Ale copak se vám stalo, pane Beautrelete? Máte ruce celé zakrvácené.“

„To nic není, to nic není,“ mávl rukou Beautrelet, „prostě jsem spadl, když jsem najel na šňůru, co nastražili na cestě. Jen bych vás prosil, abyste si všiml, že ta šňůra je ze zámku. Není to ani dvacet minut, co se na ní sušilo prádlo před prádelnou.“

„Je to možné?“

„Pane soudce, tady mě někdo pozoruje, někdo je přímo tady na místě, vidí mě, slyší mě, ví, co dělám každou minutu, a zná mé úmysly.“

„Myslíte?“

„Jsem o tom přesvědčen. Vy ho musíte odhalit a nedá vám to velkou práci. Ale teď bych vám raději dal slíbené informace. Postupoval jsem rychleji, než očekávali naši soupeři, a jsem

přesvědčen, že budou jednat energicky. Kruh kolem mě se stahuje. Nebezpečí se blíží, tuším to.“

„Ale jděte, Beautrelete…“

„Však uvidíte. Teď si pospěšme. Ale nejdřív se vás zeptám na jednu věc, kterou chci hned vyřídit. Nemluvil jste s nikým o tom dokumentu, který zvedl velitel Quevillon a předal vám ho v mé přítomnosti?“

„Na mou duši ne, s nikým. Ale copak to má podle vás nějakou cenu?“

„Nesmírnou cenu. Mám domněnku, ale přiznávám se, že je to jen domněnka ničím nedoložená, protože se mi až do teďka vůbec nepodařilo rozluštit ten dokument. Proto s vámi o tom mluvím, abych se k tomu už nemusel vracet.“

Beautrelet položil ruku na ruku pana Filleula a tiše řekl:

„Mlčte…, poslouchají nás…, venku…“ Písek zaskřípal. Beautrelet běžel k oknu a vyklonil se.

„Už tam nikdo není, ale trávník je pošlapaný, snadno najdeme stopy.“ Zavřel okno a šel si sednout.

„Vidíte, pane vyšetřující soudce, nepřítel už ani není opatrný, spěchá, také on už cítí, že čas kvapí. Tak si pospěšme a promluvme si, protože oni nechtějí, abych mluvil.“

Položil dokument na stůl a rozložil ho. „Nejdřív jednu poznámku. Na tomhle papíře jsou jen tečky a číslice. Ve třech prvních řádcích a v páté — budeme se zabývat jenom jimi, protože se zdá, že čtvrtá je úplně odlišná — není ani jedna číslice vyšší než 5. Máme tady naději, že každá z těchto číslic představuje jednu z pěti samohlásek v abecedním pořádku. Zapišme si výsledek.“

Na zvláštní papír napsal:

e.a.a..e..e.a.

.a. .a. ..9.9. . eoi. e .. e.

.ou..e.o…e..e.o..e

al .uí.. e ..eu.e

Pak pokračoval:

„Jak vidíte, moc z toho nezmoudříme. Klíč je docela prostý — spokojili se tím, že nahradili samohlásky číslicemi a souhlásky

tečkami — ale zároveň je strašně obtížný, ne-li neřešitelný, protože si nedali víc práce, aby problém zkomplikovali.“

„Je opravdu hodně nejasný.“

„Pokusme se na to přijít. Druhý řádek je rozdělený na dvě části a druhá část vypadá tak, že je docela pravděpodobné, že tvoří slovo. Když se teď pokusíme nahradit tečky mezi číslicemi souhláskami, budeme chvíli tápat, a pak dojdeme k závěru, že jediné souhlásky, které mohou logicky doplnit samohlásky, mohou logicky vytvořit jen jedno slovo, jedno jediné slovo: demoiselles.[1]“

„Šlo by tedy o slečnu de Gesvres a o slečnu de Saint-Véran?“

„Docela určitě.“

„A přišel jste ještě na něco jiného?“

„Ano. Zjišťuji ještě, že uprostřed poslední řádky je přerušená souvislost, a když budu postupovat stejným způsobem na začátku řádky, je nabíledni, že mezi diftongy *ai* a *ui* se může tečka nahradit jenom souhláskou *g*, a tak mi vychází začátek toho slova jako aigui, a je přirozené a nutné, že s dvěma následujícími tečkami a konečným *e* dojdu k slovu aiguille[2].“

„Doopravdy, slovo aiguille se nabízí samo.“

„Konečně pro poslední slovo mám tři samohlásky a tři souhlásky. Zase váhám, zkouším všechna písmena, jedno po druhém, a když vycházím ze zásady, že první dvě písmena jsou souhlásky, zjišťuji, že se mi mohou hodit čtyři slova: fleuve, preuve, pleure a creuse[3]. Když vyloučím slova fleuve, preuve a pleure, protože nemají žádný vztah ke slovu aiguille, zbývá mi slovo creuse.“

„To dává dohromady aiguille creuse[4]. Připouštím, že vaše řešení je správné, ale co je nám to platné?“

„Nic,“ řekl Beautrelet zamyšleně. „Teď právě nic…, později uvidíme… Myslím, že v záhadném spojení těch dvou slov, aiguille creuse, se skrývá moc věcí. Ale teď uvažuji o materiálu toho dokumentu, který použili. Vyrábí se ještě takovýhle maličko zrnitý

[1] slečny, dívky
[2] jehla
[3] řeka, důkaz, pláče, dutá
[4] dutá jehla

pergamen? A pak, tahle barva slonové kosti… A všimněte si, jak je dokument v ohybech přeleželý…, a vzadu ty zbytky červených voskových pečetí…“

Beautreleta přerušil zapisovatel Brédoux. Otevřel dveře a oznámil, že neočekávaně přijel prokurátor.

Pan Filleul se zvedl. „Je pan prokurátor dole?“

„Ne, pane vyšetřující soudce. Pan prokurátor je ve svém voze. Jede kolem a prosí vás, abyste za ním přišel před mříž na slovíčko.“

„To je divné…,“ bručel pan Filleul. „Uvidíme, Beautrelete, omluvte mě, jdu tam a hned jsem zpátky.“

Odešel. Bylo slyšet, jak se jeho kroky vzdalují. Tu zapisovatel zavřel dveře, otočil klíč a vstrčil ho do kapsy.

„Co to znamená?“ vykřikl překvapený Beautrelet, „co to děláte? Proč jste nás zamkl?“

„Budeme si moci líp popovídat, ne?“ odpověděl Brédoux.

Beautrelet se vrhl k druhým dveřím, které vedly do vedlejší místnosti. Pochopil. Člen bandy byl Brédoux, zapisovatel vyšetřujícího soudce.

Brédoux se uštěpačně ušklíbl: „Odřete si prsty, přítelíčku, od těch dveří mám taky klíč.“

„Je tu ještě okno,“ křičel Beautrelet.

„Už je pozdě,“ pronesl klidně Brédoux, jenž si stoupl před okno s revolverem v ruce. Nebylo kudy prchnout. Nedalo se nic dělat, nanejvýš se bránit nepříteli, jenž se demaskoval s tak brutální odvahou. Isidora svíral dosud nepoznaný pocit strachu.

„Tak,“ brumlal si zapisovatel, „a teď rychle k věci.“ Vytáhl hodinky.

„Dobrák pan Filleul se projde až k bráně. U brány nebude samozřejmě nikdo, zlatý oči, který tam uvidějí prokurátora. Tak se zase vrátí. Máme tedy čtyři minuty. Potřebuju minutu na to, abych utekl tímhle oknem, vyběhl brankou ve zříceninách a nasedl na motorku, co tam na mě čeká. Zbývají tři minuty. To stačí.“

Byl to podivný, pitoreskní člověk. Tenké, dlouhé nohy nesly mohutný trup, zakulacený jako tělo pavouka, s obrovskýma rukama. Kostnatý obličej a malé nízké čelo svědčily o tom, že je to člověk

umíněný a trochu omezený.

Beautrelet se zapotácel, nohy pod ním klesaly. Musel si sednout. „Mluvte. Co chcete?“

„Listinu. Hledám ji už tři dny.“

„Nemám ji.“

„Lžeš. Když jsem sem přišel, viděl jsem tě, jak ji strkáš do náprsní tašky.“

Blížil se k Beautreletovi s namířeným revolverem, mluvil tiše, ale s neuvěřitelně energickým přízvukem, a zřetelně vyslovoval slabiky. Díval se přísně a cynicky se usmíval. Beautrelet se chvěl hrůzou. Bylo to poprvé, kdy cítil, že je v nebezpečí. A v jakém nebezpečí! Cítil, že stojí tváří v tvář neúprosnému nepříteli, slepé, nepřemožitelné síle.

„A co bude potom?“ hlesl přiškrceným hlasem.

„Potom? Nic… Budeš volný.“

Chvíli bylo ticho. Pak Brédoux pokračoval: „Zbývá už jenom minuta. Musíš se rozhodnout. No tak, kloučku, nedělej hlouposti. My jsme nejsilnější, vždycky a všude. Honem, sem s listinou…“

Isidor se ani nehnul. Byl zsinalý, vyděšený, ale ovládal se. I když mu nervy vypovídaly, mozek měl jasný. Ve vzdálenosti dvaceti centimetrů od jeho očí zela černá hlaveň revolveru. Pokrčený prst spočíval viditelně na spoušti. Stačilo jen trochu stisknout…

„Listinu,“ opakoval Brédoux, „nebo…“

„Tady je.“ Beautrelet vytáhl z kapsy náprsní tašku a podal ji zapisovateli, který ji rychle popadl.

„Výborně! Jsme přece rozumní. Doopravdy, s tebou se dá jednat. Jseš trochu strašpytel, ale myslí ti to. Povím to kamarádům. A teď už běžím. Adieu.“ Zastrčil revolver a otočil okenním uzávěrem.

Na chodbě bylo slyšet hluk.

„Adieu,“ řekl znovu…, „je nejvyšší čas.“ Ale něco ho napadlo. Zastavil se a prohlédl si náprsní tašku.

„Hrome, zaskřípal zuby, „listina tam není. Tys mě napálil.“

Skočil do místnosti. Třeskly dvě rány. Také Isidor uchopil svou pistoli a vystřelil.

„Nestrefil ses, hošánku,“ zařval Brédoux, „třese se ti ruka, máš

strach.“

Chytili se kolem pasu a svalili se na podlahu. Někdo vší silou bouchal na dveře.

Isidor ochabl a jeho soupeř ho přemohl. To byl konec. Ruka s nožem se nad ním zvedla a klesala. Prudká bolest mu projela paží. Přestal se bránit. Měl dojem, že mu bandita prohledává vnitřní kapsu saka a bere mu dokument. Ačkoli měl zavřená víčka, vytušil, že muž přelezl okenní rám.

Tytéž noviny, které příští ráno přinesly zprávu o posledních událostech na zámku Ambrumésy, o podvodu v kapli, o nálezu mrtvoly Arsèna Lupina a Raymondy, a pak také o tom, že Brédoux, zapisovatel vyšetřujícího soudce, se pokusil zavraždit Beautreleta, tytéž noviny přinesly ještě následující dvě zprávy:

Ganimard zmizel a Herlocka Sholmese unesli za bílého dne v srdci Londýna, právě když se chystal odjet vlakem do Doveru.

A tak Lupinova banda, kterou nakrátko dezorganizoval sedmnáctiletý chlapec svým neobyčejným důvtipem, opět zaútočila a zvítězila na všech frontách Dva velcí Lupinovi odpůrci Sholmes a Ganimard byli zneškodněni. Beautrelet byl vyřazen z boje. Už není nikdo, kdo by dokázal bojovat proti takovým nepřátelům.

TVÁŘÍ V TVÁŘ

Uplynulo šest týdnů. V předvečer 14. července jsem dal svému sluhovi volno. Bylo dusno jako před bouřkou a nelákalo mě jít ven. Okna na balkón byla otevřená, pracovní lampa svítila a já jsem si sedl do křesla. A protože jsem si dosud nepřečetl noviny, dal jsem se do čtení. Psalo se v nich samozřejmě o Arsènu Lupinovi. Od pokusu o vraždu, jehož obětí se stal ubohý Isidor Beautrelet, neuplynul ani jediný den, aby se nemluvilo o případu v Ambrumésách. Denně mu byla věnována rubrika. Ještě nikdy nebylo veřejné mínění tak

vydrážděné řadou událostí, které se o překot hrnuly, nenadálých změn a překvapivých zvratů. Pan Filleul, jenž rozhodně a s úctyhodnou upřímností přijal svou podřadnou roli, vylíčil v interwievech hrdinské činy svého mladého poradce za ty tři památné dny, a tím byla dána zelená těm nejdivočejším smyšlenkám. Nikdo nechtěl zůstat pozadu. Odborníci a znalci zločinů, romanopisci a dramatikové, soudní úředníci a bývalí policejní šéfové, páni Lecocqové ve výslužbě i budoucí Herlockové Sholmesové měli své vlastní teorie a rozvíjeli je v četných článcích. Každý se znovu pouštěl do pátrání a doplňoval je.

To všechno vyvolalo slovo chlapce Isidora Beautreleta, studenta rétoriky na lyceu Janson-de-Sailly. Muselo se totiž po pravdě přiznat, že všechna fakta byla známa.

A ta záhada — co to ještě mohlo být? Byl znám úkryt Arsèna Lupina, kde ležel v agónii, dokonce to bylo nade vši pochybnost: doktor Delattre, jenž se stále ještě odvolával na profesionální tajemství a odmítal vypovídat, prozradil svým nejbližším — a ti se postarali o to, aby se to rozkřiklo — že ho opravdu přivedli do nějaké krypty k raněnému, kterého mu jeho společníci představili jako Arsèna Lupina, protože ve stejné kryptě bylo nalezeno tělo Etienna de Vaudreixe a protože při pátrání vyšlo najevo, že Etienne de Vaudreix byl skutečně Arsène Lupin, byl to další důkaz o totožnosti Arsèna Lupina s raněným.

Lupin byl tedy mrtev, tělo slečny de Saint-Véran bylo identifikováno podle zlatého náramku na zápěstí — a tím drama skončilo.

A přece ne. Neskončilo pro nikoho, protože Beautrelet tvrdil opak. Nevěděli, proč neskončilo, ale mladý muž dal čestné slovo a záhada zůstala záhadou. Svědectví o realitě nezvítězilo nad Beautreletovým tvrzením. Existovalo něco, o čem nevěděli, a nepochybovali ani trošičku, že by to Beautrelet nedokázal bezvadně vysvětlit.

S jakými obavami byly zpočátku očekávány buletiny o jeho zdraví, které vydávali lékaři v Dieppe, jimž hrabě nemocného svěřil. Zoufalé byly první dny, kdy se všichni třásli o jeho život! A nadšení

nebralo konce toho rána, kdy noviny oznámily, že je mimo nebezpečí! Veřejnost vzrušovaly i ty nejmenší podrobnosti. Dojímalo ji, že o něho pečuje jeho starý otec, narychlo telegraficky povolaný, a obdivovala obětavost slečny de Gesvres, která trávila celé noci u lůžka raněného.

Pak se rychle a vůčihledně zotavoval. Konečně se to dovědí! Dovědí se, co Beautrelet slíbil prozradit panu Filleulovi, a to co už nestačil vyslovit, protože mu vtom zabránil zločincův nůž. Dovědí se všechno, co kromě samého dramatu zůstalo přes všechnu námahu pro justici nevyzpytatelným a nedosažitelným Až se Beautrelet vyléčí ze svého zranění a vrátí se, dovědí se něco bližšího o panu Harlingtonovi, záhadném společníkovi Arsèna Lupina, jenž je dosud vězněn v La Santé. Dovědí se, kam se po zločinu poděl zapisovatel Brédoux, ten druhý společník, jehož brutalita naháněla hrůzu.

Až se Beautrelet vrátí, budou si moci udělat přesnou představu o zmizení Ganimarda a o únosu Sholmese. Jak mohlo dojít k podobným atentátům? Angličtí detektivové a jejich francouzští kolegové nic nevystopovali. Na Svatodušní neděli se Ganimard nevrátil domů. Nevrátil se ani v pondělí, ani za dalších šest týdnů.

V Londýně si ve Svatodušní pondělí ve čtyři hodiny odpoledne najal Herlock Sholmes taxíka, aby ho odvezl na nádraží. Sotva nastoupil, chtěl zase ihned vystoupit, protože asi zvětřil nebezpečí. Dva muži vlezli do vozu z pravé i z levé strany, povalili ho a drželi ho mezi sebou, nebo spíše pod sebou, poněvadž to byl maličký auťáček. A to se stalo před deseti svědky, kteří neměli čas zakročit. Sporťák trapem odfrčel. A pak? Pak nic. Nikdo nevěděl nic. A možná že Beautrelet podá podrobné vysvětlení o dokumentu, o té záhadné listině, kterou zapisovatel Brédoux považoval za natolik důležitou, že ho bodl nožem, aby ji zase získal.

„Záhada Duté jehly“ tomu říkali bezpočetní Oedipové, kteří, skloněni nad číslicemi a tečkami, se snažili najít jejich význam… Dutá jehla! Zvláštní spojení dvou slov, které dával ten kus papíru neznámého původu! Byl to snad jen náhodný záznam, jakýsi rébus, který žák načmáral inkoustem na okraj nějaké listiny? Nebo to byla dvě kouzelná slova, která dávala pravý smysl velkému dobrodružství

dobrodruha Lupina? Nikdo nic nevěděl.

Dovědí se to. Už několik dní informovaly noviny o Beautreletovu příjezdu. Boj zase brzy začne, a tentokrát bude neúprosný, protože mladý muž prahne po odvetě.

A právě jeho jméno, vytištěné velkými písmeny, připoutalo mou pozornost. Grand Journal uveřejnil na předním místě tuto zprávu:

Vymohli jsme si, že pan Isidor Beautrelet nás bude přednostně informovat o svých objevech. Zítra, ve středu, ještě dříve, než bude informována justice, Grand Journal uveřejní plnou pravdu o dramatu v Ambrumésách.

„To bude něco, ne? Co si o tom myslíte, můj milý?“

Nadskočil jsem v křesle. Vedle mne na sousední židli seděl někdo, koho jsem neznal. Vstal jsem a rozhlížel jsem se po nějaké zbrani. Ale protože se choval docela neškodně, uklidnil jsem se a přistoupil jsem k němu.

Byl to mladý muž s energickou tváří, s dlouhými plavými vlasy, s nazrzlou bradkou, rozčísnutou na dvě krátké špičky. Jeho oblek připomínal střízlivý oblek anglikánského faráře a vůbec v celém jeho zjevu bylo něco přísného a vážného, co vzbuzovalo úctu.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se ho. A protože neodpovídal, opakoval jsem: „Kdo jste? Jak jste se sem dostal? Co tu hledáte?“

Podíval se na mě a řekl: „Vy mě nepoznáváte?“

„Ne…, ne!“

„Ah! To je opravdu zajímavé. Jen si dobře vzpomeňte…, jeden z vašich přátel…, přítel tak trochu neobvyklý…“

Uchopil jsem ho vzrušeně za ruku: „Lžete… Vy nejste ten, co říkáte…, to není pravda.“

„Tak proč tedy myslíte spíše na něho než na někoho jiného?“ prohodil se smíchem.

Ah! Ten smích! Ten mladý a zvučný smích, jak často mě pobavil svou vtipnou ironií!… Zamrazilo mě. Bylo to možné?

„Ne, ne,“ protestoval jsem trochu vyděšeně, „to není možné.“

„To není možné, že jsem to já, protože jsem mrtvý, viďte, a vy nevěříte na duchy?“ Znovu se zasmál. „Copak já jsem z těch, co umírají, já? Takhle zemřít, na kulku, kterou mi dívka vypálila do

zad? Doopravdy, máte o mně špatné mínění! Copak bych já souhlasil s takovým koncem!“

„Tak jste to přece vy,“ vyhrkl jsem, ještě nepřesvědčený a celý rozčilený. „Nemohu vás poznat.“

„Tak už jsem docela klidný. Jestli jediný člověk, kterému jsem se ukázal ve své pravé podobě, mě dnes nepoznává, tak každý, kdo mě pozná v té podobě, kterou mám dnes, nepozná mě taky, až mě uvidí v mé pravé podobě…, pokud ovšem nějakou pravou podobu mám.“

Poznával jsem jeho hlas, teď když už ho neměnil, také jsem poznával jeho oči a výraz jeho tváře a celý jeho postoj a jeho pravou osobnost přes zevnějšek, za nějž ji skryl.

„Arsène Lupin,“ zašeptal jsem.

„Ano, Arsène Lupin,“ zvolal a zvedl se. „Jediný a jedinečný Lupin se vrací zpátky z říše stínů, protože prý umíral a zesnul v nějaké kryptě. Arsène Lupin je živ a zdráv, dělá si, co chce, je šťastný a volný a je rozhodnut více než kdy jindy užívat své šťastné nezávislosti na světě, kde byl dosud zahrnován jen přízní a výsadami.“

Teď jsem se smál já.

„Tak tedy jste to doopravdy vy a veselejší než před rokem v ten den, kdy jsem měl to potěšení vidět vás naposledy. Blahopřeji vám k tomu.“ Učinil jsem narážku na jeho poslední návštěvu, na návštěvu, která následovala po slavném dobrodružství s královskou čelenkou[1]. Toho dne jsem uviděl Arsèna Lupina, jakého jsem neznal, slabého, zdeptaného, s očima unavenýma od pláče, toužícího po trošce sympatie a něhy…

„Mlčte,“ řekl, „to už je daleká minulost.“

„Bylo to před rokem,“ poznamenal jsem.

„Bylo to před deseti lety, rok Arsèna Lupina vydá za deset let.“

Nechal jsem toho a začal jsem o něčem jiném: „Kudy jste sem přišel?“

„Panebože, jako každý jiný, dveřmi. Když jsem nikoho neviděl, prošel jsem salónem, pak jsem šel podél balkónu a už jsem byl tady.“

[1] Arsène Lupin, hra o čtyřech dějstvích

„Dobrá, ale kde jste vzal klíč od dveří?“

„Pro mě neexistují žádné dveře, to vy víte. Potřeboval jsem váš byt, tak jsem sem přišel.“

„Jsem vám k službám. Mám vás opustit?“

„Oh! Ani nápad, nebudete tu překážet. Mohu vám dokonce prozradit, že to bude zajímavý večer.“

„Čekáte někoho?“

„Ano, dal jsem si tu schůzku v deset hodin.“ Vytáhl hodinky. „Je deset hodin. Jestli telegram došel, dotyčný tu bude co nevidět.“

V předsíni zadrnčel zvonek.

„Co jsem vám řekl? Ne, neobtěžujte se, půjdu sám.“

Hrome! S kým si mohl dát schůzku? A jakou dramatickou nebo komickou scénu uvidím? Když sám Lupin považuje situaci za pozoruhodnou, bude asi dost neobvyklá.

Za chvíli se vrátil a dával přednost štíhlému, vysokému, velmi bledému mladému muži. Beze slova, s okázalými posuňky, které mě znepokojovaly, rozsvítil Lupin všechny elektrické lampy. Pokoj byl zalit světlem. Tu se oba dva muži na sebe pozorně zadívali, jako by svýma planoucíma očima chtěli druh druhu proniknout až do hloubi duše. Podívaná na ně, tak vážné a mlčenlivé, působila silným dojmem. Ale kdo asi byl ten nový host?

Když už jsem na to přišel podle podoby s nedávno uveřejněnou fotografií, Lupin se ke mně obrátil: „Drahý příteli, představuji vám pana Isidora Beautreleta.“

A nato oslovil mladého muže:

„Musím vám poděkovat, pane Beautrelete, především za to, že jste na základě mého dopisu byl ochoten učinit svá sdělení až po této schůzce, a pak, že jste byl tak laskav a umožnil mi toto setkání.“ Beautrelet se usmál.

„Prosím vás, abyste vzal na vědomí, že moje ochota spočívá v tom, že jsem uposlechl vašich rozkazů. To, čím mi ve zmíněném dopise vyhrožujete, je pro mě tím závažnější, protože se netýká mne, ale mého otce.“

„Na mou věru,“ odpověděl Lupin a smál se, „člověk dělá, co může, a musí použít takových prostředků, jaké má k dispozici. Věděl

jsem ze zkušenosti, že vám nezáleží na vlastní bezpečnosti, protože jste odolával argumentům pana Brédouxe. Zbývá váš otec…, váš otec, kterého máte moc rád… Zahrál jsem na tuhle strunu.“

„A já jsem tady,“ souhlasil Beautrelet.

Vybídl jsem je, aby se posadili. Uposlechli a Lupin řekl svým charakteristickým, jemně ironickým tónem: „V každém případě, pane Beautrelete, jestliže nepřijmete mé poděkování, neodmítnete alespoň mou omluvu.“

„Omluvu! A za co, pane?“

„Za brutální čin pana Brédouxe.“

„Přiznám se, že mě jeho jednání překvapilo. Takhle Arsène Lupin obvykle nejedná. Rána nožem…“

„Taky za to nemohu. Pan Brédoux je nováček. Moji přátelé se v té době, kdy řídili naše záležitosti, domnívali, že by mohlo být užitečné, kdyby pro naši věc získali zapisovatele toho soudce, který vedl vyšetřování.“

„Vaši přátelé měli pravdu.“

„Skutečně, Brédoux, který vás měl sledovat, nám byl užitečný. Ale v horlivosti, typické pro všechny poturčence, kteří se chtějí vyznamenat, zašel příliš daleko a překazil mé plány, protože si dovolil napadnout vás ze své vlastní iniciativy.“

„Oh! To nebylo žádné velké neštěstí!“

„Bylo, to je jasné, a já jsem ho přísně pokáral. Ale musím říci na jeho obranu, že byl překvapen, jak neočekávaně rychlý spád mělo vaše pátrání. Kdybyste nám byl dopřál o několik hodin víc, byl byste tomu neodpustitelnému atentátu unikl.“

„A měl bych asi tu ohromnou výhodu, že by mě stihl stejný osud jako pana Ganimarda a Sholmese.“

„Přesně tak,“ přitakal Lupin a srdečně se smál. „A já bych si ušetřil tu smrtelnou úzkost, co mě trápila kvůli vašemu zranění. Přísahám vám, že jsem prožíval strašné chvíle, a ještě dnes mě hryže svědomí, když vidím, jak jste bledý. Už se na mě pro to nezlobíte?“

„Dokázal jste, že mi důvěřujete,“ odpověděl Beautrelet, „vydal jste se mi a nekladl jste si žádnou podmínku, a pro mě by nebylo nic těžkého přivést s sebou několik Ganimardových přátel. Ale tenhle

důkaz důvěry všechno odčinil.“

Mluvil vážně? Přiznám se, že jsem byl úplně zmatený. Zápas těch dvou mužů začínal způsobem, který mi byl naprosto nepochopitelný. Byl jsem totiž na první schůzce Lupina s Sholmesem[1] v kavárně na Severním nádraží a nemohl jsem se ubránit vzpomínce na povýšené jednání obou soupeřů, na strašné střetnutí jejich pýchy, kterou maskovali zdvořilým chováním, na tvrdé rány, které si uštědřovali, na jejich úskoky a aroganci.

Tady to bylo něco docela jiného. Lupin, ten se vůbec nezměnil. Stejná taktika, stejná potměšilá laskavost. Ale na jak podivného soupeře narazil! Byl to vůbec soupeř? Vůbec na to nevypadal a ani tón jeho řeči to neprozrazoval. Byl velmi klidný a jeho klid byl opravdový, nemaskoval prchlivost člověka, jenž se ovládá, byl velice zdvořilý, ale nepřeháněl, usmíval se, ale nevysmíval, a byl tak dokonalým opakem Arsèna, dokonce tak dokonalým opakem, že mi Lupin připadal právě tak zmatený, jako jsem byl já. Ano, docela určitě, Lupin ztrácel svou obvyklou jistotu tváří v tvář tomu křehkému chlapci, růžolícímu jako děvčátko, s nevinnýma milýma očima. Několikrát jsem zpozoroval, že je trošku rozpačitý. Váhal, neútočil přímo a ztrácel čas medově sladkými frázemi.

Řekl bys, že mu něco schází. Bylo na něm vidět, že něco hledá, že na něco čeká. Na co? Na pomoc? Někdo zase zazvonil. Sám od sebe šel rychle otevřít. Vrátil se s dopisem.

„Dovolíte, pánové?“ zeptal se nás. Rozpečetil dopis. Byl v něm telegram. Přečetl si ho. Docela se změnil. Obličej se mu rozzářil, napřímil se, viděl jsem, jak mu na čele nabíhají žíly. Byl to zase ten můj známý atlet, panovačný, sebejistý, pán událostí a lidí. Rozložil telegram na stůl, praštil do něho pěstí a zařval:

„A teď, pane Beautrelete, my dva se spolu vypořádáme!“

Beautrelet poslouchal a Lupin se rozhovořil pomalu, ale suše a rozhodně:

„Odhoďme masky, že ano, a nechme toho nechutného lichocení. Jsme dva nepřátelé, kteří moc dobře vědí, co si mají jeden o druhém

[1] Arsène Lupin kontra Herlock Sholmes

myslet, postupujeme proti sobě jako nepřátelé, a proto spolu musíme vyjednávat jako nepřátelé.“

„Vyjednávat?“ řekl Beautrelet překvapeně.

„Ano, vyjednávat. Nevyslovil jsem to slovo náhodou a opakuji je, i když mi to není příjemné. Je to poprvé, co ho používám, když mluvím se soupeřem. Ale to vám říkám hned, je to naposled. Využijte toho. Neodejdu odsud, dokud nebudu mít váš slib. Když ne, začne boj.“

Beautrelet byl zřejmě čím dál tím víc překvapený. Řekl mile: „Tohle jsem nečekal. Mluvíte se mnou tak divně! Představoval jsem si to docela jinak! Ano, myslel jsem si, že jste úplně jiný. Proč se hněváte? Proč vyhrožujete? Jsme tedy nepřátelé, protože okolnosti nás staví proti sobě? Nepřátelé…, pročpak?“

Lupin vypadal trošku zaraženě, ale uštěpačně se usmál a naklonil se k mladému muži: „Poslyšte, hošíčku, nejde o to, abychom si hráli se slovíčky. Jde o fakta, o určitý fakt, který se nedá oddiskutovat. Poslyšte: za celých deset let jsem nenarazil na soupeře tak silného, jako jste vy; s Ganimardem, s Herlockem Sholmesem jsem si zahrával jako s dětmi. Vám se musím bránit, a navíc musím před vámi ustupovat. Ano, v této chvíli, vy i já moc dobře víme, že se musím považovat za poraženého. Isidor Beautrelet vyhrál nad Arsènem Lupinem. Překazil jste mé plány. To, co jsem se snažil utajit, jste vy objasnil. Vy mi vadíte, stojíte mi v cestě. Už toho mám právě dost… Brédoux vám to říkal, a nepomohlo to. Já vám to opakuji a zdůrazňuji, abyste s tím počítal. Mám toho dost.“ Beautrelet vrtěl hlavou.

„Ale co vlastně chcete?“

„Mír! Půjdem každý po svém.“

„To znamená, že si budete moci loupit, jak se vám zachce, a já se budu moci vrátit ke svým studiím.“

„Ke svým studiím, k čemu chcete, po tom mi nic není. Ale necháte mě na pokoji. Chci klid.“

„Čím vám ho teď mohu narušit?“

Lupin ho prudce chytil za ruku. „Moc dobře to víte! Nepředstírejte, že to nevíte. Znáte teď tajemství, kterému přikládám

veliký význam. Měl jste právo to tajemství poznat, ale nic vás neopravňuje k tomu, abyste je zveřejnil.“

„Jste si tím jistý, že je znám?“

„Znáte je, jsem si tím jistý: den ze dne, hodinu za hodinou jsem sledoval váš myšlenkový postup a vaše pokroky v pátrání. Právě v tom okamžiku, když vás Brédoux napadl, jste chtěl všechno prozradit. Jen z obavy o svého otce jste potom odložil svá odhalení. Ale dnes jste je slíbil těmhle novinám. Článek je připravený. Za hodinu bude vysázen. Zítra vyjde.“

„Přesně tak.“

Lupin se zvedl a prudce máchl rukou: „Nevyjde,“ vykřikl.

„Vyjde,“ řekl Beautrelet a rázem se zvedl. Tak stanuli oba muži proti sobě. Měl jsem dojem, že došlo k střetnutí, jako by se byli popadli v pase. Beautreleta rozpálila neočekávaná energie. Řekl bys, že nějaká jiskra v něm zažehla nové city, odvahu, ješitnost, rozkoš z boje, opojení nebezpečím. Z Lupinova zářícího pohledu jsem vyčetl radost duelanta, jenž se konečně střetává s mečem nenáviděného soupeře.

„Už jste ten článek odevzdal?“

„Ještě ne.“

„Máte ho tady…, u sebe?“

„Tak hloupý nejsem. Už bych ho neměl.“

„Tak kde je?“

„Má ho jeden redaktor v dvojité obálce. Když o půlnoci nebudu v redakci, dá ho vysázet.“

„Ah! Ten ničema,“ zašeptal Lupin, „myslel na všechno.“

Bylo na něm vidět, že děsně zuří. Beautrelet, opojený vítězstvím, se smál, vysmíval se mu.

„Budeš mlčet, ty kluku,“ řval Lupin, „copak nevíš, kdo jsem, a že kdybych chtěl… Na mou duši, on se odvažuje smát.“

Následovalo dlouhé mlčení. Pak Lupin přistoupil k Beautreletovi, podíval se mu upřeně do očí a tiše řekl:

„Půjdeš ihned do Grand Journalu.“

„Ne.“

„Roztrháš ten svůj článek.“

„Ne.“

„Navštívíš šéfredaktora.“

„Ne.“

„Řekneš mu, že ses zmýlil.“

„Ne.“

„A napíšeš nový článek a zopakuješ v něm oficiální versi o případu v Ambrumésách, kterou celý svět uznává.“

„Ne.“

Lupin popadl kovové pravítko, ležící na mém psacím stole, a zlomil je jakoby nic. Byl příšerně bledý. Utíral si kapky potu, které se mu perlily na čele. Protože se jeho vrtochy nikdy nesetkaly s odporem, přiváděla ho umíněnost tohoto chlapce k šílenství. Svíral oběma rukama Beautreletovo rameno a skandoval:

„Uděláš to všechno, Beautrelete, řekneš, že ses při svém posledním pátrání přesvědčil o mé smrti, že se o ní nedá vůbec pochybovat. Řekneš to, protože já to chci, protože je nutné, aby lidé věřili, že jsem mrtvý. Řekneš to hlavně proto… Protože když to neřekneš…“

„Když to neřeknu?“

„Unesou dnes v noci tvého otce, tak jako unesli Ganimarda a Herlocka Sholmese.“

Beautrelet se usmál.

„Nesměj se, odpověz.“

„Odpovídám vám, že je mi velmi nepříjemné odporovat, ale slíbil jsem, že promluvím, a tak promluvím.“

„Řekneš to, co jsem ti řekl.“

„Budu mluvit pravdu,“ prohlásil Beautrelet zaníceně. „Vy nemůžete pochopit, jaká je to radost, či spíše potřeba, říkat to, co je, a říkat to nahlas. Pravda je tady, v tomhle mozku, který ji odhalil, a odtud vystoupí holá a čistá. Vyjde ten článek, který jsem napsal. Lidé se dovědí, že Lupin žije, a dovědí se, jaký měl k tomu důvod, aby byl považován za mrtvého. Dovědí se všechno.“ A klidně dodal: „A můj otec nebude unesen.“

Oba dva opět zmlkli a nespouštěli oči jeden z druhého. Hlídali se. Jako ve střehu zkřížili meče. A bylo to dusné ticho před smrtelnou

ranou. Ale kdo ji zasadí?

Lupin zašeptal:

„Dnes v noci ve tři hodiny ráno, jestliže nedám jiný příkaz, mají mí dva přátelé nařízeno vniknout do pokoje tvého otce, zajmout ho po dobrém či po zlém, unést ho a dopravit za Ganimardem a Herlockem Sholmesem.“

Odpověděl mu pronikavý smích. „Ale copak nechápeš, ty lumpe,“ vykřikl Beautrelet, „že jsem učinil bezpečnostní opatření? Tak ty si myslíš, že jsem tak naivní, abych jako nějaký hlupák a pitomec poslal svého otce do jeho opuštěného domku na rovině?“

Oh! Ten půvabný ironický úsměv, co oživil tvář mladého muže! Byl to nový úsměv na jeho rtech, na němž byl patrný vliv Lupinův. A to drzé tykání ho okamžitě postavilo na úroveň soupeře! Pokračoval: „Vidíš, Lupine, je to tvoje veliká chyba, že si myslíš, že tvé kombinace jsou neomylné. Říkáš, že jsi poražený! To jsou řečičky! Jsi přesvědčený, že nakonec jako vždycky vyhraješ ty…, a zapomínáš, že ti druzí mohou mít taky své kombinace. Ta moje je docela prostá, můj milý příteli.“

Poslouchat ho, jak mluví, byl požitek. Chodil sem a tam s rukama v kapsách, umíněný a nenucený jako kluk, který dráždí divoké zvíře, uvázané na řetěze. Opravdu, v té chvíli se mstil tím nejhroznějším způsobem za všechny oběti velkého dobrodruha.

Nakonec řekl: „Lupine, můj otec není v Savojsku. Je na opačném konci Francie, uprostřed jednoho velkého města, kde ho hlídá dvacet našich přátel, kteří mají příkaz nespouštět ho z očí až do konce našeho zápasu. Chceš podrobnosti? Je v Cherbourgu, v bytě jednoho zaměstnance arzenálu — arzenálu, který je v noci zavřený a ve dne se tam smí jen na povolení a s průvodcem.“

Zastavil se před Lupinem a vysmíval se mu jako kluk, jenž se pošklebuje kamarádovi. „Co tomu říkáš, mistře?“

Už několik minut stál Lupin bez hnutí. V obličeji se mu nepohnul ani jediný sval. Co si myslel? K jakému činu se chystal? Ten, kdo znal divoké výbuchy jeho pýchy, očekával jediné možné rozuzlení: úplné, okamžité a definitivní rozdrcení nepřítele. Křečovitě svíral prsty. V jednom okamžiku jsem měl pocit, že se na něho vrhne a

uškrtí ho.

„Co tomu říkáš, mistře?“ opakoval Beautrelet.

Lupin vzal telegram, jenž ležel na stole, podal mu ho a prohodil, dokonale se ovládaje: „Tu máš, bejby, přečti si to.“

Beautrelet zvážněl, dojalo ho jeho neočekávaně něžné gesto. Rozevřel telegram a náhle zvedl oči a zašeptal: „Co to znamená? Nerozumím…“

„Rozumíš přece dobře prvnímu slovu,“ řekl Lupin, „prvnímu slovu telegramu, totiž jménu místa, odkud byl odeslán. Podívej se, Cherbourg.“

„Ano…, ano…,“ koktal Beautrelet, „ano…, Cherbourg…, no a?“

„No a?… Zdá se mi, že to ostatní je právě tak jasné: Loupež balíku provedena. Kamarádi s ním odjeli a počkají na instrukce do osmi hodin ráno. Všechno je v pořádku. Co je ti tedy nejasné? Slovo balík? Přece nemohli napsat: pan Beautrelet otec. Tak co? Způsob, jakým operaci provedli? Jakým zázrakem unesli tvého otce z cherburgského arzenálu, ačkoli měl dvacet tělesných strážců? To je hračička pro malé děti! Jisté je, že balík byl odeslán. Co tomu říkáš, bejby?“

Isidor se ze všech sil zoufale snažil vypadat klidně. Ale bylo vidět, že se mu chvějí rty, stahuje čelist, a oči se marně snaží dívat na jedno místo. Zakoktal několik slov, odmlčel se a najednou se zhroutil, zakryl si obličej rukama a rozvzlykal se: „Oh! Tatíčku…, tatíčku…“

Bylo to neočekávané rozuzlení, ale to zhroucení, které si Lupinova samolibost vyžadovala, mělo v sobě něco neobvyklého, úžasně dojemného a úžasně naivního. Lupin popadl klobouk a zatvářil se podrážděně, jako by ho otravoval ten nezvyklý záchvat citu. Ale na prahu se zastavil, zaváhal a pak pomaličku krok za krokem se vracel.

Beautrelet tiše vzlykal, tak jako žalostně naříká malé dítě, sklíčené hořem. Ramena se mu zvedala v žalostném rytmu. Slzy mu tekly mezi zkřiženými prsty.

Lupin se k němu naklonil, nedotkl se ho, a řekl mu hlasem, v němž nebylo ani stopy po výsměchu nebo urážejícím soucitu vítěze: „Neplač, maličký. Když se někdo vrhá směle do boje tak jako ty,

musí počítat s takovými ranami. Hrozí mu ty nejhorší pohromy. Takový je už osud nás bojovníků. Musíme ho odvážně snášet.“

Pak něžně pokračoval: „Tak to vidíš, měl jsi pravdu, nejsme nepřátelé. Vím to už dávno. Jsi inteligentní chlapec a od prvního okamžiku jsem k tobě pocítil sympatii, obdiv. A proto bych ti chtěl říci…, ale nesmíš se urazit, mrzelo by mě, kdybych tě urazil…, ale musím ti to říci. Poslyš, vzdej se boje se mnou. Neříkám ti to z ješitnosti ani proto, že bych tebou pohrdal, ale jak vidíš, je to příliš nerovný boj. Ty nevíš…, nikdo neví o všech prostředcích, které mám k dispozici. Tak si tedy na chvíli představ, že tajemství Duté jehly, které se marně snažíš rozluštit, by byl úžasný, nevyčerpatelný poklad, či spíše neviditelná, zázračná, fantastická skrýše nebo snad obojí. Představ si, jakou nadlidskou moc tím mohu získat! A ty taky nevíš, jak jsem vynalézavý, co všechno podnikám a dokážu zásluhou své vůle a obrazotvornosti. Pomysli si, že po celý svůj život — mohl bych říci od té doby, kdy jsem se narodil — mám jediný cíl, a že jsem dřel jako kůň, než jsem se stal tím, kdo jsem, než jsem uskutečnil dokonalý typ člověka, který jsem chtěl vytvořit, a který jsem dokázal vytvořit. Tak co chceš dělat? V okamžiku, kdy si budeš myslet, že máš vítězství v hrsti, ti unikne. Zapomeneš na něco, na maličkost, na zrnko písku, které jsem já bez tvého vědomí položil na výhodné místo. Prosím tě, vzdej se toho. Musel bych ti ublížit a to by mi bylo líto…“

Položil mu ruku na čelo a opakoval: „Říkám ti to už podruhé, vzdej se. Ublížil bych ti. Kdoví, jestli už nestojíš na pokraji propasti, do které se nevyhnutelně zřítíš?“

Beautrelet odkryl obličej. Už neplakal. Slyšel Lupinova slova? Tvářil se tak roztržitě, že by se o tom dalo pochybovat. Dvě až tři minuty mlčel. Asi uvažoval o tom, jak se má rozhodnout, zvažoval pro a proti, stavěl proti sobě výhody a nevýhody. Nakonec Lupinovi řekl:

„Odpřisáhnete, že můj otec bude volný, když pozměním smysl svého článku, potvrdím zprávu o vaší smrti a zavážu se, že nikdy nepopřu nepravdivou verzi, které zjednám důvěru?“

„Přísahám ti to. Moji přátelé odjeli s tvým otcem autem do jiného

provinciálního města. Jestli zítra v sedm hodin ráno vyjde v Grand Journalu takový článek, o jaký žádám, zatelefonuji jim a oni tvého otce propustí.“

„Dobrá,“ řekl Beautrelet, „podvoluji se vašim podmínkám.“

Rychle, jako by nepovažoval za nutné pokračovat v rozhovoru po utrpěné porážce, se zvedl, vzal klobouk, pozdravil mě, pozdravil Lupina a odešel. Lupin se za ním díval, jak odchází, naslouchal, jak za ním zapadají dveře, a šeptal: „Chudáček malý…“

Příští den v osm hodin ráno jsem poslal svého sluhu pro Grand Journal. Přinesl ho až za dvacet minut, protože většina stánků už neměla ani jeden výtisk. Překotně jsem ho otevřel. Na titulní stránce byl Beautreletův článek. Tohle je jeho znění, otištěné ve všech novinách světa:

Drama v Ambrumésách

Není účelem těchto řádků podrobná vylíčit úvahy a pátrání, které mě přivedly k úspěšné rekonstrukci dramatu, nebo lépe řečeno dvojího dramatu, které se odehrálo v Ambrumésách. Podle mého názoru tento způsob práce (a komentáře, které sebou nese, dedukce, indukce, analýzy atd.), není zvlášť zajímavý a v každém případě je banální. Ne, spokojím se tím, že vyložím dvě základní myšlenky svého pátrání, a když je tedy vyložím a vyřeším dva problémy, které nadhazuji, vylíčím tento případ docela prostě tak jak události po sobě choronologicky následovaly.

Někdo snad namítne, že některé fakty nejsou prokázány a že přenechávám dost široké pole hypotéze. Ale domnívám se, že moje hypotéza je podložená dost velkým počtem prokázaných faktů, takže i ty nepodložené fakty se neodbytně vnucují. Pramen se často ztrácí pod kameny, a přece je to stejný pramen, který tu a tam vidíte a v němž se odráží modré nebe…

Začnu prvním problémem, nikoliv detailním, ale celkovým, který mne zaujal: jak je to možné, že Lupin, dalo by se říci smrtelně raněný, mohl žít čtyřicet dní na dně temné díry bez ošetřování, bez léků, bez jídla?

Začněme od počátku. Ve Čtvrtek 16. dubna ve čtyři hodiny ráno prchá cestou mezi zříceninami Arsène Lupin, přistižený při jedné ze svých nejodvážnějších loupeží, a klesá raněný, zasažený kulkou. Namáhavě se vleče, znovu padá a opět se zvedá, protože má pevnou naději, že se dostane až do kaple. Je tam krypta, na níž náhodou přišel. Když se tam schová, bude snad zachráněn. Vynakládá všechnu svou energii, už se k ní blíží, už mu zbývá jen několik metrů, a tu uslyší kroky. Utrmácený a vyčerpaný klesl na mysli. Nepřítel se blíží. Je to slečna Raymonda de Saint-Véran. Takový je prolog dramatu, nebo chcete-li jeho první scéna.

Co se mezi nimi odehrálo? Dá se to snadno uhodnout, protože to vyplývá z dalšího průběhu dobrodružství. U nohou mladé dívky leží raněný muž, vyčerpaný bolestí, který bude za dvě minuty zadržen. A ona toho člověka poranila. Vydá ho spravedlnosti? Jestli je to vrah Jeana Davala, pak ať se jeho osud naplní. Ale on jí rychle několika větami poví pravdu o té oprávněné vraždě, kterou spáchal její strýc pan de Gesvres. Uvěří mu. Co udělá? Nikdo na ně nevidí. Sluha hlídá branku. Druhý, Albert, stojí v salóně u okna a oba dva mu zmizeli z očí. Vydá muže, kterého poranila?

Dívka jedná v návalu neodolatelného soucitu, který pochopí všechny ženy. Podle Lupinových pokynů mu několika pohyby zavazuje ránu svým kapesníkem, aby krev nezanechávala stopy. Potom použije klíče, který jí dal, a odemkne dveře kaple. Podpírá ho a on vstupuje do kaple. Zamkne za ním a odchází. Přichází Albert.

Kdyby byli v tom okamžiku nebo alespoň za několik dalších minut prohlédli kapli, byli by Lupina dopadli, protože by neměl čas vzchopit se, zvednout dlaždici a zmizet na schodišti do krypty… Ale k té prohlídce došlo až o šest hodin později a byla provedena velice povrchně. Lupin je tedy zachráněn, a kdo ho zachránil? Ta, která ho málem zabila.

Od té chvíle, ať chce nebo nechce, stává se slečna de Saint-Véran jeho pomocnicí. Nejenom že ho nemůže vydat, ale musí pokračovat v započatém díle, protože jinak by raněný zahynul v úkrytu, v němž se s její pomocí skryl. A ona pokračuje… Ostatně svým ženským instinktem považuje tento úkol za svou povinnost, a zdá se jí být

docela lehký. Je rafinovaná, předvídá všechno. Ona dává vyšetřujícímu soudci falešný popis Arsèna Lupina (vzpomeňte si na rozdíl názorů obou sestřenic v tomto směru). A ovšemže ona podle nevím jakých příznaků poznává Lupinova pomocníka v převlečeném šoférovi. To ona ho informuje. To ona ho upozorňuje, že operace je nutná. To ona bezpochyby vyměnila čepice. To ona dává napsat ten slavný lístek, v němž se o ní mluví a je jí vyhrožováno, kdo by ji potom mohl ještě podezírat?

Ona v okamžiku, kdy chci sdělit vyšetřujícímu soudci své dojmy, tvrdí, že mě viděla den předtím v lesním houští, poštve proti mně pana Filleula a mě umlčí. Je to ovšem nebezpečný manévr, protože na sebe upozorňuje, když proti mně vznáší obvinění, a já vím, že je křivé, ale je to účinný manévr, protože musí především získat čas a umlčet mne. To ona po čtyřicet dní živí Lupina, přináší mu léky, (když se zeptáte lékárníka v Ouville, ukáže vám recepty na léky pro slečnu de Saint-Véran), koneckonců ona ošetřuje nemocného, obvazuje ho, pečuje o něj a vyléčí ho.

A tím je vyřešen první z našich dvou problémů a expozice dramatu. Arsène Lupin našel docela blízko, dokonce přímo v zámku nezbytnou pomoc, nejdřív, aby se mohl ukrýt, pak aby mohl žít.

Nyní žije. A teď vzniká druhý problém, na jehož řešení jsem se zaměřil, problém, který souvisí s druhým dramatem v Ambrumésách. Proč Lupin živý, volný, opět v čele své bandy, mocný jako nikdy, dělá zoufalé pokusy, na něž já neustále narážím, aby u justice a veřejnosti vyvolal dojem, že je mrtev?

Musíme si připomenout, že slečna de Saint-Véran je velmi hezká. Fotografie, které přinesly noviny po jejím únosu, dávají jen nedokonalou představu o její kráse. Stalo se tedy to, co se muselo stát. Lupin, který po čtyřicet dní vídá tuto krásnou dívku, který po ní touží, když není u něho, podléhá jejímu půvabu a kouzlu, Lupin, který vdechuje její svěží vonný dech, když se nad ním sklání, se zamiluje do své ošetřovatelky. Vděčnost se mění v lásku, obdiv se mění ve vášeň. Je jeho spásou, ale také radostí jeho očí, snem jeho osamělých hodin, jeho světlem, nadějí i jeho životem.

Tak si jí váží, že nevyužívá její oddanosti a nevyužívá jí k tomu,

aby dávala pokyny jeho pomahačům. V jednání bandy se skutečně projevuje kolísavost. Ale miluje ji a jeho výčitky svědomí ochabují, a když slečnu de Saint-Véran nedojímá láska, která ji uráží, když už ho nenavštěvuje tak často, protože to není nutné, a když ho přestává navštěvovat od toho dne, kdy se uzdravil, zoufalý a šílený bolestí, učiní strašné rozhodnutí. Opustí svou skrýši a v sobotu 6. června se svými pomahači dívku unáší.

To není všechno. O tomhle únosu se nikdo nesmí dovědět. Musí se učinit přítrž pátrání, dohadům i nadějím: slečna de Saint-Véran bude považována za mrtvou. Předstírá se vražda, pátrání má k dispozici důkazy. Zločin je nezvratný. Ostatně je to plánovaný zločin, který má pomstit smrt šéfa, a tím — povšimněte si, jak je tato koncepce úžasně důmyslná — a tím, jak bych to řekl? Tím se i navnadí víra v jeho smrt.

Ale nestačí vzbudit víru, je nutné vnutit jistotu. Lupin předvídá můj zásah. Přicházím na atrapy v kapli. Objevím kryptu. A když bude krypta prázdná, jeho pracně vybudovaná konstrukce se zhroutí.

Krypta nezůstane prázdná.

Také smrt slečny de Saint-Véran nebude definitivní, dokud moře nevyvrhne její mrtvolu.

Moře vyvrhne mrtvolu slečny de Saint-Véran!

Je to příliš obtížné? Jsou obě překážky nepřekonatelné? Ano, pro kohokoliv jiného než Lupina, ale ne pro Lupina…

Tak jak to předvídal, přijdu na podvod v kapli, objevuji kryptu, sestupuji do doupěte, kam se Lupin uchýlil.

Jeho mrtvola tam je!

Popletlo by to každého, kdy by považoval za možné, že Lupin je mrtvý. Ale já jsem ani na chviličku nepřipouštěl tuto možnost, (nejprve intuitivně, pak rozumově). Podvrh se stal docela zbytečným a všechny kombinace byly marné. Hned jsem si řekl, že balvan, který se zřítil, když na něj motyka narazila, tam byl tak úžasně přesně nastrojen, že musel spadnout při sebemenším nárazu a při pádu musel nevyhnutelně rozdrtit na kaši hlavu nepravého Arsèna Lupina, aby byla k nepoznání.

Další nález. O půlhodiny později se dovídám, že mrtvola slečny

de Saint-Véran byla nalezena na skaliscích v Dieppe… či spíše mrtvola, kterou považují za mrtvolu slečny de Saint-Véran, protože má na ruce náramek podobný jednomu náramku té dívky. Je to ostatně jediný důkaz totožnosti, protože tělo je k nepoznání

Tu se rozpomenu a vše mi je jasné. Před několika dny jsem četl v jednom čísle La Vigie de Dieppe, že mladí američtí manželé, bydlící v Envermeau, se úmyslně otrávili a že té noci, kdy zemřeli, zmizela jejich těla. Spěchám do Envermeau. Příběh je pravdivý, řekli mi tam, až na zmizení těl, protože sami bratři obou obětí přišli a vyžádali si těla a odvezli je po obvyklém ohledání. A ti bratři se nepochybně jmenovali Arsène Lupin a spol.

Tak tedy máme důkazy. Známe důvod, proč Arsène Lupin předstíral vraždu dívky a potvrdil pověst o své vlastní smrti. Miluje a nechce, aby se o tom vědělo. A aby se o tom nikdo nedověděl, nezalekne se ničeho, jde dokonce tak daleko, že provede i neuvěřitelnou krádež dvou těl, která potřebuje, aby sehrála jeho roli a roli slečny de Saint-Véran. Bude mít tedy pokoj. Nikdo ho nemůže vyrušovat. Nikdo ho nebude podezírat, že chce ututlat pravdu.

Nikdo? Ale ano… Tři soupeři by přece jen mohli pojmout nějaké podezření: Ganimard, jehož příchod se očekává, Herlock Sholmes, který se chystá přes kanál, a já, který jsem na místě. Hrozí mu trojnásobné nebezpečí. Odstraní je. Unese Ganimarda. Unese Herlocka Sholmese. Zařídí, aby mi Brédoux zasadil ránu nožem.

Zbývá jediný nevyjasněný fakt. Proč se Lupin tak zuřivě snažil, aby mi vyrval dokument o Duté jehle? Když mi ho sebral, tak si přece nemohl myslet, že mi tím vymazal z paměti text těch pěti řádků, z nichž se skládá? Tak proč to udělal? Bál se, že sám charakter papíru, nebo nějaký jiný příznak by mi mohl poskytnout informace?

Ať je to jak chce, tohle je pravda o případu z Ambrumés. Opakuji, že při vysvětlení, které předkládám, sehrála hypotéza určitou roli, právě tak jako sehrála velkou roli při mém osobním pátrání. Ale chceme-li porazit Lupina, nemůžeme čekat na důkazy a fakty, protože bychom riskovali, že na ně buď budeme čekat věčně, anebo že odhalíme ty, které Lupin připravil, a ty nás přivedou na opačnou

stranu od našeho cíle.

Věřím, že až budou známy všechny fakty, potvrdí mou hypotézu ve všech bodech.

Tak tedy Beautrelet, jenž na okamžik podlehl Lupinovi a smířil se se svou porážkou, protože ho znepokojil únos jeho otce, v poslední chvíli nedokázal mlčet. Pravda byla příliš krásná a příliš zvláštní, důkazy, které mohl uvést, byly příliš logické a průkazné, takže se je neodhodlal překroutit. Celý svět čekal na jeho odhalení. Promluvil. Večer toho dne, kdy článek vyšel, oznámily noviny únos pana Beautreleta otce. Isidor byl o tom vyrozuměn telegramem z Cherbourgu, který obdržel ve tři hodiny.

NA STOPĚ

Krutá rána Beautreleta ohromila. Celkem vzato, i když podlehl neodolatelnému impulsu, který vás svádí k tomu, abyste pohrdali jakoukoli opatrností, a článek uveřejnil, nevěřil přece, že k únosu došlo. Přátelé v Cherbourgu měli nejen příkaz hlídat otce Beautreleta, ale měli sledovat každý jeho krok, nepouštět ho nikam samotného, a dokonce mu neměli ani doručit žádný dopis, který by sami předběžně nerozpečetili. Ne, žádné nebezpečí nehrozilo. Lupin se chvástal; Lupin toužící získat čas, snažil se zastrašit svého soupeře. Po celý zbytek dne už Beautrelet nebyl schopen cokoli dělat, protože se nemohl vzpamatovat z bolestného otřesu. Jen jedna myšlenka ho posilovala: odjede, zajde tam, osobně zjistí, co se stalo, a znovu zaútočí. Poslal telegram do Cherbourgu.

K osmé hodině dorazil na nádraží Saint-Lazare. Za několik minut ho odvážel rychlík. Teprve za hodinu, až když mechanicky rozevřel večerník, který si koupil na nástupišti, přečetl si slavný dopis, v němž Lupin nepřímo odpovídal na jeho článek, který vyšel ráno.

Pane šéfredaktore!

Netvrdím, že má skromná osoba, která by v hrdinštějších dobách

nevzbudila žádnou pozornost, trochu nevyniká v naší přízemní a lhostejné době. Avšak existují meze, které by nezdravá zvědavost davu neměla překračovat, protože hraničí s neslušnou indiskrétností. Jestliže se už nerespektuje mez, za níž začíná soukromý život, kde je ochrana občanů?

Budete se dovolávat vyššího zájmu pravdy? Podle mého názoru je to pouhá záminka, protože pravda je známá, a já se nezdráhám napsat vám o tom oficiální doznání. Ano, slečna de Saint-Véran žije. Ano, já ji miluji. Ano, trápím se, protože ona nemiluje mne. Ano, odhalení malého Beautreleta je obdivuhodně přesné a správné. Ano, souhlasím s nim ve všech bodech. Už neexistuje žádná záhada. Tak tedy, co ještě chcete?

Jsem raněn až do hloubi duše, ještě krvácím z nejtěžších morálních ran, a proto žádám, aby mé nejintimnější city a má nejtajnější přání nebyly nadále vydávány napospas zlomyslné veřejnosti. Žádám o klid, který potřebuji, abych získal náklonnost slečny de Saint-Véran, abych vymazal z její paměti tisíce drobných urážek, které musela snášet od svého strýce a od své sestřenice jako chudá příbuzná — a nikdo o tom nemluvil. Slečna de Saint-Véran zapomene na tuto ohavnou minulost. Může si přát cokoli, třeba i ten nejkrásnější šperk světa, či nejnedosažitelnější poklad, položím jí ho k nohám. Bude šťastná. Bude mě milovat. Ale ještě jednou opakuji, chci-li mít úspěch, potřebuji klid. Proto skládám zbraně, proto podávám svým nepřátelům olivovou ratolest, ale přitom velkomyslně upozorňují, že neuposlechnutí by mohlo pro ně mít nejvážnější následky.

Ještě několik slov o panu Harlingtonovi. Pod tímto jménem se skrývá skvělý chlapec, sekretář amerického miliardáře Cooleye, který ho pověřil, aby sehnal v Evropě všechny umělecké starožitnosti, na které přijde. Měl smůlu, že zrovna padl na mého přítele Etienna de Vaudreix, alias Arsèna Lupina, alias mne. Tak se dozvěděl, co ovšem nebyla pravda, že nějaký pan de Gesvres se chce zbavit čtyř Rubensů s podmínkou, že budou nahrazeny kopiemi a že se nikdo nedoví o tom obchodu, s nímž souhlasí. Můj přítel Vaudreix se náramně snažil přemluvit pana de Gesvrese, aby prodal Boží kapli.

Vyjednávání pokračovalo, můj přítel Vaudreix jednal hodnověrně a pan Harlington kouzelně naivně až do dne, kdy Rubensové a sochařská díla z Boží kaple byla v bezpečí… a pan Harlington ve vězení.

Zbývá tedy propustit nešťastného Američana, který se nechal vodit za nos, a odsoudit miliardáře Cooleye, jenž neprotestoval proti uvěznění svého sekretáře, protože se bál eventuálních opletaček, a blahopřát mému příteli Etiennovi de Vaudreix, alias mně, k tomu, že pomstil veřejnou morálku a nechal si pět set tisíc franků, které mu předem vyplatil nepříliš sympatický Cooley.

Odpusťte mi, drahý pane šéfredaktore, že jsem toho tolik napsal, a přijmete výraz mé oddané úcty.

Arsène Lupin

Možná, že Isidor vážil slova tohoto dopisu právě tak pozorně, jako prostudoval dokument o Duté jehle.

Vycházel ze správné, snadno dokazatelné zásady, že se Lupin nikdy nenamáhal poslat ani jeden ze svých zajímavých dopisů novinám, když to nebylo nezbytně třeba, když k tomu neměl důvod, který potom události postavil do pravého světla. Co mu tenkrát dalo k tomu popud? Z jakého tajného důvodu se vyznal ze své lásky a z neúspěchů v této lásce? Právě v tom byl háček, nebo spíše ve vysvětlení, týkajícím se pana Harlingtona, nebo měla všechna tato slova jen zdánlivý smysl a měla vyvolat falešnou a nesprávnou představu, která by sváděla z cesty?…

Po celé hodiny zůstal Beautrelet zavřený ve svém oddělení, zamyšlený a neklidný. Tento dopis v něm vzbuzoval nedůvěru, jako by byl napsán pro něho, a byl určen k tomu, aby právě jeho popletl. Protože poprvé nestál tváří v tvář přímému útoku, ale setkal se s podezřelým a nevyzpytatelným způsobem boje, zakoušel velmi určitý pocit strachu. A když si vzpomněl na svého starého hodného tatínka, kterého kvůli němu unesli, s úzkostí se ptal sebe sama, zda to není šílenství pokračovat v tak nerovném boji. Copak nebyl výsledek jistý? Copak Lupin už předem nad ním nezvítězil?

Ale byla to jen chvilková deprese!

Když v šest hodin ráno vystoupil z vlaku, posilněný několikahodinovým spánkem, zase si důvěřoval. Na nástupišti ho očekával Froberval, zaměstnanec válečného přístavu, který hostil otce Beautreleta, a jeho dcera Charlotta, asi dvanáctiletá nebo třináctiletá žabka.

„Co je nového," zvolal Beautrelet.

Když ten dobrák začal vzdychat, přerušil ho, zavedl do nejbližší krčmy, objednal kávu, začal přímo mluvit k věci a nedovolil svému společníkovi odbočovat: „Můj otec nebyl unesen, viďte, přece to nebylo možné?"

„Nebylo to možné, a přece zmizel."

„Kdy?"

„Nevíme."

„Jakže?"

„Nevíme. Včera ráno v šest hodin, když jsem ho neviděl sejít dolů, otevřel jsem u něho dveře. Už tam nebyl."

„Ale předevčírem tam ještě byl?"

„Ano. Předevčírem nevyšel ze svého pokoje. Nebylo mu dobře a Charlotta mu přinesla v poledne oběd a v sedm hodin večeři."

„Tak tedy zmizel mezi sedmou večer a mezi šestou ráno, včera?"

„Ano. Předminulou noc. Ale…"

„Ale?"

„Tedy…, v noci se nikdo z arzenálu nemůže dostat ven."

„Tak odtamtud neodešel?"

„Vyloučeno! Prohledal jsem s kamarády celý válečný přístav."

„Tak tedy odešel."

„Vyloučeno! Všechno je hlídáno."

Beautrelet přemýšlel a pak prohodil: „Byla v pokoji rozestlaná postel?"

„Nebyla."

„A byl v pokoji pořádek?"

„Ano. Nalezl jsem na obvyklém místě jeho dýmku, tabák i knihu, kterou četl. Dokonce uprostřed té knihy byla tahle vaše malá fotka, použil jí jako záložky."

„Ukažte."

Froberval mu podal fotografii. Beautrelet udělal překvapený posuněk. Poznal se na momentce, stál tam s rukama v kapsách na louce, v pozadí se tyčily stromy a zříceniny.

Froberval dodal: „Musí to být nejnovější fotka, co jste mu poslal. Podívejte se, vzadu je datum 3. dubna, jméno fotografa R. de Val a jméno města Lion. To bude asi Lion sur Mer.“

Isidor obrátil fotografii a na druhé straně si přečetl krátkou poznámku, napsanou jeho vlastní rukou: R. de Val-3-4 — Lion.

Několik minut mlčel a pak pokračoval: „Můj otec vám předtím neukázal tuhle momentku?“

„Na mou věru ne, a byl jsem překvapen, když jsem ji včera uviděl. Váš otec nám přece tak často o vás vyprávěl!“

Zase nastalo dlouhotrvající ticho.

Froberval zašeptal: „Mám práci v dílně. Snad bychom se mohli vrátit.“

Isidor jako by neslyšel. Nespouštěl fotografii z očí, prohlížel si ji ze všech stran. Nakonec se zeptal: „Existuje asi tak míli za městem hospoda U zlatého lva?“

„Ano, ovšem, míli odsud.“

„Na silnici do Valogne, viďte?“

„.Na silnici do Valogne, pravda.“

„Tak tedy mohu plným právem předpokládat, že v té hospodě byl generální štáb Lupinových přátel. Odtamtud navázali styky s mým otcem.“

„Co vás napadá! Váš otec s nikým nemluvil. S nikým se nesešel.“

„.S nikým se nesešel, ale oni použili prostředníka.“

„Máte na to nějaký důkaz?“

„Tuhle fotografii.“

„Ale je přece vaše?“

„Je, ale já jsem mu ji neposlal. Já ji ani neznal. To mě asi bez mého vědomí vyfotografoval ve zříceninách v Ambrumésách písař vyšetřujícího soudce, který, jak víte, byl pomahačem Arsèna Lupina.“

„No a?“

„Tahle fotografie byla jejich průkazem a talismanem a získala jim

záludně důvěru mého otce.“

„Ale komu? Kdo se mohl dostat do mého bytu?“

„Nevím, ale můj otec padl do pasti. Řekli mu, že jsem blízko odsud, že se s ním chci sejít, že si s ním dávám schůzku v hospodě U zlatého lva, a on tomu uvěřil.“

„Ale to je všechno šílený nesmysl! Jak to můžete dokázat?“

„Docela prostě. Napodobili mé písmo na zadní straně fotografie a určili schůzku. Silnice do Valognes, 50 km, 400 m, hospoda U lva. Můj otec tam šel, přepadli ho a to je vše.“

„Budiž,“ šeptal zmatený Froberval, „budiž, připouštím, že se věci takhle sběhly, ale to všechno nevysvětluje, jak se mohl v noci dostat ven.“

„Odešel za bílého dne a měl v úmyslu počkat až do večera, aby mohl přijít na schůzku.“

„Ale, u čerta, vždyť přece předevčírem nevyšel celý den z pokoje!“

„Existuje jedna možnost, jak byste se o tom mohl přesvědčit: běžte do přístavu, Frobervale, a vyhledejte toho muže, co stál předevčírem na stráži. Ale pospěšte si, jestli se tady se mnou ještě chcete sejít.“

„Copak vy odjíždíte?“

„Ano, vracím se vlakem.“

„Cože… Ale vy nevíte…, vaše šetření…“

„Moje šetření skončilo. Vím přibližně všechno, co jsem chtěl vědět. Za hodinu odjedu z Cherbourgu.“

Froberval se zvedl. Podíval se vyjeveně na Beautreleta, chvíli váhal a pak popadl čepici. „Půjdeš, Charlotto?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Beautrelet, „budu ještě potřebovat několik informací. Nechte ji tady se mnou. Popovídáme si. Znal jsem ji, když byla docela maličká.“

Froberval odešel. Beautrelet a holčička osaměli v lokále. Minuty plynuly, vešel číšník, odnesl šálky a zmizel.

Pohledy mladíka a holčičky se setkaly. Beautrelet položil velmi něžně ruku na ruku děvčátka. Chvilku se na něho dívala, zmatená a celá rozčilená. Pak si najednou zakryla obličej rukama a rozvzlykala

se. Nechal ji vyplakat a pak řekl: „Tys to všechno zavinila, tys dělala prostředníka viď? Že jsi přinesla tu fotografii? Přiznáváš se! A když jsi říkala, že otec byl předevčírem ve svém pokoji, dobře jsi věděla, že tam nebyl, protože tys mu pomohla odejít.“

Neodpovídala.

Řekl jí: „Proč jsi to udělala? Nabídli ti bezpochyby peníze, aby sis mohla koupit stužky, šaty…“

Odtáhl Charlottě ruce z obličeje a nazvedl jí hlavu. Spatřil ztrápený obličej, zalitý slzami, půvabnou zneklidňující, čipernou tvářičku holčičky, která neodolá pokušením a slabůstkám.

„No tak,“ pokračoval Beautrelet, „stalo se, už o tom nebudeme mluvit. Ani se tě nebudu vyptávat, jak se to stalo. Povíš mi jenom to, co pro mne může být užitečné! Zpozorovala jsi něco, zaslechla jsi něco, co ti lidé říkali? Jak ho unesli?“

Odpověděla ihned: „V autu. Slyšela jsem je, když o tom mluvili.“

„A kudy jeli?“

„To nevím.“

„Neřekli před tebou vůbec nic, co by nám pomohlo?“

„Nic… Ale jeden z nich řekl: ‚Nesmíme ztrácet čas. Zítra ráno v osm hodin nám tam šéf bude volat‘.“

„Kam, tam? Vzpomeň si, bylo to jméno nějakého města?“

„Ano…, jméno jako Chateau…“

„Chateaubriant?… Chateau-Thierry?“

„Ne…, ne…“

„Chateauroux?“

„Ano, ano, Chateauroux.“

Beautrelet nečekal, až vysloví poslední slabiku. Už byl na nohou, nestaral se o Frobervala ani o holčičku, která se na něho udiveně dívala, jak otvírá dveře a běží na nádraží.

„Chateauroux, madam, lístek do Chateauroux!“

„Přes le Mans a Tours?“ zeptala se pokladní.

„Ovšem, nejkratší cestou. Budu tam do oběda?“

„To ne.“

„Do večeře? Na noc?“

„Kdepak! To byste musel jet přes Paříž, a rychlík do Paříže jede v

osm hodin. Už je moc pozdě.“

Nebylo ještě moc pozdě. Beautrelet ho ještě chytil.

„Tak,“ řekl Beautrelet a mnul si ruce, „byl jsem v Cherbourgu jenom hodinu, ale ta stála za to.“ Nenapadlo ho ani na okamžik podezírat Charlott ze lži. Tyhle slabé, nestálé povahy, schopné nejhorší zrady, mívají také záchvaty upřímnosti, a Beautrelet vyčetl z jejích vyděšených očí stud za spáchané zlo a radost, že je může alespoň trochu napravit.

Nepochyboval tedy ani trochu, že Chateauroux bylo to druhé město, o němž se Lupin zmiňoval a odkud mu jeho pomahači měli telefonovat.

Sotva se Beautrelet vrátil do Paříže, udělal všechna bezpečnostní opatření, aby nemohl být sledován. Tušil, že doba je vážná. Byl na dobré cestě k svému otci, ale neopatrnost by mohla všechno pokazit. Zašel k jednomu ze svých spolužáků a za hodinu od něho odešel změněný k nepoznání. Stal se z něho Angličan, asi třicetiletý, měl na sobě hnědý oblek s velkými kostkami, krátké kalhoty, vlněné punčochy, sportovní čepici, měl nalíčený obličej a krátký zrzavý plnovous.

Nasedl na kolo, na němž bylo zavěšeno malířské náčiní, a odjel na Slavkovské nádraží. Večer se vyspal v Issoudunu. Ráno za úsvitu naskočil do vláčku. V sedm hodin přišel na poštu v Chateauroux a požádal o telefonické spojení s Paříží. Musel chvíli čekat. Dal se do řeči se zaměstnancem a dověděl se, že předevčírem ve stejnou dobu nějaký člověk, oblečený jako automobilista, také žádal o telefonické spojení s Paříží. Měl důkaz. Dále nečekal. Od hodnověrných svědků se dověděl, že limuzína, Jedoucí po silnici do Toursu, projela odpoledne městysem Buzangaisem, pak městem Chateaurouxem a zastavila za městem na pokraji lesa.

K desáté hodině zůstala stát vedle limuzíny bryčka, řízená nějakým mužem, a pak odjela směrem na jih údolím Bouzanny. To už někdo seděl vedle kočího. Limuzína odjela opačným směrem na sever, na Issoudun.

Isidor našel majitele bryčky snadno. Ale nic se od něho nedověděl. Pronajal svůj vůz a koně nějakému muži, který mu je

druhý den osobně vrátil. Ostatně týž večer se Isidor dověděl, že auto Issoudunem jenom projelo a hned pokračovalo v cestě na Orleans, to znamená na Paříž.

Z toho vyplývalo, že otec Beautrelet je nepochybně někde v okolí. Jak jinak by se dalo vysvětlit, že někdo jel pět set kilometrů, aby zatelefonoval z Chateaurouxu, a pak by se vracel nejkratší cestou do Paříže? Tahle dlouhá cesta měla přesně stanovený cíl: přivézt otce Beautreleta na určené místo.

„A tohle místo je na dosah mé ruky," říkal si Isidor a chvěl se nadějí. „Asi deset až patnáct mil odsud čeká otec na mou pomoc. Je tam. Dýchá stejný vzduch jako já."

Ihned se vydal na cestu. Vzal generální mapu, rozdělil ji na malé čtverečky a ty postupně proslídil, vcházel do statků, rozprávěl se sedláky, zastavoval se u učitelů, starostů, farářů a rozprávěl se ženami. Zdálo se mu, že co nejdřív dojde k cíli, a jeho sny byly čím dál tím víc odvážnější, doufal, že zachrání nejen svého otce, ale všechny Lupinovy zajatce: Raymondu de Saint-Véran, Ganimarda, Herlocka Sholmese a mnoho jiných. A až se k nim dostane, pronikne současně i do srdce Lupinovy pevnosti, do jeho doupěte, do nepřístupné skrýše, kde hromadil poklady, o něž okradl celý svět.

Ale po čtrnáctidenním bezvýsledném pátrání začalo jeho nadšení ochabovat a kvapem ztrácel sebedůvěru. Když se mu úspěch přestal rýsovat a téměř přes noc v něj ztratil víru, nepřerušil plánovité pátrání, ale kdyby byl měl ve svém úsilí sebemenší úspěch, bylo by ho to doopravdy udivilo. Uplynulo ještě mnoho jednotvárných a skličujících dní. Dověděl se z novin, že hrabě de Gesvres a jeho dcera odjeli z Ambrumés a usadili se v okolí Nizzy. Dověděl se také o propuštění pana Harlingtona, jehož nevinnost se prokázala na základě Lupinových údajů.

Změnil svůj hlavní stan, bydlel dva dny v La Chatre a dva dny v Argentonu. Výsledek byl stejný. Už by byl málem vzdal hru. Měl za to, že bryčka, která odvezla jeho otce, uskutečnila jen první etapu cesty, na níž navazovala další etapa v nějakém jiném voze. A jeho otec byl daleko. Pomýšlel na návrat.

Tu jednou v pondělí ráno uviděl na nefrankované obálce dopisu,

který za ním poslali z Paříže, písmo, které ho rozrušilo. Byl tak rozčilený, že se ji po několik minut neodhodlal otevřít, protože se bál zklamání. Ruka se mu třásla. Bylo to možné? Není to zase nějaká past, kterou mu nastražil jeho ďábelský nepřítel? Rázně otevřel obálku. Byl to doopravdy dopis od jeho otce, vlastnoručně napsaný. Písmo mělo všechny zvláštnosti, všechny rysy jeho písma, které tak dobře znal. Četl:

Dostaneš tyto moje řádky, můj drahý synu? Neodvažuji se tomu uvěřit.

Když mě unesli, vezli mě celou noc autem a pak ráno bryčkou. Nic jsem neviděl. Měl jsem na očích pásku. Podle stavby a vegetace v zahradě mám za to, že zámek, kde mě věznί, je někde ve středu Francie. Bydlím v druhém poschodí v pokoji se dvěma okny, ale jedno je skoro úplně zakryté glyciniemi jako záclonou. Odpoledne se mohu ve stanovenou dobu volně procházet po parku, ale s dozorcem, který ze mne nespouští oči.

Pro všechny případy ti píši tento dopis a přivazuji k němu kámen. Snad ho jednoho dne budu moci přehodit přes zeď a nějaký venkovan ho zvedne. Buď klidný. Chovají se ke mně velice uctivě.

Tvůj starý otec, který tě má moc rád a je smutný, když si pomyslí, jaké s ním máš starosti.

Beautrelet

Isidor si nejdřív prohlédl poštovní razítka. Stálo na nich Cuizon (Indre). Indre! Ten departement usilovně prohledával už několik týdnů! Podíval se do svého kapesního průvodce, který nosil stále u sebe. Cuizon, kantón eguzonský… Tam už taky byl.

Z opatrnosti se nepřestrojil za Angličana, protože už začal být v kraji známý, převlékl se za dělníka a ujížděl do Cuizonu, bezvýznamné vesnice, kde jistě snadno zjistí odesilatele dopisu. Ostatně mu ihned pomohla náhoda.

„Dopis hozený na poště minulou středu?“ zvolal starosta, hodný pán, jemuž se svěřil, a nabídl mu svou pomoc. „Poslyšte, myslím, že vám mohu dát cennou informaci. V sobotu ráno mě potkal na konci

vesnice starý brusič, táta Charel, co sběhá všechny jarmarky, a zeptal se mě: ‚Pane starosto, dá se poslat dopis bez známky?‘ ‚Ovšem!‘ ‚A dojde?‘ ‚Samozřejmě, zaplatí se příplatek a to je všechno‘.“

„A kde bydlí táta Charel?“

„Bydlí támhle vzadu, docela sám, na kopci, v barabizně u hřbitova. Chcete, abych vás tam zavedl?“

Byl to opuštěný domek uprostřed ovocného sadu, obklopený vysokými stromy. Když tam vnikli, vzlétly tři straky z boudy, k níž byl přivázán hlídací pes. A když se přiblížili, pes ani nezaštěkal, ani se nepohnul.

Překvapený Beautrelet k němu přistoupil. Zvíře leželo na boku se ztuhlými packami, mrtvé. Rychle běželi do domu. Dveře byly otevřeny. Vstoupili. Uprostřed vlhké a nízké místnosti ležel na zemi na chatrném slamníku úplně oblečený člověk.

„Táta Charel!“ zvolal starosta. „Je taky mrtvý, ten taky?“

Tatík měl studené ruce a děsivě bledý obličej, ale srdce mu ještě bilo v slabém a pomalém rytmu a zdálo se, že neutrpěl řádnou ránu. Snažili se ho vzkřísit, ale protože se jim to nepodařilo, Beautrelet šel pro lékaře. Ani lékaři se to nepovedlo. Nezdálo se, že by tatík měl bolesti. Vypadal, jako by spal, ale nepřirozeným spánkem, jako by usnul v hypnóze nebo po narkotiku. Ale příští noc zpozoroval Isidor, jenž o něho pečoval, že mu sílí dech a že celá jeho bytost začíná unikat z neviditelných pout, která ho ochromila. Na úsvitu se probudil a opět začal normálně žít, jedl, pil a pohyboval se. Ale po celý den nemohl odpovídat na Beautreletovy otázky, jako by měl mozek ještě otupený a nezvykle malátný.

Příští den se zeptal Beautreleta: „Co vy tady děláte?“

Poprvé ho překvapilo, že je u něho někdo cizí. Pomalu nabýval plné vědomí. Mluvil. Dělal plány.

Ale když se ho Beautrelet zeptal, co se stalo, než usnul, tvářil se, jako by nechápal. Beautrelet se přesvědčil, že skutečně nechápal. Zapomněl na všechno, co se od minulého pátku přihodilo. Měl zničehonic okno v obvyklém běhu svého života. Vyprávěl o tom, co dělal v pátek ráno a odpoledne, jak mu šly na jarmarku obchody, co jedl v hospodě. A dál…, dál už nic. Myslil si, že se příští den

probudil.

Pro Beautreleta to bylo hrozné. Pravdu měl před sebou, v očích, které viděly zdi parku, za nimiž ho očekával jeho otec, v těch rukách, které zvedly dopis, v zatemněném mozku, jenž zaregistroval místo scény i dekoraci, ba i ten kousíček světa, kde se drama odehrává. A z těchto rukou, z těchto očí, z tohoto mozku nemohl vymámit ani tu nejslabší ozvěnu pravdy, která byla tak blízko!

Tato nenahmatatelná a ohromná překážka, o níž se tříštilo všechno jeho úsilí, překážka vytvořená z mlčení a zapomenutí, jak typická byla pro Lupina! Jen on dokázal částečně umrtvit jediného člověka, jehož svědectví by mu mohlo vadit, jakmile se dověděl, že otec Beautrelet se pokusil dát o sobě zprávu. Beautreleta ani nenapadlo, že by ho snad Lupin odhalil, a že se svým potměšilým útokem brání přímo proti němu, protože ví, že dopis obdržel. Ale tím, že zabránil kolemjdoucímu chodci, aby ho mohl obžalovat, prokázal přece nesmírnou prozíravost a skutečnou inteligenci! Teď už nikdo netuší, že za zdmi parku je vězeň, který žádá o pomoc. Nikdo?

Přece, Beautrelet. Že táta Charel nic nepoví? Pravda. Ale je logické, že se dá zjistit, na kterém jarmarku tatík byl a kudy se odtamtud vracel. A podél té cesty by se nakonec mohl nalézt… Isidor, jenž chodil do barabizny k otci Charelovi velice opatrně, aby nevzbudil podezření, se rozhodl, že tam už víckrát nepůjde. Informoval se a zjistil, že v pátek bývá jarmark ve Fresselines, velkém městysi, vzdáleném několik mil, a že se tam dá jít buď po dosti křivolaké silnici, nebo zkratkami.

V pátek tam šel po silnici a nenašel nic, co by upoutalo jeho pozornost, ani vysoké zdi, ani siluetu starého zámku. Obědval v jedné hospodě ve Fresselines, a když už byl na odchodu, uviděl tátu Charela, jak přechází náměstí a tlačí svůj malý brusičský vozík. Sledoval ho na velkou vzdálenost. Tatík se dvakrát zastavil a nekonečně dlouho brousil několik tuctů nožů. Potom odcházel úplně jinou cestou směrem na Crozant a městys Eguzon. Beautrelet se vydal za ním stejnou cestou.

Asi po pěti minutách měl dojem, že tatíka nesleduje sám. Nějaký člověk šel mezi nimi, zastavoval se, kdykoliv se táta Charel zastavil,

a když zase šel dál, šel taky a ani se moc nesnažil, aby si ho někdo nevšiml. Hlídají ho, pomyslil si Beautrelet, možná že chtějí vědět, jestli se zastaví u zdi. Srdce mu bušilo. Velký okamžik se blížil. Všichni tři, jeden za druhým, stoupali a sestupovali po příkrých kopcích této krajiny až do Crozant. Tam se táta Charel na hodinu zastavil. Pak sestoupil k řece a přešel most. Ale tu se přihodilo něco, co Beautreleta překvapilo. Neznámý nepřešel řeku. Díval se, jak se tatík vzdaluje, a když mu zmizel z očí, dal se stezkou vedoucí do polí. Co dělat? Beautrelet váhal několik vteřin, a pak se náhle rozhodl. Vydal se za neznámým.

Asi zjistil, pomyslil si, že táta Charel šel přímou cestou. Je klidný, a proto odchází. Kam? Do zámku? Blížil se k cíli. Cítil to, naplněn zvláštní, trýznivou radostí.

Muž vstoupil do temného lesa, jenž se tyčil nad řekou, pak se objevil na obzoru na stezce zalité sluncem. Když potom Beautrelet vyšel z lesa, velice ho překvapilo, že ho už nevidí. Rozhlížel se po něm, tu najednou potlačil výkřik, uskočil a vběhl zpět do lesa, odkud přišel. Po své pravici uviděl vysoké zdi hradeb s masivními pilíři, rozmístěnými v pravidelných vzdálenostech.

Tady je to! Tady je to! Tyhle zdi vězní jeho otce! Našel tajné místo, kam Lupin zavlekl své oběti!

Neodvažoval se vystoupit z úkrytu, který mu poskytlo husté listí lesa. Pomaličku, skoro po břiše, se plížil vpravo a tak se dostal na vrchol kopce do výše korun stromů. Hradby byly ještě vyšší. Přesto rozeznal střechu zámku, který obklopovaly, starou střechu ve stylu Ludvíka XIII. s droboučkými věžičkami, rozmístěnými jako košík kolem špičatější a vyšší vížky.

Toho dne už Beautrelet nic víc nepodnikl. Musel uvažovat, připravit plán útoku, a nic nesměl ponechat náhodě. Vyzrál nad Lupinem, teď si mohl vybrat dobu a způsob boje. Vrátil se.

Nedaleko mostu potkal dvě venkovanky nesoucí vědra plná mléka.

Zeptal se jich: „Jak se jmenuje tamten zámek za těmi stromy?“

„To je, pane, zámek Aiguille.“

Položil otázku a nepřipisoval jí velký význam. Odpoveď ho

rozrušila.

„Zámek Aiguille… Ah! Ale kde tady jsme? V departementu Indre?“

„Ale kdepak! Indre je na druhém břehu řeky. Tady je Creuse.“

Isidor zkoprněl. Zámek Alguille! Departement Creuse! Aiguille Creuse! Dutá jehla! Klíč k dokumentu! Jisté, definitivní, úplné vítězství… Neřekl už ani slovo, obrátil se k ženám zády a jako opilý vrávoravě odcházel.

HISTORICKÉ TAJEMSTVÍ

Beautrelet se okamžitě rozhodl: bude jednat na vlastní pěst. Uvědomit justici bylo příliš nebezpečné. Jednak by jí nemohl poskytnout žádné přesné údaje a kromě toho se obával, že pracuje pomalu, dopouští se jistých indiskrétností a provádí předběžná pátrání, o nichž by se Lupin určitě dověděl a měl by dost času na strategický ústup. Druhý den v osm hodin ráno odešel s balíkem pod paží z hospody v okolí Cuizonu, kde bydlel, zalezl do nejbližšího houští, svlékl svůj dělnický oblek, znovu se stal anglickým malířem a pak navštívil notáře v Eguzonu, největším městečku v kraji. Řekl mu, že se mu ten kraj líbí a že by se tam rád usadil se svými rodiči, kdyby našel nějaké vhodné sídlo. Notář mu nabídl několik panství. Beautrelet mu namluvil, že slyšel o zámku Aiguille na sever od Creuse.

„Víte, zámek Aiguille patří už pět let jednomu mému klientovi a není na prodej.“

„Bydlí tam teď?“

„Bydlel tam. Vlastně jeho matka. Ale té připadal zámek dost smutný, a tak se loni odstěhovali.“

„A nikdo tam už nebydlí?“

„Ale ano, nějaký Ital, baron Anfredi, můj klient mu zámek pronajal na léto.“

„Ah! Baron Anfredi, je to docela mladý člověk a dost upjatý.“

„To opravdu nevím. Můj klient jednal přímo s ním. Bez nájemní

smlouvy, jen tak na dopis.“

„Ale vy znáte toho barona?“

„Ne, vůbec ze zámku nevychází. Prý si vyjede někdy v noci automobilem. Hospodaří mu jedna stará kuchařka, která s nikým nemluví. Jsou to divní lidé.

„Byl by váš klient ochoten zámek prodat?“

„Nemyslím. Je to historický zámek v čistém stylu Ludvika XIII. Můj klient na něm velice lpěl, a jestli nezměnil názor…“

„Můžete mi říci, jak se jmenuje?“

„Louis Valméras, 34, ulice Mont-Thabor.“

Beautrelet odjel do Paříže z nejbližšího nádraží. Po třech marných návštěvách Louise Valmérase konečně zastihl. Byl to muž asi třicetiletý, s přímou, sympatickou tváří. Beautrelet se domníval, že vytáčky jsou zbytečné, dal se mu přímo poznat, vyprávěl mu o svém pátrání a o cíli své návštěvy.

„Mám důvodné podezření,“ prohlásil, „že můj otec je vězněn v zámku Aiguille ještě s jinými osobami. A přišel jsem se vás zeptat, co víte o svém nájemci baronu Anfredim.“

„Dost málo. Setkal jsem se s baronem Anfredim loni v zimě v Monte Carlu. Když se náhodou dověděl, že mi patří zámek, navrhl mi, že by si ho rád pronajal, protože by chtěl strávit léto ve Francii.“

„Je to ještě poměrně mladý muž.“

„Má velice energické oči a plavé vlasy.“

„Má bradku?“

„Ano, zakončenou dvěma špičkami. Sahají mu až k límci, víte, takový, co se zapíná vzadu a nosí ho duchovní. Vypadá ostatně tak trochu jako anglikánský pastor.“

„Je to on,“ zašeptal Beautrelet „je to on, tak vypadal, když jsem ho viděl, je to jeho přesný popis.“

„Cože!…, co říkáte?“

„Myslím si a jsem o tom přesvědčen, že váš nájemce není nikdo jiný než Arsène Lupin.“

Tahle historka Louise Valmérase pobavila. Znal všechna Lupinova dobrodružství i náhlé obraty v jeho zápase s Beautreletem. Mnul si ruce.

„Vida, zámek Aiguille se stane slavným. To mě jen těší, protože, abych pravdu řekl, od té doby, co tam moje matka nebydlí, měl jsem pořád v úmyslu zbavit se ho při první příležitosti. Takhle najdu kupce. Ale…“

„Ale?“

„Prosím vás, jednejte velice opatrně a neuvědomujte policii, dokud nebudete mít úplnou jistotu. Totiž, co kdyby můj nájemce nebyl Lupin?“

Beautrelet vyložil svůj plán. Šel by tam sám, v noci, přelezl by hradby a schoval by se v parku.

Louis Valméras ho ihned přerušil. „Ty vysoké hradby jen tak lehce nepřelezete. I když se vám to povede, přivítají vás dva ohromní hafani mé matky, které jsem nechal v zámku.“

„Eh, to je maličkost.“

„Děkuji nechci! Ale dejme tomu, že jim uniknete. A co potom? Jak se dostanete do zámku? Dveře jsou masivní a okna zamřížovaná. A ostatně, i když se tam dostanete, jak se tam vyznáte? Je tam osmdesát pokojů.“

„Ano, ale ten pokoj s dvěma okny v druhém patře?“

„Znám ho, říkáme mu Glyciniový pokoj. Ale jak ho najdete? Jsou tam tři schodiště a celý labyrint chodeb. I když vám dám klubko nití, i když vám vysvětlím, jak máte jít, zabloudíte.“

„Pojďte se mnou,“ vybídl ho se smíchem Beautrelet.

„Vyloučeno. Slíbil jsem matce, že za ní přijedu na jih.“

Beautrelet se vrátil k příteli, který mu nabídl pohostinství, a začal se připravovat na cestu. Ale k večeru, právě když byl na odchodu, navštívil ho Valméras.

„Ještě o mě stojíte?“

„Abych nestál!“

„Tak dobře, pojedu s vámi. Ta výprava mě láká. Jsem přesvědčen, že se nebudeme nudit, a baví mě, že se do toho všeho mohu zaplést. A pak, moje pomoc vám přijde vhod. Podívejte se, tady máte závdavek na spolupráci.“

Ukázal mu úctyhodný obrovský klíč, celý zrezavělý.

„Od čeho je ten klíč?“ vyzvídal Beautrelet.

„Od maličké branky skryté mezi dvěma opěrnými pilíři. Nepoužívá se jí už po několik století, a ani jsem nepovažoval za nutné, abych na ni upozornil svého klienta. Vede do polí, přímo na okraj lesa.“

Beautrelet ho náhle přerušil.

„Znají tenhle východ. Ten chlap, co jsem ho sledoval, tamtudy určitě vklouzl do parku. Tedy, je to skvělá hra a my ji vyhrajeme. Ale musíme ji hrát náramně opatrně!“

Dva dny nato se dokodrcal do Crozantu cikánský vůz, tažený vychrtlou herkou, a jeho kočí dostal povolení, aby se s ním utábořil ve staré opuštěné kůlně. Kromě kočího, jenž nebyl nikdo jiný než Valméras, byli tam ještě tři mladí muži, kteří pletli křesla z vrbového proutí: Beautrelet a jeho dva kamarádi z Jansonu.

Bydleli tam tři dny, čekali na vhodnou noc a jednotlivě se potulovali v okolí parku. Beautrelet našel branku. Byla proražená mezi dvěma pilíři, skrytá za závojem z ostružiní, skoro splývala s ornamentem, jejž tvořily kameny hradeb.

Čtvrtého večera zakryly nebe těžké černé mraky a Valméras rozhodl, že půjdou na výzvědy a že se vrátí, jestliže podmínky nebudou příznivé. Všichni čtyři prošli lesíkem. Beautrelet se plazil přes vřesoviště, rozdíral si ruce o živý plot z ostružiní, pak se napolo zvedl a pomaličku, opatrně vsunul klíč do zámku. Zvolna jím otočil.

Podaří se mu otevřít branku? Není z druhé strany zastrčená závora? Strčil do ní, branka se otevřela, povolila a ani nezaskřípěla. Octl se v parku.

„Už jste tam, Beautrelete?“ ptal se Valméras, „počkejte na mne. A vy, hoši, hlídejte branku, aby nám nikdo nemohl překazit návrat. Kdyby hrozilo sebemenší nebezpečí, zapískejte.“

Ponořili se do hlubokého stínu ostružiní. Když se dostali na okraj hlavního trávníku, otevřel se před nimi světlejší prostor. V té chvíli pronikl tmou paprsek měsíce a spatřili zámek se špičatými věžičkami, seskupenými kolem štíhlé vížky, podle níž byl patrně pojmenován. Ani jedno okno nebylo osvětleno.

Valméras uchopil Beautreleta za ruku. „Pozor!“

„Co je?“

„Psi…, vidíte…, tamhle.“

Bylo slyšet vrčení. Valméras slabě hvízdl. Dvě bílé siluety vyrazily a čtyřmi skoky se vrhly pánovi k nohám.

„Ticho, braši ani muk.“

Beautreletovi řekl: „A teď můžeme klidně jít. „Jste si jistý, že jdeme dobře?

„Ano. Blížíme se k terase.“

„A co pak?“

„Vzpomínám si, že po levé straně na jednom místě, kde se terasa zdvihá nad řekou, je ve výši oken v přízemí jedna okenice, která se nedovírá a dá se otevřít zvenku.“

Když tam přišli, okenice skutečně neodolala jejich náporu a povolila. Valméras vyřízl okenní tabulku diamantovým hrotem. Otočil espaňoletou. Pak jeden po druhém přelezli balkón. A byli v zámku.

„Tahle místnost, ve které jsme, je na konci chodby. Za ní je ohromný vestibul se sochami a na konci vestibulu je schodiště, které vede do pokoje, kde bydlí váš otec.“ Postoupil o krok. „Jdete, Beautrelete?“

„Ano. Ano.“

„Ale ne, vždyť vy nejdete. Copak je vám? Vzal ho za ruku. Byla studená jako led. Všiml si, že mladík sedí na bobku na zemi. „Copak je vám?“

„Nic… To přejde.“

„No tak…“

„Mám strach.“

„Vy máte strach!

„Ano,“ přiznal se Beautrelet upřímně. „Vypovídají mi nervy. Obvykle se ovládnu, ale dnes, to ticho…, rozčilení. A pak, od té doby, co mě písař ranil nožem… Ale to přejde. Vidíte, už to přechází.“

Podařilo se mu doopravdy vstát a Valméras ho odtáhl z pokoje. Tápali po chodbě tak tichoučce, že jeden neslyšel druhého. Zdálo se, že vestibul, k němuž mířili, osvětluje slabé světlo. Pod schodištěm na kulatém stolku, jejž bylo vidět za křehkými větvemi palmy, svítila

noční lampička.

„Stát," vydechl Valméras.

Vedle lampičky stál na stráži nějaký muž s puškou. Zpozoroval je? Možná. Něco ho asi zneklidnilo, protože zacílil.

Beautrelet klesl na kolena vedle truhlíku s nějakým keřem, už se nepohnul a srdce mu prudce tlouklo. Bylo ticho, nic se nehýbalo, muž na stráži se uklidnil. Sklonil zbraň. Ale hlavu měl stále otočenou směrem k truhlíku s keřem.

Uplynulo deset až patnáct příšerných minut. Měsíční paprsek pronikl oknem nad schodištěm. Beautrelet si všiml, že paprsek pomaličku klouže a že za necelých deset až patnáct minut sklouzne až k němu a ozáří mu obličej.

Kapky potu mu stékaly z obličeje na třesoucí se ruce. Zmocnila se ho taková hrůza, že by byl málem vyskočil a utekl. Ale vzpomněl si, že je tam i Valméras, rozhlížel se po něm a zděsil se, když ho uviděl, nebo lépe řečeno vycítil, jak se plíží tmou, chráněn keři a sochami. Už se přibližoval ke konci schodiště, byl na několik kroků od muže, ve stejné výši jako on. Co udělá? Proklouzne? Vystoupí sám po schodišti a osvobodí vězně? Podaří se mu proklouznout? Beautrelet ho už neviděl, ale měl dojem, že se něco stane, jako by i ticho, čím dál tíživější, to také tušilo.

Najednou se stín vrhl na muže, lampička zhasla, rozpoutal se zápas. Beautrelet přiběhl. Dvě těla se zmítala na dlaždicích. Chtěl se shýbnout. Ale zaslechl chraptivý sten, povzdech a vzápětí se jeden ze soupeřů zvedl a uchopil ho za ruku.

„Rychle… Pojďme." Byl to Valméras.

Vystoupili do druhého patra a dostali se na chodbu pokrytou kobercem.

„Doprava," šeptal Valméras, „Čtvrtý pokoj vlevo."

Záhy našli dveře toho pokoje. Jak očekávali, byl vězeň zavřený na klíč. Teprve za půlhodiny tichého úsilí a tlumených pokusů vypáčili zámek. Konečně vstoupili. Po hmatu našel Beautrelet postel. Jeho otec spal. Opatrně ho vzbudil.

„To jsem já. Isidor… a jeden přítel. Ničeho se neboj…, vstaň…, ani muk."

Otec se oblékl, ale když už byli na odchodu, řekl jim tiše:

„Nejsem v zámku sám.“

„A kdopak ještě? Ganimard? Sholmes?“

„Ne. Alespoň jsem je neviděl.“

„Kdo tedy?“

„Nějaká dívka.“

„Myslíš slečnu de Saint-Véran?“

„Nevím. Viděl jsem ji několikrát z dálky v parku. A pak, když jsem se vyklonil z okna, viděl jsem její okno… Dávala mi znamení.“

„Víš, kde je její pokoj?“

„Ano, v téhle chodbě, třetí vpravo.“

„Modrý pokoj,“ šeptal Valméras. „Dveře mají dvě křídla, bude to pro nás lehčí.“

Jedna veřej skutečně velice rychle povolila. Otec Beautrelet se nabídl, že dívku upozorní.

Za deset minut s ní vyšel z pokoje a řekl synovi: „Měl jsi pravdu. Slečna de Saint-Véran.“

Všichni čtyři sešli dolů.

Na konci schodiště se Valméras zastavil, sklonil se nad mužem, a když vedl do pokoje na terase, řekl: „Není mrtvý, bude žít.“

„Sláva bohu,“ povzdechl si Beautrelet s ulehčením. „Naštěstí se ostří mého nože ohnulo, rána není smrtelná. A pak, takoví darebáci si stejně nezaslouží soucit.“

Venku je uvítali oba psi a doprovodili je až k brance. Beautrelet tam našel své dva kamarády. Malá skupinka vyšla z parku. Byly tři hodiny ráno.

S tímto prvním vítězstvím se Beautrelet nemohl spokojit. Sotva ubytoval svého otce a slečnu de Saint-Véran, vyptával se jich na lidi, kteří obývají zámek, zejména na zvyky Arsèna Lupina. Tak se dověděl, že Lupin přijíždí jednou za tři nebo čtyři dny večer autem a hned ráno se vrací. Kdykoli přijel, navštívil oba vězně a oba si pochvalovali, jaký je ohleduplný a úžasně laskavý. Teď asi v zámku není. Kromě něho viděli jen jednu starou paní, která se starala o kuchyň a vedla domácnost, a dva muže, kteří je střídavě hlídali, a nikdy s nimi nemluvili. Podle chování a fyziognomie to byli určitě

dva podřízení.

„Jsou to stejně dva komplici," usoudil Beautrelet, „či spíše tři s tou starou paní. Je to úlovek, který není k zahození. A když nebudeme ztrácet čas…" Naskočil na kolo a pádil až do městečka Eguzonu, vzbudil četníky, popohnal je, dal zatroubit na pochod a v osm hodin se vrátil do Crozantu s velitelem a šesti četníky.

Dva z nich zůstali na stráži u cikánského vozu. Dva se postavili před branku. Zbývající čtyři, jimž velel jejich šéf, zamířili v doprovodu Beautreleta a Valmérase k hlavnímu vchodu do zámku.

Bylo příliš pozdě. Nějaký venkovan jim řekl, že před hodinou viděl odjíždět ze zámku automobil. Pátrání bylo opravdu bezvýsledné. Banda se tam patrně usídlila jenom přechodně. Našlo se několik svršků, trochu prádla, kuchyňské náčiní a to bylo všechno.

Nejvíce překvapilo Beautreleta a Valmérase, že raněný zmizel. Nemohli nalézt sebemenší stopu zápasu, ani kapičku krve na dlaždicích ve vestibulu. Celkem vzato se nenašel žádný průkazný materiál o Lupinově pobytu v zámku Jehla a byli by mohli oprávněně odmítnout tvrzení Beautreleta, jeho otce, Valmérase a slečny de Saint-Véran, kdyby nakonec nebyli našli v pokoji sousedícím s dívčiným pokojem půl tuctu nádherných kytic, na něž byla přišpendlena vizitka Arsèna Lupina. Byly to kytice, jimiž pohrdla, uvadlé a zapomenuté… K jedné z nich byl kromě vizitky připevněn dopis, který Raymonda neotevřela. Když tento dopis odpoledne rozpečetil vyšetřující soudce, našli v něm deset stránek proseb, naléhání, slibů, výhrůžek, zoufalství, výlevů šílené lásky, která poznala jen opovržení a odmítání. A dopis končil takto:

Přijedu v úterý večer, Raymondo. Do té doby přemýšlejte. Já jsem odhodlán ke všemu.

Úterý večer byl večer toho dne, kdy Beautrelet přišel osvobodit slečnu de Saint-Véran.

Pamatujeme si na úžasný poprask a nadšení, které vyvolala po celém světě zpráva o tomto neočekávaném rozuzlení: Slečna de Saint-Véran osvobozená! Dívka, po níž Lupin toužil, pro niž zosnoval ty nejmachiavelističtější pikle, byla vyrvána z jeho spárů!

Volný je také Beautreletův otec, jehož si Lupin vybral jako rukojmí ve své přemrštěné touze po příměří, které považoval za nezbytné pro svou vášnivou lásku. Oba dva vězni jsou volni! A tajemství Jehly, jež bylo považováno za neproniknutelné, je známé, zveřejněné a rozhlášené po celém světě!

Dav se opravdu bavil. O poraženém dobrodruhovi rázem kolovaly písně: Lupinovo milování, Arsènův nářek, Zamilovaný loupežník, Žalozpěv kapesního zloděje. Povykovaly se na bulvárech a prozpěvovaly v dílnách.

Raymonda, pronásledovaná reportéry, kteří ji zasypávali otázkami, odpovídala velmi zdrženlivě. Ale byl tu dopis a kytice květin a celé to žalostné dobrodružství! Zhanobený a zesměšněný Lupin přišel úplně o svou prestiž.

Ale Beautreleta uctívali. Všechno zpozoroval, všechno předvídal a všechno objasnil. To, co slečna de Saint-Véran vypověděla vyšetřujícímu soudci o svém únosu, potvrdilo hypotézu vymyšlenou mladým mužem. Zdálo se, že skutečnost se ve všech bodech shodovala s tím, co o ní předem řekl. Lupin se před ním mohl schovat. Beautrelet si přál, aby si jeho otec před návratem do Savojských hor odpočinul několik měsíců na sluníčku, a odvezl jeho i slečnu de Saint-Véran do okolí Nizzy, kde se usadil hrabě de Gesvres se svou dcerou, aby tam strávili zimu. Za dva dny přivezl Valméras svou matku ke svým novým přátelům a tak vytvořili maličkou kolonii kolem vily de Gesvresových, hlídanou ve dne v noci půl tuctem mužů, které si hrabě najal.

Počátkem října se Beautrelet, student rétoriky, vrátil do Paříže, aby pokračoval ve studiu a připravoval se na zkoušky. A život začal znovu, tentokrát klidně a bez incidentů. Ostatně, co by se mohlo stát? Copak boj neskončil?

Lupin si musel být jistě vědom, že musí kapitulovat před hotovými událostmi, protože jednoho krásného dne se znovu objevili jeho dvě další oběti, Ganimard a Herlock Sholmes. Jejich návrat do tohoto světa byl neslavný. Našel je nějaký hadrník na nábřeží Zlatníků, naproti policejní prefektuře, oba dva spali a byli pevně spoutáni.

Když se vzpamatovali z úplného omámení a zase bylí schopni myslet, vyprávěli — či spíše vyprávěl Ganimard, protože Sholmes se uzavřel do svého nevlídného mlčení — že na palubě jachty Hirondelle obepluli Afriku a že to byla nádherná a poučná cesta a že skoro pořád měli úplnou volnost, kromě několika hodin, které museli trávit v podpalubí, když posádka vystoupila v exotických přístavech. Na přistání na nábřeží Zlatníků si vůbec nepamatovali, pravděpodobně je uspali už o několik dní dříve.

Tohle propuštění znamenalo přiznání porážky. A protože se Lupin vzdal boje, přiznával ji bez výhrady. Ostatně po jedné události se stala ještě nápadnější: po zásnubách Louise Valmérase se slečnou de Saint-Véran. V současných podmínkách se oba mladí lidé přátelsky stýkali a zamilovali se do sebe, Valméras si zamiloval melancholický půvab Raymondy a ona, raněná životem a toužící po ochraně, si zamilovala odvahu a energii toho, kdo ji tak statečně zachránil. Den svatby byl očekáván s určitými obavami. Nepokusí se Lupin o nový útok? Bude ochotný navždy ztratit milovanou ženu? Dvakrát nebo třikrát zpozorovali, že se kolem vily potloukají podezřelá individua, a Valméras se jednou večer musel bránit proti domnělému opilci, který na něho vystřelil z pistole a prostřelil mu klobouk. Ale nakonec byl obřad vykonán ve stanovený den a ve stanovenou hodinu a Raymonda de Saint-Véran se stala paní Valmérasovou.

Bylo to, jako by se sám osud postavil na stranu Beautreleta a podepsal zprávu o jeho vítězství. Dav to vycítil tak dobře, že si jeho obdivovatelé v té době usmysleli uspořádat banket, na němž by oslavili jeho vítězství a Lupinovu porážku. Byl to skvělý nápad a byl nadšeně přijat. Za čtrnáct dní se sešlo tři sta přihlášek. Byly rozeslány pozvánky do pařížských lyceí pro dva delegáty z každé třídy rétoriky. Tisk pěl chvalozpěvy. A banket se stal tím, čím se nezbytně stát musel: apoteózou.

Ale byla to apoteóza půvabná a prostá, poněvadž jejím hrdinou byl Beautrelet. Jeho přítomnost stačila, aby uvedla věci na pravou míru. Vystupoval skromně jako obvykle, poněkud překvapený přílišným potleskem, poněkud rozpačitý z přemrštěných oslavných řečí, v nichž zdůrazňovali jeho převahu nad nejslavnějšími

detektivy…, poněkud rozpačitý, ale moc dojatý. Vyjádřil to několika slovy, které se všem líbily, rozrušený jako dítě, jež se červená, když se na ně někdo dívá. Mluvil o své radosti i hrdosti. A opravdu, ačkoli byl tak rozumný a uměl se tak dokonale ovládat, prožíval tam chvíle nezapomenutelného opojení. Usmíval se na své přátele, na své spolužáky z Jansonu, na Valmérase, jenž tam přišel, zejména proto, aby mu zatleskal, na pana de Gesvres a na svého otce.

A právě, když končil svůj projev a držel ještě sklenku v ruce, ozvaly se na opačném konci sálu hlasy a bylo vidět nějakého člověka, jak gestikuluje a mává novinami. Zjednali ticho, výtržník se posadil, ale rozruch, vyvolaný zvědavostí, se šířil kolem stolu, noviny šly z ruky do ruky, a kdykoli někdo z hostů zavadil pohledem o nešťastnou stránku, vykřikl.

„Přečtěte to! Přečtěte to!“ křičeli na opačném konci stolu.

U čestného stolu povstali. Otec Beautrelet šel pro noviny a podal je svému synovi.

„Přečtěte to, přečtěte to!“, křičeli ještě silněji.

A jiní volali: „Tak poslouchejte! Bude číst…, poslouchejte!“

Beautrelet vstal a obrácený k publiku hledal ve večerníku článek, jenž vyvolal takový poprask, a najednou si všiml titulu podtrženého modrou tužkou, zvedl ruku, aby požádal o ticho, a četl hlasem, který, se mu čím dál tím více chvěl rozrušením z překvapujícího odhalení, které znevažovalo všechno jeho dosavadní snažení, vyvracelo jeho představy o Duté jehle a dokazovalo marnost jeho boje proti Arsènu Lupinovi:

Otevřený dopis pana M. Massibana z Akademií nápisů a krásné literatury:

Pane šéfredaktore,

17. března 1679 — říkám správně 1679, tedy za vlády Ludvíka XIV. — byla vydána v Paříži docela maličká knížka s tímto titulem:

TAJEMSTVÍ DUTÉ JEHLY

Plná pravda poprvé zveřejněná.

Sto exemplářů vytištěných pro informaci Dvora.

V devět hodin ráno, toho 17. března, dobře oblečený mladý muž,

jehož jméno není známo, začal rozdávat tyto knížky nejvýznamnějším osobnostem u dvora. V deset hodin byl po čtvrté návštěvě zadržen gardovým kapitánem, jenž ho přivedl do královy pracovny a ihned se rozjel zabavit čtyři darované výtisky. Když bylo všech sto výtisků pohromadě, přepočítáno, prolistováno a ověřeno, král je osobně naházel do ohně. Kromě jediného, který si ponechal. Potom přikázal gardovému kapitánovi, aby autora knihy odvedl k panu de Saint-Mars, a tento Saint-Mars ho věznil zpočátku v Pignerohi, potom v pevnosti na ostrově svaté Markéty. Tento muž nebyl určitě nikdo jiný než pověstná Železná maska.

Nikdo by se byl nikdy nedověděl pravdu, nebo alespoň část pravdy, kdyby gardový kapitán, jenž byl přítomen, nebyl využil okamžiku, kdy se král obrátil, a nebyl by podlehl pokušení vytáhnout z krbu jeden z exemplářů, než ho zachvátil oheň. Za šest měsíců našli tohoto kapitána na silnici z Gaillonu do Mantes. Vrazi ho vysvlékli donaha, ale v jeho pravé kapse zapomněli šperk, který tam byl později nalezen, diamant nejčistšího lesku, pohádkové ceny.

V jeho papírech se našla poznámka napsaná rukou. Nezmiňoval se vůbec o knize vyrvané z plamenů, ale podal stručný přehled prvních kapitol. Šlo o tajemství, které znali angličtí králové, ale pozbyli je v okamžiku, kdy koruna ubohého blázna Jindřicha VI. přešla na hlavu vévody z Yorku. Pak bylo tajemství prozrazeno francouzskému králi Karlovi VII. Johankou z Arcu, stalo se státním tajemstvím a přecházelo z panovníka na panovníka v dopise, vždy nově zapečetěném, ležícím na smrtelném loži zemřelého s touto poznámkou: „Pro francouzského krále.“ Toto tajemství se týkalo existence a umístění ohromného pokladu, patřícího králům, jenž v každém století vzrostl.

Ale o sto čtrnáct let později Ludvík XVI., uvězněný v Templu, si vzal stranou důstojníka, pověřeného střežit královskou rodinu, a řekl mu: „Pane, neměl jste za mého dědečka, velkého krále, předka, který sloužil jako gardový kapitán?“

„Ano, sire.“

„Tedy byste byl ten…, byl byste ten…?“

Zaváhal. Důstojník dokončil větu za něho:

„Který by vás nezradil? Oh! sire…“

„Tak poslouchejte.“

Král vyňal z kapsy malou knížku a vytrhl z ní jednu z posledních stránek. Ale rozmyslil si to:

„Ne, bude lepší, když to opíšu.“

Vzal velký list papíru, roztrhl ho tak, aby mu zbyla jen malá čtyřhranná stránka, a na ní opsal pět řádek teček, čar a číslic z tištěné stránky. Pak tištěnou stránku spálil, rukopis přeložil na čtyřikrát, zapečetil ho červeným voskem a podal jej důstojníkovi.

„Pane, po mé smrti to odevzdáte královně a řeknete jí: ‚Od krále, madam…, pro Vaše Veličenstvo a pro jeho syna.‘ Jestli nepochopí.“

„Jestli nepochopí?“

„Pak dodáte: ‚Týká se to tajemství Jehly‘, a královna pochopí.“

Zatímco mluvil, hodil knížku do rozžhaveného uhlí jež rudě planulo v krbu.

21. ledna vystoupil na popraviště.

Protože královna byla převezena do Conciergerie trvalo to důstojníkovi dva měsíce, než splnil poslání, jímž byl pověřen. Nakonec se mu pomocí tajných intrik jednoho dne podařilo stanout tváří v tvář Marii-Antoinettě. Řekl jí tiše, aby ho slyšela jen ona:

„Od zesnulého krále, madam, pro Vaše Veličenstvo a jeho syna.“

A podal jí zapečetěný dopis.

Přesvědčila se, že ji dozorci nemohou vidět, rozlomila pečeti a zdála se být překvapená, když se podívala na ty nerozluštitelné čáry, potom najednou bylo vidět, že pochopila.

Trpce se usmála a důstojník zaslechl tato slova: „Proč tak pozdě?“

Váhala. Kam má schovat ten nebezpečný dokument? Nakonec otevřela svou modlitební knížku a zastrčila list papíru do tajné přihrádky mezi koženou vazbou a pergamenovým obalem.

„Proč tak pozdě?“ opakovala.

Je skutečně pravděpodobné, že tento dokument, který by ji snad mohl zachránit, přišel pozdě, neboť už příští měsíc, v říjnu, též Marie-Antoinetta vystoupila na popraviště.

A ten důstojník, když si prohlédl rodinné dokumenty, našel vlastnoručně napsaný záznam svého pradědečka, gardového kapitána

Ludvíka XIV. Od toho okamžiku na nic jiného nemyslel a věnoval všechen svůj volný čas úsilí o vyřešení tohoto problému. Přečetl si všechny latinské autory, prolistoval všechny francouzské kroniky a kroniky sousedních zemí, zjednal si přístup do klášterů, prozkoumal účetní knihy, archívy, smlouvy, a tak se mu podařilo nalézt určité citáty roztroušené po různých stoletích.

V III. knize Caesarových Zápisků o válce galské se vypráví, že když G. Tulius Sabinus porazil Virldovixe, vůdce Caletů, a dal ho přivést k Caesarovi, vůdce Caletů se vykoupil tím, že prozradil tajemství Jehly.

Ve smlouvě ze Saint-Clair-sur Epte mezi Karlem Prosťáčkem a Rollem, vůdcem severních barbarů, je uvedeno Jméno Rolla se všemi tituly a mezi nimi čteme: pán tajemství Jehly.

Saská kronika (Gibsonova edice, strana 134) vypraví o Vilémovi-velké síly (Vilému Dobyvateli) a uvádí, že žerď jeho praporu končila ocelovou špičkou s propíchnutým ouškem na způsob Jehly…

V jedné, dost dvojsmyslné větě doznává Johanka z Arcu při výslechu, že ještě musí sdělit jedno tajemství svému králi, a její soudcové jí na to odpovídají: „Ano, víme, o co jde, a proto, Johanko, zemřete.“

„Prisámjehla,“ klel někdy dobrý král Jindřich IV.

Před ním František I., když promlouval k notáblům z Havru v roce 1520, pronesl tuto větu, která se nám dochovala v deníku jednoho měšťana z Hontleunr.

„Francouzšti králové znají tajemství, která rozhodují o řízení států a o osudu měst.“

Všechny tyto citáty, pane šéfredaktore, všechny zprávy o Železné masce, gardovém kapitánovi a jeho pravnukovi jsem dnes našel v brožuře, napsané právě tím pravnukem a vydané v červnu r. 1815, večer před bitvou u Waterloo nebo den po ní, tedy v neklidné době, kdy odhalení, jež obsahuje, zůstala patrně bez povšimnutí.

Jakou cenu má tato brožura? Žádnou, řeknete mi, a nemusíme jí vůbec věřit. To byl také můj první dojem; ale jaké bylo mé překvapení, když jsem otevřel Caesarovy zápisky a v uvedené kapitole jsem našel větu z brožury! Zjistil jsem totéž ve smlouvě ze

Saint-Claire-sur Epte, v Saské kronice, ve výslechu Johanky z Arcu, zkrátka všude, kde jsem si to dosud mohl ověřit.

Konečně autor brožury z r. 1815 uvádí ještě jeden přesnější fakt. Jako důstojník Napoleona, za válečného tažení po Francii, zazvonil jednou večer, když mu zdechl kůň, na bránu jednoho zámku, kde ho přijal rytíř svatého Ludvíka. Za dlouhého rozhovoru se starcem se dověděl, že zámek, stojící na břehu řeky Creusé, se jmenuje Jehla, že ho vystavěl a pojmenoval Ludvík XIV., na jehož výslovný příkaz byl ozdoben věžičkami a špičatou vížkou, připomínající jehlu. Jako datum vzniku nesl a patrně doposud nese r. 1680.

1680! Rok po uveřejnění knihy a uvěznění Železné masky! Všechno se vysvětlilo: Ludvík XIV. předpokládal, že by se tajemství mohlo rozkřiknout, proto vystavěl a pojmenoval zámek, aby dal zvědavcům přirozené vysvětlení dávného tajemství. Dutá jehla? Zámek se špičatými věžičkami, postavený na břehu řeky Creuse a majetek krále. Najednou si myslili, že znají rozluštění hádanky, a pátrání skončilo!

Byla to správná spekulace, protože o dvě století později pan Beautrelet mu padl do pasti. A k tomu jsem se chtěl, pane šéfredaktore, dostat ve svém dopise. Jestliže si Lupin pod jménem Anfredi pronajal od pana Valmérase zámek Jehlu na břehu řeky Creuse a držel tam své dva vězně, znamená to, že připouští Beautreletův úspěch při pátrání, které se nedalo odvrátit, a protože chtěl získat klid, o nějž žádal, nastražil právě panu Beautreletovi to, co můžeme nazvat historickou pastí Ludvíka XIV.

A tak jsme se dostali k nezvratnému závěru, že on, Lupin, svým vlastním důvtipem, aniž by znal jiná fakta než ta, která známe my, dokázal zázračně a opravdu výjimečně geniálně rozluštit nerozluštitelný dokument; a tak Lupin, poslední dědic francouzských králů, zná královské tajemství Duté Jehly.

Tím článek končil. Už několik minut, od pasáže o zámku Jehle, ho nečetl Beautrelet, ale někdo jiný. Když pochopil svou porážku, byl zdrcený, upustil noviny a pod tíhou ponížení se zhroutil na židli s obličejem zabořeným do rukou, dav, těžce oddechující a rozrušený

touto neuvěřitelnou příhodou, se čím dál tím víc přibližoval a tísnil se kolem něho. Očekávali rozechvělí a s úzkostí, jakými slovy odpoví a co bude namítat. Nepohnul se.

Něžným pohybem mu Valméras rozevřel ruce a zvedl hlavu. Isidor Beautrelet plakal.

POJEDNÁNÍ O JEHLE

Jsou čtyři hodiny ráno. Isidor se do lycea nevrátil, a nevrátí se tam, dokud neskončí válka na život a na smrt, kterou vypověděl Lupinovi. Docela tiše se zapřísáhl, když ho zhrouceného a sklíčeného přátelé odváželi v autu. Nesmyslná přísaha! Absurdní a nelogická válka! Co zmůže on, izolované a bezbranné dítě proti tomu fenomenálnímu člověku, oplývajícímu energií a mocí? Kde má na něho zaútočit? Je nezasažitelný. Jak ho má ranit? Je nezranitelný. Kde ho má zastihnout? Je nedosažitelný.

Čtyři hodiny ráno… Isidor zase přijal pohostinství jednoho spolužáka z Jansona. Stojí u krbu ve svém pokoji s lokty opřenými o mramor, s oběma pěstmi pod bradou a dívá se na svůj obraz, jejž mu zrcado vrací.

Už nepláče, už nechce plakat ani se svíjet na posteli, ani propadat zoufalství jako v těchto uplynulých dvou hodinách. Chce přemýšlet, přemýšlet a pochopit.

A upřeně se dívá do svých očí v zrcadle, jako by doufal, že zdvojnásobí sílu své myšlenky, když bude pozorovat svůj zamyšlený obraz, a že najde v nitru svého dvojníka neřešitelné řešení, na něž sám nemůže přijít. Tak setrvává až do šesti hodin. A postupně zbavena všech podrobností, které ji komplikují a zatemňují, vyvstává mu v duchu otázka naprosto jasná jednoznačná a strohá jako rovnice. Ano, zmýlil se. Ano, jeho interpretace dokumentu je nesprávná. Slovo aiguille se vůbec netýká zámku na břehu řeky Creuse. A právě tak slovo demoiselles se nemůže aplikovat na Raymondu de Saint-Véran a na její sestřenici, protože text dokumentu je několik set let starý. To znamená začít znova. Jak?

Jediným solidním základem dokumentace by byla kniha vydaná za Ludvíka XIV. Tedy, ze sta exemplářů, jež otiskl muž zvaný Železná maska, jenom dva unikly plamenům. Jeden, zachráněný gardovým kapitánem, se ztratil. Druhý si ponechal Ludvík XIV., byl předán Ludvíkovi XV. a spálil ho Ludvík XVI. Ale zbývá kopie nejdůležitější stránky, ta, jež obsahuje vyřešení problému, nebo přinejmenším kryptografické řešení, ta kopie, kterou dostala Marie-Antoinetta a vsunula ji pod obal své modlitební knížky. Co se s tím papírem stalo? Byl to ten, co Beautrelet držel v ruce a jejž mu na Lupinův příkaz odebral písař Brédoux? Nebo je dosud v modlitební knížce Marie-Antoinetty?

Otázka tedy zní: „Co se stalo s královninou modlitební knížkou?“

Po chvíli odpočinku se Beautrelet dotázal otce svého přítele, zasloužilého sběratele. Často se na něj oficiálně obraceli jako na experta. Ještě nedávno se s ním radil ředitel jednoho muzea při sestavování katalogu.

„Modlitební knížka Marie-Antoinetty?“ zvolal, „ale tu přece královna odkázala své komorné a tajně ji pověřila, aby ji předala hraběti Fersenovi. Rodina hraběte ji zbožně opatrovala, ale už pět let je v jedné vitríně.“

„V jedné vitríně?“

„V muzeu Carnavalet, krátce a dobře.“

„A bude to muzeum otevřeno?“

„Za dvacet minut.“

Přesně v okamžiku, kdy se otevřela brána starobylého paláce Mone de Sévigné, vyskočil Isidor se svým přítelem z auta.

„Vida, pan Beautrelet!“

Deset hlasů ho pozdravilo. Ke svému velkému překvapení poznal celou tlupu reportérů, kteří sledovali „Případ Duté jehly“.

A jeden z nich zvolal: „To je švanda, co! Všichni jsme měli stejný nápad, a možná, že je mezi námi i Arsène Lupin.“

Společně vešli. Ředitel, jenž byl ihned vyrozuměn, se jim dal plně k dispozici, zavedl je k vitríně a ukázal jim chatrný svazek bez nejmenší ozdoby, který v sobě neměl nic královského. Byli přece jenom trochu dojati při pohledu na tu knihu, které se královna

dotýkala v těch tragických dnech, na niž se dívala očima zarudlýma od pláče… Neodvažovali se vzít ji do ruky a prohledávat ji, jako by měli dojem, že se dopustí svatokrádeže.

„Tak tedy, pane Beautrelete, tenhle úkol připadne vám.“

Vzal opatrně knihu do ruky. Vypadala přesně tak, jak ji popsal autor brožury. Nejdřív obal ze špinavého, zčernalého, místy odřeného pergamenu a pod ním skutečná vazba z tuhé kůže. S jakým rozechvěním hledal Beautrelet tajnou přihrádku! Byla to jenom báje? Nebo najde dokument, napsaný Ludvíkem XVI., jejž královna odkázala svému oddanému příteli?

U první stránky v horní části knihy žádná skrýše.

„Nic,“ zašeptal.

„Nic,“ opakovali rozechvěle po něm jako ozvěna. Ale za poslední stránkou, když trochu více rozevřel knihu, ihned si všiml, že se pergamen odchlípl od vazby. Vsunul tam prsty. Něco, ano, něco nahmatal…, nějaký papír…

„Oh!“ zvolal vítězoslavně, „je tu…, je to možné?“

„Rychle! Rychle!“, křičeli na něho. „Na co čekáte?“

Vytáhl přeložený list.

„Tak tedy čtěte! Je tam něco napsáno červeným inkoustem…, podívejte…, vypadá to jako krev…, docela vybledlá krev… Tak čtěte!“

Četl: „Pro vás, Fersene. Pro mého syna, 16. října 1793 — Marie-Antoinetta.“

Najednou Beautrelet zděšeně vykřikl. Pod podpisem královny byla…, byla dvě slova, napsaná černým inkoustem, podtržená parafou…, dvě slova: *Arsène Lupin.*

Všichni, jeden po druhém brali list do ruky a každý ihned vykřikl:

„Marie-Antoinetta…, Arsène Lupin.“

Potom všichni mlčeli. Ten dvojí podpis, ta dvě jména vedle sebe, jež našli v modlitební knize, v té relikvii, kde ležela déle než sto let zoufalá výzva ubohé královny, to hrozné datum 16. října 1793, den, kdy padla královská hlava, to všechno bylo tragicky ponuré a zarážející.

„Arsène Lupin,“ zašeptal nějaký hlas, a tím zdůraznil, jak strašný

byl pohled na to ďábelské jméno dole na posvátném listě.

„Ano, Arsène Lupin,“ opakoval Beautrelet. „Královnin přítel nepochopil zoufalou výzvu umírající. Žil s upomínkou, kterou mu poslala ta, již miloval, a nepochopil význam této upomínky. Lupin všechno objevil… a všechno sebral.“

„Co sebral?“

„Přece ten dokument, hrome! Dokument, napsaný Ludvíkem XVI., ten, co jsem držel v ruce. Vypadal zrovna tak, měl stejný tvar a stejné červené pečeti. Chápu, proč mi Lupin nechtěl nechat ten dokument, mohl bych ho přece využít, už jenom kdybych prozkoumal papír, pečeti atd.“

„A co teď?“

„Teď, protože znám text dokumentu a ten dokument je autentický, vždyť jsem viděl červené pečeti, a tedy sama Marie-Antoinetta potvrzuje tímhle vlastnoručně napsaným listem, že zpráva v brožuře, co Massiban reprodukoval, je autentická, a protože skutečně existuje problém Duté jehly, jsem přesvědčen, že budu mít úspěch.“

„Jak to? Ať už je dokument autentický nebo není, nebude vám k ničemu, když se vám ho nepodaří dešifrovat, protože Ludvík XVI. zničil knihu, která ho vysvětlovala.“

„Pravda, ale druhý exemplář, který gardový kapitán Ludvíka XVI. vyrval plamenům, nebyl zničen.“

„Jak to víte?“

„Dokažte opak!“

Beautrelet se odmlčel, pak se zavřenýma očima, jako by se snažil upřesnit a shrnout své myšlenky, prohlásil: „Gardový kapitán, jenž zná tajemství, je začíná částečně odhalovat v deníku, který najde jeho pravnuk. Pak je ticho. Neuvádí však vyřešení problému. Proč? Protože se ho pomaličku zmocňuje pokušení využít tajemství, a on mu podléhá. Důkaz? Jeho vražda. Nádherný klenot, co u něho našli, určitě sebral z královského pokladu, a jeho skrýše, kterou nikdo nezná, to je právě ta záhada Duté jehly. Lupin se mi o tom zmínil. Lupin nelhal.“

„Co z toho, Beautrelete, tedy vyvozujete?“

„Vyvozuji z toho, že je třeba tuhle příhodu co nejvíc zveřejnit, aby

se lidé dověděli ze všech novin, že hledáme knihu *Pojednání o Jehle*. Možná, že se najde zastrčená v některé venkovské knihovně.“

Zpráva byla ihned sepsána, ale Beautrelet nečekal, jaký bude mít efekt, a pustil se do práce. Znal začátek stopy: k vraždě došlo v okolí Gaillonu. Ještě v ten den odjel do toho města. Pravda, nedoufal v rekonstrukci zločinu, spáchaného před dvěma sty lety. Ale přece existují určité zločiny, které zanechávají stopy ve vzpomínkách a v místních tradicích.

Místní kroniky je shromažďují. Jednoho dne jakýsi venkovský učenec, jakýsi milovník starých legend, jakýsi sběratel drobných historických událostí napíše na toto téma článek do novin nebo zprávu pro Akademii hlavního města svého departementu. Navštívil tři nebo čtyři takové učence. Zvláště s jedním z nich, starým notářem, prohledal a prolistoval vězeňské registry, rejstříky o starých pronájmech a farní seznamy. V žádném záznamu nebyla zmínka o vraždě nějakého gardového kapitána v XVII. století.

To ho neodradilo a pokračoval v pátrání v Paříži, kde se možná konalo soudní vyšetřování této záležitosti. Jeho úsilí se nesetkalo se zdarem.

Napadlo ho sledovat jinou stopu. Nebylo by možné dovědět se jméno gardového kapitána, jehož vnuk emigroval a jehož pravnuk sloužil v republikánské armádě a byl přidělen do Templu, když tam byla vězněna královská rodina, sloužil Napoleonovi a účastnil se tažení po Francii? S nesmírnou trpělivostí sestavil nakonec seznam, v němž dvě jména byla téměř identická: M. de Larbeyrie za Ludvíka XIV., občan Larbrie za Hrůzovlády. To byl důležitý fakt. Upřesnil si ho kurzívou, již předal novinám se žádostí, zda by mu někdo nemohl poskytnout informace o tom Larbeyrieovi, nebo o jeho potomcích.

Pan Massiban, ten Massiban, jenž psal o brožuře, člen Institutu, mu odpověděl.

Pane,

upozorňuji vás na pasáž z Voltaira, kterou jsem objevil v jeho rukopisu „Století Ludvíka XIV.“ (kapitola XXV.: Zvláštnosti a anekdoty z doby jeho panování). Tato pasáž byla otištěna v různých

edicích.

Slyšel jsem vyprávět zesnulého pana de Caumatin, intendanta ministerstva financí a přítele ministra Chamillarda, že král jednoho dne náhle odjel ve svém kočáře, když se dozvěděl, že pan de Larbeyrie byl zavražděn a oloupen o nádherné šperky. Vypadal velmi rozčileně a opakoval: ‚Všechno je ztraceno…, všechno je ztraceno.' Za rok potom syn tohoto Larbeyrie a jeho dcera, která se provdala za markýze de Vélines, byli vypovězeni na své panství v Provence a v Bretani. Nedá se pochybovat o tom, že je to poněkud zvláštní.

Nedá se o tom příliš pochybovat, dodal bych, protože podle Voltaira byl pan Chamillard poslední ministr, který znal podivné tajemství Železné masky.

Všimněte si, pane, jak je možno využít této pasáže a jak evidentně spojuje oba dva případy. Co se mne týče, neodvažuji se vymýšlet příliš přesné hypotézy o chování, podezření a obavách Ludvíka XIV. za těchto okolností, ale na druhé straně, proč bych nesměl předpokládat, že když pan de Larbeyrie měl syna, jenž byl pravděpodobně dědečkem občana důstojníka Larbeyeho, a dceru, proč bych nesměl předpokládat, že jedna část písemností po Larbeyrieovi připadla jeho dceři a že mezi těmito písemnostmi byl i slavný exemplář, který gardový kapitán zachránil z plamenů?

Nahlédl jsem do Ročenky zámků. V okolí Rennu žije jakýsi baron de Vélines. Je to snad nějaký potomek markýze? Pro všechny případy jsem tomu baronovi včera napsal a dotázal jsem se ho, nemá-li ve svém majetku starou knížku, v jejímž názvu by bylo uvedeno slovo Jehla. Očekávám jeho odpověď.

Byl bych nesmírně potěšen, kdybych si o všech těchto věcech mohl s vámi pohovořit. Jestliže vás to příliš neobtěžuje, přijďte mne navštívit. Přijměte, pane atd.

P. S. Pochopitelně nesděluji novinám tyto drobné objevy. Teď, když se blížíte k cíli, je diskrétnost nutná.

Beautrelet měl stejný názor. Zašel dokonce ještě dál: dvěma novinářům, kteří ho toho rána otravovali, podal ty nejfantastičtější informace o svém duševním stavu a o svých plánech.

Odpoledne se rychle rozběhl k Massibanovi, jenž bydlel v čísle 17 na Voltairově nábřeží. Ke svému velikému překvapení se dověděl, že Massiban znenadání odjel a nechal mu dopis pro případ, že by k němu přišel. Isidor ho rozpečetil a četl:

Dostal jsem telegram a ten mi dává určitou naději. Odjíždím tedy do Rennes a přespím tam. Mohl byste jet večerním vlakem, nevystupovat v Rennes, ale pokračovat až do malé zastávky Vélines. Sešli bychom se v zámku vzdáleném čtyři kilometry od zastávky.

Program se Beautreletovi líbil, zejména nápad, aby přišel do zámku společně s Massibanem, protože se obával, aby tento nezkušený muž neprovedl nějakou hloupost. Vrátil se ke svému příteli a strávil s ním zbytek dne. Večer odjel rychlíkem do Bretaně. V šest hodin vystoupil ve Vélines. Šel pěšky čtyři kilometry po cestě mezi hustými lesy. Zdálky spatřil na kopci rozlehlé venkovské sídlo, směs stavebních stylů, renesance a Ludvíka-Filipa, které přesto vypadalo impozantně se svými čtyřmi věžičkami a padacím mostem obrostlým břečťanem. Isidor cítil, jak mu buší srdce, když se k němu přibližoval. Blíží se doopravdy k cíli svého pátrání? Najde v zámku klíč k záhadě?

Měl určité obavy. Zdálo se mu to příliš krásné a ptal se sám sebe, zda i tentokrát nenaletěl nějakému ďábelskému plánu, který Lupin vykombinoval, a zda Massiban není například hříčkou v rukou jeho nepřítele.

Dal se do smíchu.

„Vida, stávám se směšným. Člověk by si doopravdy mohl myslet, že Lupin je neomylný pán, všechno předvídá, něco jako bůh všemohoucí, proti kterému se nedá nic dělat. K ďasu! Lupin se mýlí, Lupin je taky závislý na okolnostech, Lupin dělá chyby, a právě proto, že udělal chybu a ztratil dokument, začínám mít nad ním převanu. V tom je ten pes zakopán. Namáhá se celkem vzato jenom proto, aby napravil svou chybu.“

Vesele, plný sebedůvěry, Beautrelet zazvonil.

„Pán si přeje?“, otázal se sluha, jenž se objevil na prahu.

„Může mě přijmout baron de Vélines?“ A podal mu svou navštívenku.

„Pan baron ještě nevstal, ale jestli pán chce na něho počkat…“

„Nesháněl se po něm už někdo, nějaký pán s bílým plnovousem, maličko shrbený?“ prohodil Beautrelet, jenž znal Massibana z fotografií uveřejněným v novinách.

„Ano, ten pán přišel před deseti minutami, uvedl jsem ho do hovorny. Jestli si pán přeje, zavedu ho tam.“

Rozmluva Massibana s Beautreletem byla velice srdečná. Isidor poděkoval starci za výborné informace, jež mu poskytl, a Massiban mu vyjádřil svůj vřelý obdiv. Potom si vyměnili názory na dokument, na šťastnou náhodu, že objevili knihu, a Massiban mu sdělil, co se dověděl o panu de Vélines. Baronovi bylo šedesát let, byl už mnoho let vdovcem, žil úplně v ústraní se svou dcerou Gabriellou de Villemon, již těžce zasáhla ztráta manžela a staršího syna, kteří zemřeli na následky automobilové nehody.

„Pan baron prosí pány, aby laskavě přišli nahoru.“

Sluha je zavedl do prvního poschodí, do prostorné místnosti s holými zdmi, jednoduše zařízené, se sekretáři a stoly pokrytými listinami a registry. Baron je přijal velmi vlídně, jako lidé příliš osamělí vždy rád uvítal, když si mohl s někým popovídat. Dalo jim to moc práce, než mu vysvětlili důvod své návštěvy.

„Ah! Ano, už vím, psal jste mi o tom, pane Massibane. Pravda, jde o knihu, kde se mluví o *Jehle* a kterou mám po jednom předkovi?“

„Tak jest.“

„Řeknu vám, že se se svými předky nesnáším. Měli tenkrát prapodivné názory. Já patřím své době. Rozešel jsem se s minulostí.“

„Ano,“ namítl Beautrelet netrpělivě, „ale nepamatujete si, že byste byl viděl tu knihu?“

„Ale ano! Telegrafoval jsem vám to,“ zvolal, obraceje se na Massibana, jenž nervózně přecházel po místnosti a díval se z vysokých oken. „Ale ano! Alespoň moje dcera měla dojem, že viděla ten titul mezi několika tisíci svazky, co překážejí v knihovně. Protože pro mne, pánové, četba… Nečtu ani noviny. Moje dcera občas čte, a to ještě, když jejímu malému synovi, který jí zůstal, nic neschází, když mne se sejde nájemné a když mám pachty v pořádku!… Vidíte

tyhle mé registry? V tom se vyžívám, pánové, a přiznám se vám, že o té historii, co jste mi o ní v dopise vykládal, pane Massibane, nemám ani ponětí.“

Isidora Beautreleta tohle žvanění strašně rozčilovalo, skočil mu do řeči: „Pardon, pane, ale co ta kniha?“

Dcera ji hledala. Už od včerejška.“

„No a?“

„No a, našla ji, našla ji asi před hodinou nebo dvěma. Když jste přišli…“

„A kde je?“

„Kde je? Ale položila ji na tenhle stůl, podívejte se, támhle…“

Isidor vyskočil. Na konci stolu, na hromadě papíru, ležela malá knížka v červené marokénové vazbě. Pevně ji přitiskl pěstí, jako by chtěl zakázat, aby se jí kdokoli na světě dotkl, a také trochu tak, jako by se sám neodvážil si ji vzít.

„Nuže,“ zvolal Massiban, hluboce dojatý. „Mám ji…, tady je…, teď, je to ono…“

„Ale co název, jste si jistý?“

„Hrome! Jen se podívejte!“

Ukázal na zlatá písmena, vyrytá do marokénu: „Tajemství Duté jehly.“

„Už věříte? Jsme už konečně pány tajemství?“

„První stránka… Co stojí na první stránce?“

„Přečtěte si to: Plná pravda poprvé zveřejněná. — Sto exemplářů vytištěných pro informaci Dvora.“

„To je ono, to je ono,“ šeptal Massiban chraptivým hlasem, to je ten exemplář vyrvaný plamenům! To je ta knížka, kterou Ludvík XIV. odsoudil.“ Prolistoval ji. V první polovině se vysvětlovalo to o čem psal kapitán de Larbeyrie ve svém deníku.

„Jděme dál, jděme dál,“ chvátal Beautrelet, jenž se nemohl dočkat rozluštění.

„Jaképak jděme dál! Ani nápad. Víme, že muž železná maska byl uvězněn, protože znal tajemství francouzského královského domu a chtěl ho zveřejni. Ale jak ho poznal? A proč ho chtěl zveřejnit? Kdo, kdo byla ta záhadná bytost? Byl to nevlastní bratr Ludvíka XIV., jak

to tvrdil Voltaire, nebo italský ministr Mattioli, jak to tvrdí moderní kritika? Hrome! To jsou přece otázky prvořadého významu!“

„Až potom!“ protestoval Beautrelet, jako by měl strach, že mu kniha uletí z rukou ještě dřív, než pozná záhadu.

„Ale,“ namítal Massiban, kterého vzrušovaly historické podrobnosti, „tak dobrá, podíváme se na to později, máme čas. Podívejme se tedy nejdřív na vysvětlení.“

Najednou se Beautrelet zarazil. Dokument! Uprostřed jedné stránky, vlevo, spatřily jeho oči pět tajemných řádků z teček a číslic. Na první pohled poznal, že je to stejný text jako ten, jejž tolik studoval. Stejná dispozice znaků, stejné mezery, izolující slovo *demoiselles* a oddělující od sebe dvě slova: *Dutá jehla.*

Předcházela malá poznámka: *Všechny potřebné informace byly patrně shrnuty Ludvíkem XIII. do malého obrázku, který níže obkresluji.* Následoval obrázek. Za ním začínalo vysvětlení dokumentu.

Beautrelet četl přerývaným hlasem: „Jak je vidět, tento obrázek nic nevysvětluje, i když se nahradí čísla samohláskami. Můžeme konstatovat, že chceme-li rozluštit tuto hádanku, musíme především vědět, o co jde. Je to nanejvýš nit, podaná těm, kteří znají stezky v labyrintu. Chopte se této niti a pojďte, já vás povedu.

Začněme čtvrtým řádkem. Čtvrtý řádek obsahuje číselné údaje a indikace. Jestliže se budeme řídit indikacemi a budeme-li dbát číselných údajů, dojdeme bezpochyby k cíli, pochopitelně za předpokladu, že budeme vědět, kde jsme a kam jdeme, zkrátka, že budeme znát, co ve skutečnosti je Dutá jehla. To se dovíme z prvních tří řádků. První je tak koncipován, abych se pomstil králi, ostatně jsem ho uvědomil.“

Beautrelet celý zmatený se zarazil.

„Copak? Co se děje?“, zeptal se Massiban.

„Nedává to žádný smysl.“

„Pravda,“ přikývl Massiban. „*První je tak koncipován, abych se pomstil králi.*… Co to má znamenat?“

„Hrom do toho!“ vyjekl Beautrelet.

„Copak?“

„Byly vytrženy! Dvě stránky! Ty následující stránky!… Podívejte se, je to vidět!“

Celý se chvěl, lomcovala jím zlost a zklamání. Massiban se sehnul:

„Opravdu. Zůstaly z těch stránek droboučké kousíčky jako drápky. Stopy jsou dost čerstvé. Tohle nebylo vyříznuto, ale vytrženo…, vytrženo násilím…, všechny poslední stránky jsou pomačkané.“

„Ale kdo to udělal? Kdo?“ vzdychal Isidor a lomil rukama. „Některý sluha? Nějaký pomahač?“

„To se mohlo stát i před několika měsíci,“ upozornil Massiban.

„Stejně…, někdo musel tuhle knihu vyslídit a vzít ji… Poslyšte, pane,“ křičel Beautrelet, obraceje se na barona, „vy nic nevíte? Vy nikoho nepodezíráte?“

„Mohli bychom se zeptat mé dcery.“

„Ano…, ano…, to je ono. Možná že bude vědět…“

Pan de Vélines zazvonil na svého komorníka. Za několik minut vešla paní de Villemon. Byla to mladá žena, tvářila se utrápeně a rezignovaně.

Beautrelet se jí ihned zeptal: „Našla jste tuhle knihu nahoře v knihovně, madam?“

„Ano, v jednom balíku knih, svázaném provazem.“

„A vy jste ji četla?“

„Ano, včera večer.“

„Když jste ji četla, chyběly tyhle dvě stránky? Vzpomeňte si dobře, dvě stránky za tímhle obrázkem cifer a teček?“

„Ale ne, ale ne,“ řekla velmi překvapená, „nechyběla ani jedna stránka.“

„A přece někdo ty dvě stránky vytrhl.“

„Ale ta kniha byla celou noc v mém pokoji.“

„A dnes ráno?“

„Dnes jsem ji sem osobně přinesla, když mi oznámili příjezd pana Massibana.“

„Pak tedy?“

„Pak nechápu…, že by snad…, ale ne…“

„Co?“

„Georges…, můj syn Georges…, Georges si hrál s tou knihou.“

Rychle vyběhla, doprovázená Beautreletem, Massibanem a baronem. Chlapec ve svém pokoji nebyl. Hledali ho všude. Nakonec ho našli, hrál si za zámkem. Ale byli tak rozčilení a vyslýchali ho tak vážně, že se rozplakal. Všichni pobíhali sem a tam. Vyptávali se služebnictva. Byl to nepopsatelný zmatek. A Beautrelet měl dojem, že mu pravda uniká jako voda mezi prsty. S námahou se vzchopil, vzal madam de Villemon pod paží a zavedl ji do salónu. Baron a Massiban šli za nimi.

„Kniha je neúplná, budiž, dvě stránky jsou vytrženy. Ale vy jste je četla, že ano, madam?“, zeptal se Beautrelet.

„Ano.“

„Víte, co tam stálo?“

„Ano.“

„Mohla byste nám to zopakovat?“

„Docela přesně. Četla jsem tu knihu s velkým zájmem, a zvláště ty dvě stránky mě ohromily, protože odhalení mělo úžasný význam.“

„Tak, mluvte, madam, mluvte, snažně vás prosím. Tato odhalení jsou neobyčejně důležitá. Mluvte, prosím vás, ztracené minuty se už nikdy nevrátí. Dutá jehla…“

„Oh, to je docela jednoduché. Dutá jehla je…“ V tom okamžiku vstoupil jeden sluha. „Dopis pro madam…“

„Co to…, listonoš už tady byl.“

„Dal mi ho nějaký chlapec.“

Madam de Villemon dopis rozpečetila a začala číst. Pojednou si položila ruku na srdce, blízká mdlobě, zsinalá a vyděšená. Papír sklouzl na zem. Beautrelet ho zvedl, ani se neomluvil a přečetl ho:

„Mlčte, nebo se váš syn neprobudí…“

„Můj syn…, můj syn…,“ vykoktala, tak slabá, že ani nemohla běžet na pomoc tomu, jemuž vyhrožovali.

Beautrelet ji uklidňoval.

„To není míněno vážně, to bude nějaký žert…, prosím vás, kdo by měl zájem?“

„Pokud ovšem,“ prohodil Massiban, „by to nebyl Arsène Lupin.“

Beautrelet mu dal znamení, aby mlčel. Hrome, věděl přece dobře, že nepřítel je zase nablízku, číhá a je odhodlán ke všemu, a právě proto se snažil vyrvat madam de Villemon nevyřčená slova ihned, právě v tom okamžiku.

„Prosím vás snažně, madam, uklidněte se. Všichni jsme tu. Nehrozí žádné nebezpečí.“

Promluví?

Věřil, že ano, doufal. Vykoktala několik slabik. Ale dveře se opět otevřely. Tentokrát vešla chůva. Vypadala rozčileně. „Pan Georges…, madam…, pan Georges.“

Matka jako zázrakem nabyla sil. Rychleji než ostatní, hnána neklamným tušením, seběhla po schodišti, proběhla vestibulem a úprkem běžela na terasu. Tam na křesle ležel nehybně malý Georges.

„Co je? Vždyť spí!“

„Zničehonic usnul, madam,“ lamentovala chůva. „Chtěla jsem mu v tom zabránit, odnést ho do jeho pokoje. Už spal a ruce…, ruce měl studené.“

„Studené!“ zvolala zděšeně matka. „Ano, je to pravda…, ah! panebože! panebože…, kéž by se probudil!“

Beautrelet vsunul ruku do jedné kapsy, uchopil pažbu svého revolveru, položil ukazováček na spoušť, rychle vytáhl zbraň a vystřelil na Massibana. Jako kdyby předem stopoval pohyby mladého muže, Massiban se vyhnul ráně.

Ale Beautrelet se na něho vrhl a křičel na sluhy: „Ke mně! Je to Lupin!“

Vrazil do něho tak prudce že se Massiban svalil na proutěné křeslo. Za sedm až osm vteřin se Massiban zvedl a v ruce držel revolver mladého muže. Beautrelet byl ohromený a zalykal se zlostí.

„Tak…, výborně, nehýbat se! Dávám ti dvě až tři minuty, víc ne. Ale to ti to trvalo, než jsi mě poznal. Dobře jsem napodobil Massibanovu hlavu, co?“ Napřímil se, stál pevně na nohou, vypjal hruď, zaujal postoj, nahánějící strach, pošklebovalse třem ohromeným sluhům a polekanému baronovi: „Isidore, udělal jsi chybu. Kdybys jim nebyl řekl, že jsem Lupin, byli by se na mne vrhli. A takovíhle chlapi, sakra, to bych dopad, panebože, jeden proti

čtyřem!“

Přistoupil k nim:

„Ale nemějte strach, děti, neudělám vám bebé. Tu máte, chcete kousek cukrkandlu? To vás postaví na nohy. A ty, například, mi vrátíš mou stofrankovku. Ano, ano, poznávám tě. Tobě jsem před chvílí zaplatil, abys donesl dopis své paní. Tak rychle, sem s ní, mizerný sluho.“

Vzal modrou bankovku, kterou mu sluha podal, a roztrhal ji na kousky. „Peníze za zradu, ty mě pálí v ruce.“ Smekl klobouk a hluboce se uklonil madam de Villemon:

„Odpustíte mi, madam? Náhody v životě — zvláště v mém — nutí často člověka ke krutým činům, za které se sám rdí. Ale nemějte obavy o svého syna, dal jsem mu obyčejnou malou injekci do ruky, když jste ho vyslýchali. Nejpozději za hodinu po ní nebude ani stopy. Ještě jednou se vám moc omlouvám. Ale potřebuji, abyste mlčela.“

Znovu pozdravil, poděkoval panu de Vélines za jeho milé pohostinství, vzal hůl, zapálil si cigaretu, nabídl také baronovi, smeknul na všechny strany, protektorským tónem zavolal na Beautreleta: „Sbohem, bejby!“ a klidně odcházel, vyfukuje kotouče dýmu sluhům do nosu.“

Beautrelet několik minut čekal. Madam de Villemon, už trochu klidnější, opatrovala svého syna. Přistoupil k ní, aby na ni naposledy naléhal. Jejich pohledy se zkřížily. Neřekl nic. Pochopil, že teď už nikdy nepromluví, kdyby se dělo cokoliv. V mozku téhle matky bylo tajemství Duté jehly pohřbeno právě tak hluboko jako v temnotách minulosti, vzdal se a odešel.

Bylo půl jedenácté. Vlak mu jel v jedenáct padesát. Pomaličku prošel alejí parku a dal se cestou, která vedla na nádraží.

„No tak, co tomu říkáš?“ Byl to Massiban, či spíše Lupin, jenž vyšel z lesa, vroubícího cestu. „Dobře jsem to vymyslel? Vyzná se tvůj starý kamarád v tlačenici? Vím určitě, že ti to nejde do hlavy, co? A že si říkáš, kdo ví, jestli ten Massiban, člen Akademie nápisů a krásné literatury, vůbec někdy existoval? Ale ano, existuje. Dokonce ti ho ukážu, když budeš hodný. Ale nejdřív ti vrátím tvůj revolver… Díváš se, jestli je nabitý? Dokonale, hošánku. Zbylo tam pět nábojů a

jeden by stačil na to, abys mě poslal ad patres. Tak ty ho strkáš do kapsy? Bravo! Je mi to milejší než to, cos prve udělal. Bylo od tebe ošklivé! Ale co se dá dělat, když jsme mladí, a najednou nám jako blesk svitne, že nás ten milý Lupin zase napálil a že stojí tři kroky od nás…, pffft, namíříme… Nezlobím se na tebe ani trochu. Dokážu ti to, zvu tě, pojď, svez se v mém bouráku. Platí?“

Strčil si prsty do úst a zapískal. Kontrast mezi důstojným vzhledem starého Massibana a uličnickými pohyby a tónem řečí, v nichž si Lupin liboval, byl tak půvabný, že se Beautrelet nemohl ubránit smíchu.

„On se zasmál! Smál se!“ křičel Lupin a skákal radostí. „Vidíš, bejby, tohle ti schází, ty se neumíš smát. Jsi trochu vážný na svůj věk. Jsi strašně sympatický, jsi kouzelně naivní a prostý…, ale vážně neumíš se smát.“

Postavil se před něho.

„Poslyš, vsadím se, že tě rozbrečím. Víš, jak jsem sledoval tvé pátrání? Jak jsem se dověděl o dopisu, co ti napsal Massiban, a že si s tebou dal schůzku dnes ráno v zámku ve Vélines? Vyžvanil to tvůj přítel, co u něho bydlíš. Ty se tomu blbečkovi svěřuješ, a on nemá nic lepšího na práci, než že to všechno svěří své přítelkyni. A jeho přítelkyně nemá před Lupinem žádné tajemství. Co jsem ti říkal? Vidíš, jsi celý pryč. Máš mokré oči. Přítel tě zradil, viď? Mrzí tě to. Poslyš, hošánku, jsi rozkošný. Hned bych ti dal pusu. Koukáš se vždycky tak udiveně a to mě chytá za srdce. Nikdy nezapomenu, jak ses tuhle večer v Gaillonu se mnou radil. Ale ano, ten starý notář, to jsem byl já… Tak se přece zasměj, chlapečku. Opravdu, opakuju ti to, ty se neumíš smát. Poslyš, tobě chybí jiskra. A já, já jiskru mám.“

Docela blízko bylo slyšet supění motoru.

Lupin prudce uchopil Beautreleta za ruku, podíval se mu do očí a chladně řekl: „Teď už dáš pokoj, viď? Dobře vidíš, že se nedá nic dělat. Na světě je dost banditů. Hoň si je…, a mě nech. Platí, ano?“

Zatřásl jím, aby mu vnutil svou vůli. Pak se uštěpačně zasmál: „Jsem to ale hlupák! Ty že bys mi dal pokoj? Ty nepatříš k těm, co ze strachu couvnou. K čertu! Nevím, proč váhám. Co by dup bys byl svázaný, roubík v puse a za dvě hodiny v chládku na několik měsíců.

A já bych si moh točit mlýnek pěkně v závětří, moh bych jít do výslužby a žít klidně na výměnku, který mi připravili moji předkové, králové Francie, a užívat pokladů, co pro mne laskavě nashromáždili. Ale ne, je psáno, že budu dělat hlouposti až do konce. Co chceš? Každý máme své slabůstky. A ty jsi ta moje… A pak ještě nejsme tak daleko. Než ty strčíš prst do Duté jehly, uteče hodně vody pod mostem. K ďasu! Mně, Lupinovi, to trvalo deset dní. Tobě to potrvá alespoň deset let. Mám před tebou přece jenom náskok.“

Přijížděl automobil, ohromná limuzína, Lupin otevřel dveře. Beautrelet vykřikl. V limuzíně byl muž a ten muž byl Lupin či spíš Massiban.

Dal se do smíchu, najednou pochopil.

Lupin mu řekl: „Nepřemáhej se, spí dobře. Slíbil jsem ti, že ho uvidíš. Teď už chápeš? Před půlnocí jsem se dověděl o vaší schůzce v zámku. V sedm hodin ráno jsem tady byl. Když Massiban šel kolem, stačilo ho polapit. A pak malá injekce, a už to bylo! Spi, tatíčku. Uložíme tě na kopečku, na sluníčko, aby ti nebyla zima. Ták…, dobrá…, prima… Výborně, tak ti to sluší. A klobouk do ruky! Almužničku, prosím… No, dědoušku Massibane, jen se starej o Lupina!“

Byl to strašně směšný pohled na ty dva Massibany tváří v tvář, jeden spal a hlava se mu klátila, druhý byl vážný, nesmírně pozorný a uctivý.

„Slitujte se nad ubožákem… Tu máš, Massibane, desetník a mou vizitku… A teď, hoši, pojedem o sto šest. Slyšíš, řidiči, vem to stodvacítkou. Do vozu, Isidore. Dnes je v Institutu plenárka a Massiban tam má o půl čtvrté přednést menší pojednání, nevím o čem. Tak dobrá, přečte jim to své pojednáníčko. Naservíruju jim dokonalého Massibana, pravějšího než ten pravý, se svými vlastními názory o jezerních nápisech. Když už jsem jednou členem Institutu… Rychleji, řidiči, jedem jenom stopatnáctkou. Máš strach? To tedy zapomínáš, že se vezeš s Lupinem… Ah! Isidore, a lidi si dovolují říkat, že život je jednotvárný, ale život je podivuhodná věc, můj maličký, ale musí se v tom umět chodit, a to já umím. Víš, že jsem div nepukl radostí prve v zámku, když ses bavil se starým Vélinem a

já jsem stál přimáčknutý k oknu a vytrhával jsem stránky z historické knihy? A potom, když ses vyptával paní de Villemon na Dutou jehlu! Bude mluvit? Ano, bude mluvit…, ne, nebude mluvit! Ano…, ne… Měl jsem z toho husí kůži. Jestli promluví, budu muset změnit svůj život, bude po všem… Přijde sluha včas? Ano…, ne… Už je tu! A odhalí mě Beautrelet? Nikdy! Na to je moc hloupý! Ale ano…, ne…, vida, už je to tady. Ne, není…, ale ano, šilhá po mně. Už je to tady, už sahá po revolveru… Ah! Jaká rozkoš!… Isidore, ty moc mluvíš. Víš co, vyspíme se. Já jsem příšerně ospalý. Dobrou noc…“

Beautrelet se na něj podíval. Zdálo se, že usíná. Usnul.

Automobil se rozjel do dálek, hnal se vstříc neustále dohánějícímu a ustavičně prchajícímu obzoru. Tatam byla města, vesnice, pole, lesy, zbyl jen pohlcující a pohlcovaný prostor. Beautrelet se dlouho díval na svého spolucestujujícího s vášnivou zvědavostí a také s touhou proniknout maskou, za níž se skrýval, až k jeho skutečné fyziognomii. A myslel na okolnosti, které je posadily vedle sebe do intimního prostoru automobilu.

Ale unavený dojmy a zklamáním z tohoto dopoledne také usnul.

Když se probudil, Lupin četl. Beautrelet se naklonil, aby viděl název knihy. Byly to Dopisy Lucilovi od filosofa Seneky.

OD CAESARA K LUPINOVI

„K ďasu! Mně, Lupinovi, to trvalo deset dní. Tobě to potrvá aspoň deset let!“ Tato věta, kterou Lupin pronesl, když se vraceli ze zámku ve Vélines, měla nemalý vliv na Beautreletovo počínání. I když byl Lupin celkem vzato klidný a vždycky se ovládal, přece jenom míval záchvaty nadšení a sdílnosti, trochu romantické a trochu teatrální, ale přitom dětinské, a tak mu občas uklouzla určitá přiznání, určitá slova, která mohla být prospěšná takovému chlapci, jako byl Beautrelet. Ať už měl pravdu nebo ne, Beautrelet považoval tuhle větu za bezděčné přiznání. Mohl z ní právem vyvozovat, že jestliže Lupin srovnával své úsilí při hledání pravdy o Duté jehle s jeho, bylo to proto, že Lupin měl stejné prostředky, vedoucí k cíli, jako jeho soupeř. Měli

tedy stejné šance. A tak při stejných šancích a stejných předpokladech pro úspěch stačilo Lupinovi deset dní. Jaké to byly předpoklady, jaké možnosti a jaké šance? Určitě se omezovaly na znalost brožury, vydané v r. 1815, brožury, kterou Lupin našel náhodou jako Massiban a díky jíž objevil v misálu Marie-Antoinetty potřebný dokument. Tedy brožura a dokument, to byly dva prameny, z nichž Lupin čerpal. Na nich stavěl. Nikdo cizí mu nepomáhal. Prostudoval brožuru a dokument a to bylo všechno.

Copak by se Beautrelet nemohl omezit na stejné prameny? Proč svádí ten nerovný boj? K čemu je to zbytečné pátrání, ví-li bezpečně, že i když se vyhne bezpočetným léčkám, nastraženým v cestě, bude mít nakonec docela ubohé výsledky? Zčista jasna se rozhodl, a když se k tomu odhodlal, měl tušení, že je na dobré cestě. Nejprve opustil bez zbytečného obviňování svého spolužáka z Janson-de-Sailly, vzal kufr a po mnoha zatáčkách a oklikách se ubytoval v malém hotýlku ve středu Paříže. Z tohoto hotelu několik dní vůbec nevyšel. Nanejvýš se najedl v jídelně. Ve zbývajícím čase přemýšlel v pokoji zavřeném na klíč a se záclonami hermeticky zataženými.

„Deset dní," řekl Arsène Lupin. Beautrelet se snažil zapomenout na všechno, co dělal, připomínal si jenom základní poznatky z brožury a z dokumentu a vášnivě si přál dodržet lhůtu deseti dnů. Ale uplynul desátý, jedenáctý a dvanáctý den a až třináctého dne mu svitlo a znenadání, s překvapující rychlostí, s jakou se rozvíjejí naše myšlenky jako zázračné rostliny, vyrostla v jeho mysli pravda, rozkvetla a zesílila. Večer třináctého dne neznal bezpochyby rozluštění problému, ale znal bezpečně metodu, jak ho rozluštit, úspěšnou metodu, které určitě použil i Lupin. Byla to docela jednoduchá metoda, vyplývající z jediné otázky: existuje spojitost mezi všemi více nebo méně významnými historickými událostmi, které brožura spojuje se záhadou Duté jehly? Různorodost událostí ztěžovala odpověď. Ale při důkladném rozboru, který Beautrelet provedl, projevil se hlavní charakteristický rys všech těchto událostí. Všechny se bez výjimky odehrávaly v rámci bývalé Neustrie, která přibližně odpovídala dnešní Normandii. Všichni hrdinové tohoto fantastického dobrodružství byli Normanďané nebo se jimi stali nebo

působili v normandské zemi.

Byla to vzrušující projížďka po staletích! Dojemná podívaná na všechny ty barony, vévody a krále, kteří přicházeli z nejrůznějších krajů a scházeli se v tomto koutu světa!

Beautrelet listoval v historii. Byl to Roli nebo Rollon, jenž se stává majitelem tajemství *Jehly* po uzavření smlouvy v Saint-Clair-sur Epte. Vilém Dobyvatel, vévoda normandský, král anglický, má korouhev s propíchnutým ouškem jako jehla. V Rouenu Angličané upálili Johanku z Arcu, která znala tajemství.

A na počátku té historie, kdo byl náčelník Caletů, který své výkupné zaplatil Caesarovi tajemstvím *Jehly*, ne-li náčelník mužů z kraje Caux, toho kraje Caux, ležícího v samém srdci Normandie? Hypotéza se upřesňuje. Pole se zužuje. Rouen, břeh Seiny, kraj Caux. Opravdu se zdá, že všechny cesty vedou tím směrem. Když uvedeme zvláště dva krále Francie, v době, kdy tajemství, jehož pozbyli normandští vévodové a jejich dědicové angličtí králové, stalo královským tajemstvím Francie, bude to Jindřich IV., jenž oblehl Rouen a zvítězil v bitvě u Arques před branami Dieppe. Pak František I., jenž založil Le Havre a pronesl tuto významnou větu: „Králové Francie znají tajemství, které často rozhoduje o osudech měst!“ Rouen, Dieppe, Le Havre…, tři vrcholy trojúhelníka, tři velká města, která leží na těch bodech. Uprostřed je kraj Caux.

Přichází XVII. století. Ludvík XIV. spaluje knihu, v níž neznámý člověk odhaluje pravdu. Kapitán de Larbeyrie se zmocní jednoho exempláře, využívá tajemství, poruší je, uloupí určitý počet skvostů, je na silnici přepaden zloději a zavražděn. A kde došlo k přepadení? V Gaillonu! V Gaillonu, malém městečku na silnici, vedoucí z Havru, z Rouenu nebo z Dieppe do Paříže.

Rok nato kupuje Ludvík XIV. pozemek a staví zámek Jehlu. Jaké místo si vybírá? Střed Francie. Tím svádí zvědavce ze stopy. Nehledají v Normandii. Rouen…, Dieppe…, Le Havre. Cauxský trojúhelník… Tam je všechno. Na jedné straně moře. Na druhé straně Seina. Na druhé straně dvě údolí, jež vedou z Rouenu do Dieppe.

Beautreletovi zčista jasna svitlo. Tento úsek, tato krajina s vysokými náhorními rovinami, které se táhnou od útesů Seiny až k

útesům La Manche, tam bylo skoro pokaždé pole Lupinovy působnosti. Už deset let členil právě tento zvláštní kraj na pravidelné úseky, jako by měl své doupě ve středu tohoto kraje, s nímž byla tak úzce spjata legenda o Duté jehle.

Aféra hraběte Cahorna?[1] Na březích Seiny mezi Rouenem a Le Havrem. Aféra Tibermesnilova?[2] Na druhém konci náhorní rovinky mezi Rouenem a Dieppe. Loupeže v Gruchetu, v Montigny, v Crasvillu? V srdci Cauxského kraje. Kam jel Lupin, když ho v jeho oddělení ve vlaku napadl a spoutal Pierre Onfrey, vrah z ulice Lafontaine?[3] Do Rouenu. Kde nalodili Herlocka Sholmese, Lupinova vězně[4]? Nedaleko Havru.

A kde se odehrálo celé nynější drama? V Ambrumésách, na silnici v Havru do Dieppe. Rouen, Dieppe, Le Havre, stále ten cauxský trojúhelník.

To znamená, že před několika lety získal Arsène Lupin brožuru a dověděl se o skrýši, do níž Marie-Antoinetta schovala dokument. Arsène Lupin se nakonec zmocnil slavné modlitební knížky. Když měl dokument, vytáhl do boje. Našel a usadil se v podmaněném kraji.

I Beautrelet vytáhl do boje.

Odjel celý vzrušený pomyšlením, že stejnou cestu vykonal Lupin, že ho rozechvívaly stejné naděje, když odjížděl vypátrat úžasné tajemství, které ho mělo vyzbrojit nevídanou mocí. Skončí Beautreletovo úsilí právě tak vítězně?

Odešel z Rouenu brzy ráno pěšky se silně nalíčeným obličejem, s torbou zavěšenou na holi přes záda, jako učeň na cestě po Francii.

Šel přímo do Duclairu, kde se nasnídal. Když vyšel z tohoto městyse, šel podél Seiny a stále se jí držel. Jeho instinkt, ostatně podporovaný četnými domněnkami, ho stále přiváděl na křivolaké břehy této krásné řeky. Zámek Cahorn je vykraden, sbírky mizí po Seině. Boží kaple je uloupena, staré kamenné skulptury jsou

[1] Arsène Lupin, lupič-gentleman (Arsène Lupin ve vězení)
[2] Arsène Lupin, lupič-gentleman (Herlock Sholmes přichází příliš pozdě)
[3] Arsène Lupin, lupič-gentleman (Tajemný cestující)
[4] Arsène Lupin kontra Herlock Sholmes (Světlovlasá dáma)

dopraveny k Seině. Představoval si, jak flotila nákladních člunů pravidelně jezdí z Rouenu do Havru a sváží umělecká díla a bohatství jedno ho kraje, aby mohla být expedována do země miliardářů.

„Hořím nedočkavostí!… Hořím nedočkavostí!“ brumlal si Beautrelet, celý udýchaný pod ranami pravdy, jež na něj nepřetržitě tvrdě dopadaly. Neúspěch prvních dnů ho vůbec neodradil. Měl pevnou a neochvějnou víru ve správnost hypotézy, která řídila jeho kroky. Byla odvážná a neobyčejná. Co na tom! Byla důstojná pronásledovaného nepřítele. Ta hypotéza byla hodná zázračné bytosti, nesoucí jméno Lupin. Když jde o toho člověka, může se hledat něco, co by nebylo ohromné, přemrštěné a nadlidské? Jumiéges, La Mailleraie, Saint-Wandrille, Caudebec, Tancarville, Quillebeuf, místa oplývající vzpomínkami na něho! Kolikrát asi pozoroval jejich slavné gotické zvonice nebo jejich nádherné rozsáhlé zříceniny!

Ale Havre a okolí Havru přitahovaly Isidora jako světla majáku.

„Králové Francie znají tajemství, která často rozhodují o osudech měst.“

Nejasná slova byla pro Beautreleta najednou nad slunce jasná! Copak to nebylo přímé přiznání důvodů, jež vedly Františka I. k tomu, aby na tomto místě založil město, a copak osud Havru nesouvisel s tajemstvím *Jehly*?

„To je ono…, to je ono,“ blábolil Beautrelet jako opilý. V starém normandském ústí řeky, jednom z hlavních původních center, kolem nichž se formoval francouzský národ, v starém ústí řeky se prolínali dvě síly, jedna jasná, živá, známá, nový přístav, jenž ovládá oceán a je otevřený světu, druhá temná, neznámá, ale tím spíše znepokojující, neboť je neviditelná a nenahmatatelná. Celou jednu část dějin Francie a královského domu vysvětluje existence *Jehly*, právě tak jako celou historii Lupinovu. Stejné zdroje energie a moci doplňují a obnovují jmění krále a dobrodruha.“

Od městečka k městečku, od řeky k moři slídil Beautrelet, větřil, napínal sluch a snažil se vyrvat dokonce i věcem jejich hlubší význam, je to tenhle kopec, který by měl proslídit? Tenhle les?

Domy v téhle vesnici? Nebo najde mezi bezvýznamnými slovy tohoto venkovana rozluštění záhady?

Jednou ráno snídal v jedné hospodě s vyhlídkou na Honfleur, antické město v ústí řeky. Naproti němu jedl jeden z těch brunátných a těžkopádných normandských obchodníků s koňmi, kteří obchodují na jarmarcích v kraji, s bičíkem v ruce, v dlouhém pracovním kabátě přes ramena. Po chvíli se Beautreletovi zdálo, že si ho ten chlapík dost pozorně prohlíží, jako by ho znal, nebo jako by se aspoň snažil jej poznat.

Eh, pomyslil si, to se mi jen zdá, nikdy jsem toho koňského handlíře neviděl a on mě taky ne. Doopravdy, vypadalo to, že si ho muž přestal všímat. Zapálil si dýmku, poručil si kávu a koňak, pokuřoval a popíjel. Beautrelet dojedl, zaplatil a zvedl se. Ale právě v tom okamžiku, kdy chtěl odejít, vešla skupina lidí, a tak musel zůstat několik vteřin stát u stolu, za kterým seděl koňský handlíř, a zaslechl ho, jak tiše říká: „Dobrý den, pane Beautrelete."

Isidor neváhal. Přisedl k muži a řekl mu: „Ano, jsem to já. A kdo jste vy? Jak jste mě poznal?"

„Není to těžké. Znám vás sice jenom podle fotografie v novinách, ale vy jste tak špatně…, jak to říkáte francouzsky? Tak špatně nalíčený."

Měl velmi zřetelný cizí přízvuk, a když si ho Beautrelet prohlédl, měl dojem, že také on má masku, jež mění jeho fyziognomii.

„Kdo jste?", opakoval. „Kdo jste?"

Cizinec se usmál: „Vy mě nepoznáváte?"

„Ne. Nikdy jsem vás neviděl."

„Já vás taky ne. Ale vzpomínejte. Můj portrét rovněž uveřejňují v novinách… a často. Tak co, už to víte?"

„Ne."

„Herlock Sholmes."

Bylo to originální setkání. A právě tak významné. Beautrelet to ihned pochopil. Po několika vzájemných poklonách řekl Sholmesovi: „Předpokládám, že když vy jste tady…, je to kvůli němu?"

„Ano."

„Tedy…, tedy…, vy si myslíte, že máme šance… v tomhle kraji?"

„Jsem si tím jist.“

Beautrelet měl smíšené pocity, když zjistil, že Sholmes má stejný názor jako on. Kdyby Angličan došel k cíli, musel by se s ním dělit o vítězství, a kdoví, jestli se mu to nepovede dřív než jemu?

„Máte důkazy? Stopy?“

„Nemějte strach,“ šklebil se Angličan, chápaje jeho znepokojení, „nedělám vám konkurenci. Dokument, brožura…, to jsou věci, které mě nenaplňují velkou důvěrou.“

„A co tedy zajímá vás?“

„Něco jiného.“

„Jsem indiskrétní?“

„Vůbec ne. Vzpomínáte si na historii s diadémem, na historii vévody de Charmerace?[1]“

„Ano.“

„Nezapomněl jste na Viktorii, starou Lupinovu chůvu, tu, kterou můj dobrý přítel Ganimard nechal uprchnout v nepravém voze pro dopravu vězňů?“

„Ne.“

„Našel jsem Viktoriinu stopu. Bydlí v jednom statku nedaleko státní silnice č. 25. Státní silnice č. 25, to je silnice z Havru do Lilie. Přes Viktorii přijdu snadno až k Lupinovi.“

„Bude to dlouho trvat.“

„Co na tom! Opustil jsem všechny své záležitosti. Jen ta jediná má pro mne význam. Mezi mnou a Lupinem je boj…, boj na život a na smrt.“ Vyslovil ta slova vášnivě a byla z nich cítit zášť za utrpěná ponížení, celá nezkrotná nenávist k velkému nepříteli, jenž ho tak krutě napálil.

„Jděte,“ zašeptal, „dívají se po nás…, je to nebezpečné. Ale zapamatujte si má slova: v den, kdy Lupin a já budeme stát tváří v tvář, bude to tragické.“

Beautrelet opustil Sholmese docela klidný: nemusel se bát, že by ho Angličan předhonil. Ale jaký cenný důkaz mu přineslo toto náhodné setkání! Silnice z Havru do Lilie vede přes Dieppe. Je to

[1] Arsène Lupin, představeni o čtyřech dějstvích

hlavní pobřežní silnice v kraji cauxském! Přímořská cesta, vévodící útesům La Manche! A v jednom statku u této silnice bydlí Viktorie, totiž Lupin, protože jeden se neobejde bez druhého, pán bez služebné, vždy slepě oddané.

„Hořím nedočkavostí… Hořím nedočkavostí," opakoval si Isidor. „Kdykoli mi okolnosti přinesou nějakou novou informaci, vždycky mou domněnku potvrdí. Jsem si jist, že jde o břehy Seiny a o státní silnici. Oba dopravní spoje vedou do Havru, města Františka I. Cauxský kraj není velký a stačí proslídit jen jeho západní část."

Zuřivě se do toho pustil.

„Nevím, proč bych já nemohl nalézt to, co našel Lupin," opakoval si neustále. Lupin měl zřejmě proti němu některé velké výhody, možná výbornou znalost kraje, přesné údaje o místních legendách, nebo třeba i jen nějakou vzpomínku — a to je ohromná výhoda, protože on, Beautrelet, neví nic a vůbec nezná tento kraj, který poprvé prošel po loupeži v Ambrumésách, a to ještě zběžně, ani se tam nezdržel. Ale co na tom záleží!

I kdyby měl zasvětit deset let svého života tomuto pátrání, dovedl by je do konce. Lupin tu byl. Viděl ho. Tušil ho. Čekal ho za tímhle zákrutem silnice, na kraji tohoto lesa, na konci téhle vesnice. I když byl pokaždé zklamaný, zdálo se, že nalézá v každém zklamání silnější důvod k tomu, aby ještě vytrval.

Často se vrhal na silniční násep a vášnivě se pohroužil do studia dokumentu, jehož kopii nosil stále u sebe, s číslicemi nahrazenými samohláskami.

Často si také, jak měl ve zvyku, lehl na břicho do vysoké trávy a přemýšlel. Celé hodiny. Měl čas. Budoucnost mu patřila.

S obdivuhodnou trpělivostí chodil od Seiny k moři a od moře k Seině, postupně procházel terénem, vracel se a odcházel teprve tehdy, když už teoreticky neexistovala žádná možnost, že by tam získal sebemenší informaci.

Prozkoumal, proslídil Montivilliers, Saint-Romain, Octeville, Goneville a Criquetot. Večer klepal u vesničanů a žádal je o nocleh. Po večeři společně kouřili a rozprávěli. A dával si od nich vyprávět příběhy, které si povídali za dlouhých zimních večerů.

A pokaždé se rafinovaně zeptal: „A *Jehla*? Legenda o Duté jehle. Neznáte ji?“

„Na mou věru, ne…, nevzpomínám si…“

„Dobře se upamatujte…, pohádka dobré stařenky…, něco, kde se vypráví o nějaké jehle. Možná že o nějaké kouzelné jehle, copak já vím?“

Nic. Žádná legenda. Žádná vzpomínka.

A příští den vesele odcházel.

Jednoho dne procházel hezkou vesnicí Saint-Jouin jež se rozkládala nad mořem, a sestupoval mezí spletí skal, které se sesuly z útesu. Pak znovu vystoupil na náhorní rovinu a šel směrem k Brunevalské dolině, k Antiferskému mysu, k malé zátoce v Belle-Plage. Vykračoval si vesele a lehce, maličko unavený, ale šťastný, že žije! Dokonce tak šťastný, že zapomněl na Lupina, na záhadu Duté jehly a na Viktorii a na Sholmese a zajímal se jen o podívanou na věci, na modré nebe, na široké smaragdové oslňující moře.

Přímočaré svahy, zbytky cihlových zdí, v nichž, jak se domníval, poznával zbytky římského tábora, vzbudily jeho pozornost. Pak zpozoroval jakýsi malý hrad, vystavěný podle vzoru starých pevností s věžičkami se střílnami a vysokými gotickými okny, jenž stál na rozeklaném, pahorkovitém, skalnatém mysu, odděleném od útesu úzkým průchodem, chráněným mříží se zábradlím s železnými hroty. Beautreletovi se podařilo tudy projít jen s obtížemi. Nad středověkou branou, která se zavírala na starý zrezavělý zámek, četl tato slova:

TVRZ FRÉFOSSÉ[1]

Nepokoušel se jít dovnitř, sestoupil z nízkého svahu a pustil se po stezce s dřevěným zábradlím, jež se vinula na samém okraji náspu. Vedla do maličké jeskyně, podobající se strážní budce, vyhloubené do špičatého vrcholu strmé skály, spadající do moře. Jen uprostřed jeskyně bylo možné se napřímit. Na zdech se proplétala spousta nápisů. Téměř čtverhranný otvor, provrtaný přímo do kamene, tvořil

[1] Tvrz Fréfossé měla jméno podle sousedního panství, k němuž náležela. Na základě odhaleni, popsaných v této knize, byla o několik let později na příkaz vojenského úřadu zbořena.

vikýř s vyhlídkou na souš. Byl přímo naproti tvrzi Fréfossé, jejíž vížku se střílnami bylo vidět ve vzdálenosti třiceti až čtyřiceti metrů. Beautrelet odhodil torbu a posadil se. Měl za sebou obtížný a únavný den. Na chvíli si zdříml.

Probudil ho svěží vánek, proudící do jeskyně. Několik minut se ani nepohnul, byl rozespalý a sotva viděl na oči. Snažil se přemýšlet a oživit své doposud otupené myšlenky. A když se trochu probral, chtěl vstát, ale najednou měl pocit, že mu oči vylézají důlků a upřeně se dívají… Zamrazilo ho, až se otřásl. Křečovitě svíral ruce a cítil, že se mu u komínků vlasů perlí kapky potu.

„Ne…. ne…," koktal…, „je to sen, halucinace… Copak by to bylo možné?" Rychle poklekl a sehnul se. Dvě velká písmena, každé asi stopu veliké, měl před sebou výrazně vyrytá do žulové půdy.

Ta dvě písmena, hrubě vytesaná, jimž věky zakulatily rohy a pokryly je patinou, ta dvě písmena byla D a F. D a F! Vzrušující zázrak! D a F, to byla právě dvě písmena z dokumentu! Jediná dvě písmena v dokumentu!

Ah! Beautrelet se do něho ani nemusel podívat, aby se upamatoval na tuto skupinu písmen ve čtvrtém řádku, řádku cifer a pokynů.

Byly navždy zapsány do jeho zřítelnic, navždy vštípeny do jeho mysli!

Napřímil se, sestoupil po příkré stezce, pak stoupal kolem staré tvrze, a když chtěl projít, zase se zachytil o hroty zábradlí. Rychle namířil k ovčákovi, jehož stádo se páslo nahoře kolem úžlabiny.

„Ta jeskyně tamhle dole…, ta jeskyně…" Rty se mu chvěly a hledal slova, ale nenalézal je.

Nakonec opakoval: „Ano, ta jeskyně, co je tamhle…, napravo od tvrze… Má nějaké jméno?"

„Bodejť by ne! Všeci z Etretatu jí říkají Dívky."

„Cože?… Cože…? Co to povídáte?"

„No jo…, Dívčí jeskyně."

Mnoho nechybělo, a Isidor by ho popadl za krk, jako by se celá pravda skrývala v tomto muži, jako by doufal, že mu ji může najednou vzít, že mu ji může vyrvat…

Dívky! Jedno ze slov, jedno ze dvou slov v dokumentu, které

znal!

Beautreleta se zmocnilo šílenství, takže se sotva držel na nohou. Jako by ho zachvátila prudké vichřice, jež se přihnala z širého moře, z pevniny, ze všech stran a bičovala ho velkými ranami pravdy… Pochopil! Objevil pravý smysl dokumentu! Dívčí jeskyně… Etretat… To je ono…, pomyslil si, najednou si vše ujasnil! Nic jiného to nemůže být. Ale jak to, že jsem na to nepřišel dřív?

Tiše řekl ovčákovi: „Dobrá, můžeš jít…, děkuji.“

Vyjevený muž zapískal na svého psa a odcházel.

Když Beautrelet osaměl, vracel se k tvrzi. Málem už prošel kolem ní, ale znenadání se vrhl k zemi a přitiskl se ke zdi. Lomil rukama a myslel si: Jsem blázen! A co když on mě vidí? Co když mě vidí jeho komplici? Už hodinu chodím sem a tam… Ani se nehnul.

Slunce zapadlo. Noc se pomalu snoubila se dnem a rozmazávala siluety věcí. Pak se nepozorovatelnými nepatrnými pohyby plazil po břiše a šplhal. Měl namířeno na jednu špici mysu, až na nejzazší okraj útesu. Dostal se tam. Nataženýma rukama rozhrnul chomáče trávy a jeho hlava se vynořila nad propastí. Naproti němu, téměř ve výši útesu, vyčníval z širého moře kolosální obelisk, ohromná skála, více než osmdesát metrů vysoká, spočívající na široké žulové základně, již bylo vidět těsně nad vodou a zužovala se směrem k vrcholku jako ohromný zub mořské obludy.

Strašlivý monolit, našedlý a špinavě bílý jako útes, byl plný horizontálních žlábků z křemene a byla na něm vidět pomalá práce věků, jež na sebe nakupily vrstvy vápence a křemene. Sem a tam nějaká trhlina, nějaká prohlubeň a pak zas kousek země, trochu trávy a listí. To všechno tvořilo mohutný, solidní a úžasný celek, jenž měl v sobě cosi nezničitelného, co nezdolal ani zuřivý nápor vln, ani bouře. Vypadal definitivně, imanentně a grandiózně, i když mu dominovaly mohutné hradby útesů, a zdál se ohromný, i když se tyčil nad ohromným prostorem.

Beautreletovy nehty se zarývaly do země jako drápy zvířete, jež se chystá vrhnout na kořist. Jeho oči pronikaly vrásčitou slupkou skály, její kůží, a jak se mu zdálo, až do jejího těla. Dotýkal se jí, ohmatával ji a zmocňoval se jí… Osvojoval si ji. Obzor se rozhořel všemi ohni

zmizelého slunce a dlouhé planoucí mraky na nebi se ani nepohnuly a vytvářely nádherné krajiny, neskutečné laguny, planiny v plamenech, zlaté lesy, krvavá jezera, celé divadlo planoucích a tichých přeludů. Nebeská modř potemněla. Venuše se nádherně rozzářila, pak se nesměle rozsvítily hvězdy. A Beautrelet znenadání zavřel oči a křečovitě si přitiskl křížem složené paže na čelo. Tam dole! Myslel si, že z toho zemře radostí, tak strašně se mu rozčilením sevřelo srdce — tam dole skoro ve výši etretatské jehly, nad jejímž nejvyšším vrcholem poletovali rackové, unikal spárou obláček kouře z nějaké ho neviditelného krbu, obláček, jenž stoupal v pomalých spirálách do klidného podvečerního vzduchu.

SEZAME, OTEVŘI SE!

Etretatská JEHLA je dutá!

Je to přírodní jev? Je to jeskyně vyhloubená vnitřními živelnými kataklysmy, nebo neviditelným působením zpěněného moře či prosakujícími dešti? Je to snad nadlidské dílo, vytvořené lidskými bytostmi, Kelty, Galy, prehistorickými lidmi? Jsou to bezpochyby neřešitelné problémy. Ale co na tom záleží? Hlavní věc je: Jehla je dutá.

Čtyřicet až padesát metrů od impozantního oblouku, nazývaného Západní brána, jenž se výší nad útesem jako obrovská větev jakéhosi stromu s kořeny v podmořských skaliscích, činí mohutný vápencový kužel, a ten kužel jako špičatá čepice zakrývá prázdný prostor!

Úžasný objev! Hle, po Lupinovi našel Beautrelet klíč k velikému tajemství, jež déle než dvacet století viselo ve vzduchu! Klíč nesmírně důležitý pro toho, komu tehdy patřil, v těch dávných dobách, kdy barbarské hordy projížděly na koních celý svět! Magický klíč, otvírající jeskyni Kyklopů celým kmenům, prchajícím před nepřítelem! Tajemný klíč ke dveřím bezpečného asylu! Kouzelný klíč, jenž dával moc a zajišťoval převahu!

Protože poznává ten klíč, může Caesar podmanit Galii. Protože ho poznávají Normanďané, ovládají tuto zem a navíc, opírajíce se o

tento stěžejní bod, dobývají sousední ostrov, dobývají Sicílii, dobývají Orient, dobývají Nový Svět.

Když jsou pány tajemství angličtí králové, ovládají Francii, ponižují ji, kouskují, dávají se v Paříži korunovat za krále. Jakmile je ztratí, jsou poraženi. Když jsou pány tajemství francouzští králové, sílí, překračují hranice svého malého království, postupně zakládají velký národ a oslňují slávou a mocí — jakmile na ni zapomenou nebo jej nedovedou použít, znamená to smrt, vyhnanství, svržení z trůnu. Neviditelné království uprostřed vod deset temp od pevniny!… Neznámá pevnost, vyšší než věže Notre-Dame a vybudovaná na žulové základně, prostornější než náměstí… Jaká síla a jaká bezpečnost! Z Paříže až k moři po Seině. Tam, Le Havre, nové město, nepostradatelné město. A sedm mil od něho Dutá jehla, nebyl to snad nedobytný asyl? Je to asyl, ale také úžasná skrýše. Všechny královské poklady, rostoucí od století k století, všechno zlato Francie, všechno, co vydřeli z lidu, všechno, co si vymohli na duchovenstvu, veškerou kořist, sebranou na evropských bitevních polích, napěchovali do královské jeskyně. Staré zlaté mince, lesklé pětifranky, dublóny, dukáty, zlatníky, guiney a drahokamy a diamanty a všechny skvosty a všechny šperky, všechno je tam! Kdo by je našel? Kdo by kdy poznal nevyzpytatelné tajemství Jehly? Nikdo.

A přece, Lupin.

A Lupin se stává tou nekonvenční bytostí, kterou známe, tou nevysvětlitelnou záhadou, protože pravda se skrývá ve tmě. I když jsou zdroje jeho génia nesmírné, nemůže s nimi vystačit v boji proti Společnosti. K tomu potřebuje jiné, materiálnější. Potřebuje bezpečný úkryt, potřebuje zaručenou bezpečnost, klid, jenž mu dovoluje provádět své plány. Bez Duté jehly je Lupin nepochopitelný, je to mýtus, románová postava bez vztahu ke skutečnosti. Je pánem tajemství, a jakého tajemství! Ale je to prostě člověk jako ostatní, který však dovede dokonale nacházet se zbraní, již mu osud poskytl.

Jehla je tedy dutá a to je nepopiratelný fakt. Zbývalo zjistit, kudy se tam vchází. Určitě z moře. Směrem na otevřené moře bude asi

nějaká štěrbina, kudy projedou čluny v určité hodiny za odlivu. Ale z pevniny?

Až do večera setrval Beautrelet nahnutý nad propastí, visel očima na hustém stínu. Jejž vrhala pyramida, přemýšlel a usilovně si lámal hlavu. Pak sestoupil do Etretatu, vybral si nejskromnější hotel, navečeřel se, šel nahoru do svého pokoje a rozložil dokument.

Teď to pro něho byla hračka upřesnit jeho význam. Ihned si všiml, že tři samohlásky slova Etretat následovaly po sobě na prvním řádku v potřebných intervalech. První řádek tedy zněl takto:

e.a.a.. etretat

Jaká slova mohla předcházet slovu Etretat? Slova, mající patrně vztah k poloze Jehly vzhledem k vesnici. Jehla se tedy tyčila vlevo, na západě… Zamyslel se a vzpomněl si, že západním větrům se na pobřeží říká větry „d'aval"[1] a že i bráně se říkalo „Porte d'Aval"[2], a napsal:

En aval d'Etretat[3]

Na druhém řádku se slovem Demoiselles ihned zjistil, že řada samohlásek před tímto slovem patří k slovům chambres des, a zapsal si obě věty:

En aval d'Etretat — da chambre des Demoiselles[4]

Měl větší potíže s třetím řádkem, váhal, a teprve když si představil polohu hradu, vystavěného na místě pevností Fréfossé nedaleko Dívčí jeskyně, podařilo se mu téměř úplně rekonstruovat dokument takto:

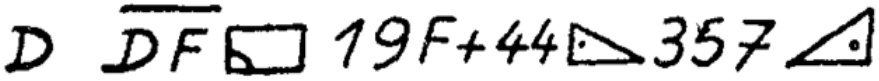
En aval d'Etretat — da chambre des Demoiselles — Sous le forl de Fréfossé — Aiguille creuse[5]

A to byly čtyři důležité formulky, základní a hlavní. Podle nich vedla cesta na západ od Etretatu, přišlo se do Dívčí jeskyně a odtamtud pravděpodobně pod pevností Fréfossé přímo do Jehly.

Jak? Podle návodu a číselných údajů na čtvrtém řádku:

---

[1] aval — po proudu
[2] Porte d'Aval — Západni brána
[3] Na západ od Etretatu . a ..
[4] Na západ od Etretatu — Dívčí jeskyně
[5] Na západ od Etretatu — pod pevností Fréfossé — Dutá Jehla

Byly to zřejmě speciálnější formulky, určené k nalezení vchodu do podzemí chodby, vedoucí do Jehly. Beautrelet ihned přišel na to — a jeho hypotéza logicky vyplývala z dokumentu — že existuje-li opravdu spojení mezi pevninou a obeliskem Jehly, vychází podzemní chodba patrně z Dívčí jeskyně, pokračuje pod tvrzí Fréfossé, prudce klesá sto metrů až pod útes a tunelem, vytesaným pod skalami v moři, vede do Duté jehly.

Vchod do podzemí? Není vyznačen těmi dvěma tak zřetelně vyrytými písmeny *D* a *F*, není v nich skrytý nějaký důmyslný mechanismus, kterým se otvírají?

Celé následující dopoledne se Isidor potuloval po Etretatu a besedoval s kdekým, aby získal nějaké užitečné informace. Nakonec vystoupil odpoledne na útes. Převlečený za námořníka v kratičkých kalhotách a v rybářském tričku vypadal ještě mladší, jako dvanáctiletý kluk.

Sotva vstoupil do jeskyně, klekl si k písmenům. Čekalo ho zklamání. Marně do nich bušil, postrkoval je a manipuloval jimi všemi směry, ani se nepohnuly. Pochopil dost rychle, že se skutečně nepohybují, a že v nich tedy není žádný mechanismus. A přece…, přece něco znamenají! Z informací, jež získal ve vesnici, vyplývalo, že si nikdo nedovedl vysvětlit, proč tam jsou, a že i abbé Cochet ve své významné knize o Etretatu[1] také marně přemýšlel o tomto malém rébusu. Ale Isidor věděl, o čem neměl slavný normandský *archeolog* ani ponětí, totiž o existenci těch dvou písmen v dokumentu v řádku pokynů. Shoda okolností? Vyloučeno. Tedy?… Znenadání měl nápad tak rozumný a tak jednoduchý, že ani na okamžik nepochyboval o jeho správnosti. Nebyly snad *D* a *F* začáteční písmena dvou nejdůležitějších slov z dokumentu? Slova, která — s Jehlou — označovala hlavní body cesty: Dívčí jeskyni a tvrz

[1] Vznik Etretatu. — Koneckonců se zdá, že abbé Cochet dochází k závěru, že jsou to iniciálky nějakého turisty. Odhalení, jež přinášíme, ukazuje, že takový předpoklad je mylný.

Fréfossé. Mezi *D* ze slova Demoiselles a *F* ze slova Fréfossé, byla příliš zvláštní souvislost, která nemohla být nahodilá.

V tomto případě problém vypadá takto: skupina *DF* znamená vztah mezi Demoiselles a tvrzí Fréfossé; samo písmeno *D*, jímž řádek začíná, znamená Demoiselles, totiž jeskyni, a písmeno *F*, jež stojí uprostřed řádku, znamená Fréfossé, tedy pravděpodobný vchod do podzemí.

Z různých znaků zbývají dva: jakýsi nepravidelný čtyřúhelník s obloučkem vlevo dole a číslice *19*. To jsou docela určitě pokyny pro ty, kteří jsou v jeskyni, kudy se dostanou pod tvrz. Tvar toho čtyřúhelníka Isidora znepokojoval. Je někde v jeho blízkosti, na zdech, nebo aspoň někde v dohledu nějaký nápis nebo něco jiného, co by se podobalo čtyřúhelníku?

Dlouho hledal, a když už se chtěl vzdát téhle stopy, zavadil pohledem o malý otvor, vytesaný do skály, jenž vypadal jako okno ve světnici. Strany tohoto otvoru tvořily tedy čtyřúhelník, hrbolatý, nepravidelný a nepřesný, ale přece jen čtyřúhelník, a Beautrelet ihned zjistil, že když si stoupl na *D* a *F*, vyryté do země — a tak se dá vysvětlit čára vyrytá nad oběma písmeny — stál přesně ve výši okna! Zaujal tam stanoviště a díval se. Z okna, které, jak už jsme řekli, vedlo na pevninu, bylo vidět stezku, spojující jeskyni s pevninou, stezku nad dvěma srázy, a pak bylo vidět úpatí pahorku, na jehož vrcholku stála tvrz. Když se pokoušel vidět na tvrz, naklonil se vlevo a tu pochopil význam obloučku, který byl vlevo dole na dokumentu: dole na levé straně od okna tvořil kousek křemene výstupek a konec tohoto výstupku byl zahnutý jako drápek. Vypadalo to jako skutečný záměrný bod. A když se přiložilo oko k tomu záměrnému bodu, bylo vidět naproti na svahu pahorku starou cihlovou zeď, pravděpodobně zbytek bývalé pevnosti — možná z doby římské — jež stávala na tomto místě.

Beautrelet se rozběhl k tomuto zbytku zdi, dlouhému asi deset metrů, porostlému kobercem trávy a rostlin. Nenašel nic příznačného. A co tedy znamená číslo *19*?

Vrátil se do jeskyně, vyňal z kapsy klubko provazu a látkový metr, jež vzal s sebou, přivázal provázek na roh křemínku, připevnil

kamínek k devatenáctému metru a hodil jej směrem na pevninu. Kamínek se stěží dotkl cesty.

Trojnásobný idiote, klnul si v duchu Beautrelet. Copak se tenkrát počítalo na metry? *19* znamená buď 19 sáhů, nebo neznamená nic.

Propočítal to, odměřil na provázku třicet sedm metrů, udělal uzel a tápavě hledal na zbytku zdi určitý a nezbytně jediný bod, v němž by se uzel na třicet sedm metrů dlouhém provázku, spuštěném z okna Dívčí jeskyně, dotkl zdi Fréfossé. Za několik okamžiků našel styčný bod. Volnou rukou odhrnul listí divizny, rostoucí v štěrbinách. Vykřikl. Uzel provázku, jejž přidržoval konečkem ukazováčku, ležel uprostřed křížku, reliéfovitě vytesaného na jedné cihle! Tedy znak za číslicí *19* na dokumentu byl kříž!

Musel vynaložit celou svou vůli, aby ovládl rozrušení, jež se ho zmocnilo. Rychle uchopil kříž třesoucími se prsty, přitlačil a otočil jím, jako by otáčel příčkou kola. Cihla se pohnula. Zdvojnásobil své úsilí: už se ani nepohnula. Přitlačil ještě víc, ale už křížem neotáčel. Ihned pocítil, že povoluje.

Najednou se uvedl do pohybu nějaký stroj, bylo slyšet zvuk otvírajícího se zámku a vpravo od cihly se v šíři jednoho metru otočil zbytek zdi kolem čepu a odhalil vchod do podzemí.

Beautrelet se jako šílený opřel o železné dveře, do nichž byly zatmeleny cihly, vší silou je vrátil do původního stavu a zavřel je. Překvapením, radostí a strachem, že ho někdo přistihne, se mu tak zkřivil obličej, že byl k nepoznání. Děsila ho vidina všeho toho, co se tu odehrálo za dvacet století před těmito dveřmi, přízraky všech těch lidí, zasvěcených do velkého tajemství, kteří vcházeli těmito dveřmi… Keltové, Galové, Římané, Normanďané, Angličané, Francouzi, baroni, vévodové, králové, a po nich všech Arsène Lupin…, a po Lupinovi on, Beautrelet… Cítil, že ztrácí vědomí. Víčka se mu zavřela. Omdlel a skulil se se svahu dolů až na okraj propasti.

Splnil své poslání, přinejmenším to poslání, jež mohl zvládnout sám, jenom s těmi prostředky, které měl k dispozici.

Večer napsal policejnímu náčelníkovi dlouhý dopis, v němž věrně vylíčil výsledky svého pátrání a prozradil tajemství *Jehly*. Žádal o

pomoc, aby mohl dílo ukončit, a udal svou adresu.

Než odpověď přišla, strávil dvě noci po sobě v Dívčí jeskyni. Prožil je v hrůze, zoufalý strach z nočních zvuků mu bičoval nervy. Každou chvíli se mu zdálo, že vidí, jak se k němu přibližují stíny. Vědí, že je v jeskyni…, jdou…, zardousí ho. Ale celou silou své vůle šíleně vytrvale hleděl na zbytek zdi a nespouštěl jej z očí.

První noc se nic nepohnulo, ale druhou noc, když svítily hvězdy a droboučký srpek měsíce, spatřil, jak se dveře otevřely a ze tmy se vynořily siluety. Napočítal dvě, tři, čtyři, pět…

Zdálo se mu, že těch pět mužů nese dost objemné náklady. Nadešli si přes pole až k silnici do Havru a Beautrelet rozeznal hluk vzdalujícího se automobilu. Vracel se kolem velkého statku. Ale v zákrutu cesty, vedoucí kolem něho, měl jen taktak čas vyšplhat se na kopec a schovat se za stromy. Zase šli kolem muži, čtyři…, pět… a všichni táhli balíky. A za dvě minuty zarachotilo auto. Pak už neměl sílu vrátit se na své stanoviště a šel se vyspat.

Když se probudil, přinesl mu hotelový sluha dopis. Rozpečetil ho. Byla v něm Ganimardova vizitka.

„Konečně!“, zvolal Beautrelet, toužící po pomoci na tak obtížné výpravě. Ale už tu byl i Ganimard.

Beautrelet se rozběhl a podával mu ruce. Ganimard je stiskl, chvíli si ho prohlížel a pak řekl: Jste úžasný chlapík, hochu.“

„Eh, to nestojí za řeč,“ prohodil v rozpacích, „pomohla mi náhoda.“

„Když je v tom on, žádná náhoda neexistuje,“ tvrdil inspektor, jenž mluvil o Lupinovi vždycky slavnostním tónem a nikdy nevyslovil jeho jméno.

Posadil se. „Tak už ho máme?“

„Tak jako ho už měli aspoň dvacetkrát,“ odvětil smějící se Beautrelet.

„Ano, ale dnes…“

„Dnes je to opravdu jiné. Známe jeho skrýši, jeho tvrz, víme tedy celkem vzato, že Lupin je Lupin. Může uprchnout. Ale etretatská Jehla ne.“

„Proč předpokládáte, že uprchne?“ zeptal se zneklidněný

Ganimard.

„Proč vy předpokládáte, že by musel prchat?“ odpověděl Beautrelet. „Nemáme žádný důkaz o tom, že je teď v Jehle. Tuto noc z ní vyšlo jedenáct jeho kompliců. Možná, že byl jeden z těch jedenácti.“

Ganimard přemýšlel.

„Máte pravdu. Hlavní věc je Dutá jehla. Ostatně doufejme v přízeň osudu. A teď k věci.“

Mluvil opět vážně, tvářil se přesvědčivě a důležitě mu oznamoval:

„Můj drahý Beautrelete, mám příkaz doporučit vám, abyste o této záležitosti diskrétně pomlčel.“

„Kdo vám to přikázal?“ dobíral si ho Beautrelet! „Policejní prefekt?“

„Někdo vyšší.“

„Ministerský předseda?“

„Ještě vyšší.“

„Sakra!“

Ganimard řekl potichu:

„Beautrelete, přicházím z Elysejského paláce. Tento případ je považován za nesmírně závažné státní tajemství. Existují vážné důvody pro to, aby se o této neviditelné tvrzi nikdo nedověděl. Především důvody strategické! Může se stát zásobovacím střediskem, skladištěm nejnovějších třaskavin, nedávno vynalezených střel, a co já vím, neznámým arzenálem Francie.“

„Ale jak si představují, že uchovají takové tajemství? Kdysi je znal jediný člověk, král. Dnes už je nás víc, co ho známe, když nepočítáme Lupinovu bandu.“

„Eh! Kdyby získali jenom deset nebo pět let mlčení! Těch pět let by mohlo zachránit…“

„Ale kdo se chce zmocnit této tvrze, toho budoucího arzenálu, musí na ni nejdřív zaútočit a musí vystěhovat Lupina. A to se nedá provést jen tak potichu.“

„Samozřejmě, lidé budou něco tušit, ale nebudou nic vědět. Ostatně, zkusíme to.“

„Dobrá, jaký máte plán?“

„Povím vám to několika slovy. Především, vy nejste Isidor Beautrelet a také nejde o Arsèna Lupina. Jste a zůstanete chlapcem z Etretatu, který na svých toulkách uviděl, jak nějací chlapíci vycházejí z podzemí. Pravda, vy předpokládáte, že existuje nějaké schodiště, které vede pod útesem shora dolů?“

„Ano, existuje několik schodišť podél pobřeží. Poslyšte, řekli mi, že docela blízko, naproti Bénouvillu, jsou Farářovy schody, které znají všichni, co se tam chodí koupat. A to ani nemluvím o třech nebo čtyřech tunelech, které znají rybáři.“

„Vy nás tedy povedete a já s polovinou svých lidí půjdu za vámi. Vstoupím tam, sám nebo v doprovodu, to se uvidí. V každém případě zaútočíme odtamtud. Jestli Lupin není v Jehle, nastražíme mu past a on do ní dříve či později spadne. Jestli tam je…“

„Jestli tam je, pane Ganimarde, uprchne z Jehly zadním východem, vedoucím do moře.“

„V tom případě ho ihned zadrží druhá polovina mých mužů.“

„Ano, ale jestliže jste si, jak předpokládám, vybral dobu odlivu, kdy je vidět spodní část Jehly, bude to veřejná honička před všemi rybáři a rybářkami slávek jedlých, krevet a škeblí, kterými se sousední skály jen hemží.“

„Právě proto si vyberu dobu přílivu.“

„V tom případě vám ujede na člunu.“

„A protože já budu mít tucet rybářských člunů a každému z nich bude velet jeden můj člověk, chytíme ho.“

„Když neproklouzne tím vaším tuctem člunů jako ryba okem sítě.“

„Ať to zkusí. Potopím ho.“

„Hrome! Tak vy máte děla!“

„Panebože, mám. Teď je právě v Havru torpédovka. Když zatelefonuji, v určenou hodinu bude v okolí Jehly.“

„To se Lupin nafoukne! Torpédovka!… Tak vidím, pane Ganimarde, že jste na všechno pamatoval. Můžeme tedy začít. Kdy zaútočíme?“

„Zítra.“

„V noci?“

„Za bílého dne, když začne příliv, přesně v deset hodin.“

„Výborně.“

Pod veselým zevnějškem skrýval Beautrelet opravdivou úzkost. Až do rána neusnul, přemýšlel o řadě neproveditelných plánů. Ganimard ho opustil a šel do Yveportu, asi deset kilometrů od Etretatu, kde si z opatrnosti smluvil schůzku se svými muži, a pronajal si dvanáct rybářských člunů, protože měl v úmyslu provést jakýsi průzkum pobřeží. Ve tři čtvrti na deset, doprovázen dvanácti statnými chlapy jako hora, sešel se s Isidorem na dolním konci cesty, kde začínala stoupat nahoru na útes.

Přesně v deset hodin dorazili ke zbytku zdi.

A rozhodný okamžik nastal.

„Copak je ti, Beautrelete, jsi celý zelený?“ šklebil se Ganimard a žertem mladému muži tykal.

„A ty, pane Ganimarde,“ nezůstal mu dlužen odpověď Beautrelet, „vypadáš, jako by se blížila tvoje poslední hodinka.“

Museli se posadit a Ganimard si dal několik hltů rumu.

„Nemám trému, ale, saprlot, pořádně rozčilený jsem! Pokaždé, když ho mám lapit, tak mě z toho bolí břicho. Kapičku rumu?“

„Ne.“

„A co když tam nedojdete?“

„To by muselo být po mně.“

„I saprlot! Konečně, uvidíme, musíme se bát, že nás uvidí, co?“

„Ne. Jehla je nižší než útes a pak, jsme tady v dolíčku.“

Beautrelet přistoupil ke zdi a opřel se o cihlu. Spustil stroj. Objevil se vchod do podzemní chodby. Při světle svítilen, které zažehli, viděli, že je klenutá a že klenba i podlaha jsou pokryty cihlami. Šli chvilku a najednou uviděli schodiště. Beautrelet napočítal čtyřicet pět schodů z cihel, uprostřed prošlapaných.

„Kruci!“, zaklel Ganimard, který šel první, a najednou se zastavil, jako by na něco narazil. „Co je tam?“

„Dveře.“

„K ďasu,“ zašeptal Beautrelet, když se na ně podíval, „ty se nedají jen tak rozbít. Jsou celé ze železa.“

„Jsme v koncích,“ naříkal Ganimard, „nemají ani žádný zámek.“

„A právě proto neztrácím naději.“

„Jak to?“

„Dveře jsou k tomu, aby se otvíraly, a když tyhle nemají zámek, tak existuje tajemství, jak je otevřít.“

„A protože my neznáme tajemství…“

„Tak ho poznáme.“

„Jak?“

„Podle dokumentu. Čtvrtý řádek je k tomu, aby vyřešil nesnáze, když se na ně narazí. A řešení je poměrně snadné, protože nebylo napsáno proto, aby svádělo z cesty, ale aby pomáhalo těm, kteří hledají.“

„Poměrně snadné? Nesdílím váš názor,“ křičel Ganimard, když rozevřel dokument. „Číslice čtyřicet čtyři a trojúhelník s puntíkem na levé straně, to moc jasné není.“

„Ale je, ale je. Prohlédněte si dveře. Uvidíte, že všechny čtyři rohy jsou pobity kovovými deskami ve tvaru trojúhelníku a že desky jsou přibity velikými hřebíky. Na támhleté desce docela dole vlevo uveďte do pohybu ten hřebík, co je v rohu… Vsadím devět proti jedné, že to bude ono.“

„A zrovna vám to nevyšlo,“ řekl Ganimard, když to zkusil.

„Tedy, to je proto, že číslice čtyřicet čtyři…“ Beautrelet uvažoval a potichu pokračoval: „Tedy… Ganimard a já stojíme na posledním schodu schodiště. Je jich celkem pětačtyřicet… Proč pětačtyřicet, když číslo v dokumentu je čtyřicet čtyři?… Shoda okolností? Ne. V celé této záležitosti nikdy neexistovala žádná shoda okolností, ani neúmyslná. Ganimarde, buďte tak laskav a vystupte o jeden schod výš… To je ono, a teď zůstaňte stát na tom čtyřicátém čtvrtém schodu. A já teď uvedu do pohybu hřebík. A cívka se rozjede, nebo ať visím.“

Těžké dveře se opravdu otočily kolem svých stěžejí. Spatřili dosti prostornou jeskyni. „Musíme být právě pod tvrzí Fréfossé,“ zašeptal Beautrelet. „Prošli jsme už všemi vrstvami země. Cihly končí. Jsme uprostřed vápencové masy.“

Síň byla matně osvětlena paprskem světla, Jež sem pronikalo z druhé strany. Když se přiblížili, spatřili, že v útesu je otvor proražený

do výstupku stěny, tvořící jakousi pozorovatelnu. Proti nim ve vzdálenosti padesáti metrů vyčnívala z vln impozantní homole Jehly. Napravo, docela blízko, byl opěrný oblouk Západní brány a vlevo v dálce končila harmonická křivka rozsáhlého zálivu druhým obloukem, ještě impozantnějším, takzvanou Manneportou (Velkou branou), jakoby vytesanou do útesu, tak velkou, že by pod ní projela loď se vztyčenými stožáry a napjatými plachtami. A všude kolem dokola moře.

„Nevidím naši flotilu," podivil se Beautrelet.

„Nemůžete ji vidět," namítl Ganimard, „Západní brána nám zakrývá celé pobřeží etretatské a yveportské. Ale vidíte tamhle vzadu na širém moři tu černou čárku přímo nad vodou?"

„Co je to?"

„To je naše vojenská flotila, torpédovka dvacet pět. Jen ať si Lupin uprchne, když chce poznat podmořské kraje."

Nedaleko otvoru končilo schodiště. Sestupovali po něm. Čas od času uviděli ve stěně probourané malé okénko a z něho pokaždé spatřili Jehlu, jež jim připadala čím dál tím mohutnější. Nedaleko místa, kde se dostali na úroveň moře, okénka končila a byla tam tma.

Isidor hlasitě počítal schody. Bylo jich tři sta padesát osm a končily v širší chodbě, vedoucí k železným dveřím, pobitým deskami a hřebíky.

„Tohle známe," prohodil Beautrelet. „V dokumentu je číslo čtyři sta padesát sedm a trojúhelník s tečkou vpravo. Musíme to udělat tak jako prve."

Druhé dveře se otevřely tak jako ty první. Uviděli dlouhý, náramně dlouhý tunel, místy osvětlený silným světlem lamp zavěšených na klenbě. Zdi se potily a kapky vody padaly na zem, a proto tam byla položena lávka z prken, aby se dalo dobře projít.

„Procházíme pod mořem," upozorňoval Beautrelet. „Už jdete, Ganimarde?"

Inspektor se odvážil vstoupit do tunelu, šel po dřevěně lávce, zastavil se u jedné lampy a svěsil ji: „Lucerny asi pocházejí ze středověku, ale způsob osvětlení je moderní. Ti pánové svítí žárovkami s plynovou punčoškou."

Pokračoval v cestě. Tunel vedl do jiné jeskyně o něco prostornější a naproti vchodu bylo vidět první schody schodiště, vedoucího nahoru.

„Teď začíná výstup do Jehly," hlásil Ganimard, „to nebude tak lehké."

Ale jeden z mužů na něho volal: „Šéfe, támhle vlevo je taky schodiště."

A hned potom objevili vpravo třetí schodiště.

„Hrome!" zabručel inspektor, „situace se komplikuje. My půjdeme po jednom a oni utečou po druhém."

„Rozdělme se," navrhl Beautrelet.

„Ne, ne, to bychom se oslabili. Bude výhodnější, když jeden z nás půjde na průzkum."

„Jestli chcete, půjdu."

„Vy, Beautrelete? Dobrá. Já zůstanu se svými muži, tak se nemusíme ničeho bát. Možná že existují ještě jiné cesty než ta pod útesem, co jsme po ní přišlí. I několik cest po Jehle. Ale mezi útesem a Jehlou není určitě jiné spojení než tunel. Každý tedy musí projít touhle jeskyní. Já tady zůstanu a počkám tu na vás. Jděte, Beautrelete, a buďte opatrný. Kdyby vás cokoli znepokojilo, vraťte se."

Isidor rychle zmizel po prostředním schodišti. Na třicátém schodu se zastavil přede dveřmi, skutečnými dřevěnými dveřmi. Nebylo však zamčeno. Vstoupil do sálu, jenž byl tak obrovský, že mu připadal nízký. Byl osvětlený silnými lampami, spočíval na masivních pilířích, mezi nimi se rozevíraly hluboké průhledy, a měl asi skoro stejné rozměry jako Jehla. Byl přecpaný bednami a spoustou různých předmětů, nábytku, židlí, truhel, kredencí, skřínek, byl tam nepořádek, jaký bývá ve skladišti u obchodníků se starožitnostmi. Po pravé a po levé straně spatřil Beautrelet konec dvou schodišť, jež patrně vedla z dolní jeskyně. Mohl se tedy vrátit dolů a upozornit na to Ganimarda. Ale před sebou uviděl další schodiště, vedoucí nahoru, a zatoužil pokračovat v pátrání na vlastní pěst.

Zase třicet schodů. Dveře, potom síň, jež se Beautreletovi zdála

být o něco menší. A proti němu zase schodiště, vedoucí nahoru.

Zase třicet schodů. Dveře. Síň o něco menší… Beautrelet pochopil plán prací provedených v Jehle. Byla tam řada síní nad sebou, a proto byly čím dál tím menší. Všech bylo používáno jako skladiště. Ve čtvrté síni už nebyla lampa. Trochu světla pronikalo štěrbinami a Beautrelet spatřil moře asi deset metrů pod sebou.

V té chvíli měl pocit, že je strašně daleko od Ganimarda, začala se ho zmocňovat jakási úzkost a musel ovládnout své nervy, aby nevzal nohy na ramena. Nehrozilo mu však žádné nebezpečí, a dokonce kolem něho bylo takové ticho, že si nebyl jistý, zda Lupin se svými komplici neopustili Jehlu. Řekl si, že v příštím patře toho nechá.

Zase třicet schodů, potom dveře, tentokrát lehčí a maličko modernějšího vzhledu. Potichu je otevřel, připravený k útěku. Nikde nikdo. Ale síň se lišila od ostatních svým určením. Na zdech gobelíny. Na zemi koberce. Proti sobě stály dvě nádherné police obtížené zlatými uměleckými předměty. Malá okénka v úzkých hlubokých štěrbinách byla zasklená. Uprostřed místnosti bohatá tabule s krajkovým ubrusem, ovocem v kompotových mísách, zákusky, šampaňské v karafách, květiny, záplava květin. Na stole prostřeno pro tři.

Beautrelet zvědavě přistoupil blíž. Na ubrouscích byly vizitky se jmény stolovníků. Nejdříve četl: Arsène Lupin. Proti němu: Madame Arsène Lupin.

Vzal třetí navštívenku a překvapením se zachvěl. Stálo na ní: Isidor Beautrelet!

POKLAD FRANCOUZSKÝCH KRÁLŮ

Rozhrnul se závěs.

„Dobrý den, můj milý Beautrelete, přišel jste trochu pozdě. Čekali jsme vás na oběd v poledne. Ale konečně, na několika minutách nezáleží… Co je? Vy mě nepoznáváte? To jsem se tak změnil?“

Za svého boje s Lupinem zažil Beautrelet několik překvapení a očekával, že ho ještě ledacos vzruší, až dojde k odhalení, ale

takovýhle šok nečekal. Nebyl překvapen, ale užasl a vyděsil se. Muž, jenž mu stál tváří v tvář, muž, jehož musel považovat za Arsèna Lupina proti své vůli, ten muž byl Valméras! Valméras, majitel zámku Jehla! Ten, jehož požádal o pomoc proti Arsènu Lupinovi. Valméras! Jeho společník na výpravě do Crozantu, Valméras, odvážný přítel, jehož zásluhou mohla Raymonda uprchnout, protože přemohl, nebo předstíral, že přemohl jednoho Lupinova komplice!

„Vy…, vy… To jste přece vy," koktal.

„A proč ne?" zvolal Lupin. „To jste si myslel, že mě definitivně znáte, protože jste mě viděl v podobě duchovního, nebo v přestrojení za Massibana? Bohužel! Když si někdo vybere společenské postavení, jako mám já, musí využít svých schopností. Kdyby Lupin nemohl být, když se mu zachce, pastorem reformované církve nebo členem Akademie nápisů a krásné literatury, bylo by to k zoufání být Lupinem. Tedy Lupin, skutečný Lupin, stojí, Beautrelete před vámi! Dobře si ho prohlédněte."

„Tak tedy…, když jste to vy…, tak slečna…"

„Ano, ano, Beautrelete, je to tak." Opět odtáhl závěs, dal znamení a ohlásil: „Madam Arsène Lupin."

„Ah!" zašeptal Beautrelet, přece jenom zmatený. „Slečna de Saint-Véran."

„Ne, ne," protestoval Lupin, „madam Lupinová!, nebo, když je vám to milejší, paní Valmérasová, moje manželka podle všech právoplatných předpisů. A vaší zásluhou, můj milý Beautrelete."

Podal mu ruku. „Vřelé díky, doufám, že se nezlobíte."

Divná věc. Beautrelet se pro to vůbec nezlobil. Nepociťoval žádné ponížení. Ani trpkost. Pociťoval tak silně úžasnou převahu svého soupeře, že se ani nezačervenal za svou porážku. Stiskl podávanou ruku.

„Madam, vše je připraveno." Sluha postavil na stůl podnos plný jídla.

„Omluvte nás, Beautrelete, můj kuchař je na dovolené, budeme muset jíst studená jídla."

Beautrelet neměl vůbec chuť na jídlo. Ale sedl si, protože ho strašně zajímalo Lupinovo chování. Co vlastně věděl? Tušil, že mu

hrozí nebezpečí? Věděl o Ganimardovi a jeho mužích?…

A Lupin pokračoval: „Ano, vaší zásluhou, můj milý příteli. Víte, já a Raymonda jsme se měli rádi od prvního dne. Opravdu, chlapečku. Únos Raymondy, zajetí, to byly všechno výmysly: měli jsme se rádi… Ale i když nám nic nebránilo v lásce, ani ona, ani já jsme nemohli dopustit, aby náš svazek byl jen pomíjející, vydaný na pospas náhodě. Pro Lupina to byla neřešitelná situace. Ale mohl jsem ji řešit, kdybych se zase stal Louisem Valmérasem, kterým jsem byl odmalička. A protože vy jste mě nenechal na pokoji a našel jste zámek Jehlu, napadlo mi využít vaší umíněnosti.“

„Á, hlouposti.“

„Eh! kdopak by se nedal nachytat?“

„A tak se vám to podařilo pod mou ochranou a s mou pomocí?“

„To bych řekl! Kdopak by podezíral Valmérase, že je Lupin, když Valméras byl přítelem Beautreleta a přebral Lupinovi dívku, do které byl Lupin zamilován? A bylo to rozkošné. Oh! Mám na to nádherné vzpomínky! Výprava do Crozantu! Nalezené kytice: můj domnělý milostný dopis Raymondě! A později před svatbou, když jsem se já, Valméras, musel mít na pozoru sám před sebou jako Lupinem! A tuhle večer, když jste mi na tom svém slavném banketu omdlíval v náručí! Nádherné vzpomínky!…“

Na chvíli se odmlčeli. Beautrelet pozoroval Raymondu. Poslouchala Lupina, neřekla ani slovo a dívala se na něho očima plnýma lásky, vášně a ještě čehosi, co mladý muž nedovedl blíže určit, jakéhosi skličujícího neklidu a nepochopitelného smutku. Ale Lupin se na ni podíval a ona se na něho usmála. Podali si ruce přes stůl.

„Co říkáš mému bytečku, Beautrelete?“ zeptal se ho Lupin. „Má švih, viď? Neříkám, že je nejkomfortnější. Ale jiní se s ním spokojili, a ne tak docela bezvýznamní. Podívej se na seznam několika majitelů Jehly, co si pokládali za čest nechat tu záznam o svém pobytu.“

Na zdech byla pod sebou vyryta tato jména: Caesar, Karel Veliký, Roli, Vilém Dobyvatel, Richard, král anglický, Ludvík XI., František, Jindřich IV., Ludvík XIV., Arsène Lupin.

„Kdo se tam ještě zapíše?“ pokračoval. „Bohužel, seznam končí.

Od Caesara k Lupinovi, a to je všechno. Brzy sem přijde anonymní dav, aby si prohlédl nevídanou pevnost. A představ si, že nebýt Lupina, nikdy by se o tom nikdo nedověděl. Ah! Beautrelete, když jsem poprvé přišel do těchhle opuštěných míst, byl jsem strašně pyšný! Našel jsem ztracené tajemství a stal jsem se jeho jediným majitelem! Jediným dědicem! Po tolika králích jsem já obýval Jehlu…“

Přerušil ho posunek jeho ženy. Byla velice rozechvělá.

„Co je to za hluk…, tam…, pod námi…, slyšíte?“

„To šplouchá voda,“ uklidňoval ji Lupin. „Ale ne…, ale ne… Znám šumění vln…, to je něco jiného.“

„Co by to mělo být, má drahá přítelkyně,“ řekl Lupin se smíchem. „Pozval jsem na oběd jen Beautreleta.“

A obrátil se na sluhu:

„Charolais, zavřel jsi za pánem dveře na schodišti?“

„Ano, zavřel jsem na závoru.“ Lupin se zvedl: „Ale Raymondo, proč se tak chvějete? Jste strašně bledá!“

Řekl jí i sluhovi potichu několik slov, nadzvedl závěs a oba je poslal pryč.

Hluk dole se stával zřetelnějším. Byly to tlumené rány, jež se opakovaly v pravidelných intervalech. Beautrelet si pomyslil: Ganimard ztratil trpělivost a rozbíjí dveře.

Lupin pokračoval docela klidně, jako by doopravdy nic neslyšel: „Jehla byla například pořádně zchátralá, když se mi podařilo ji objevit. Bylo na ní dobře vidět, že nikdo od Ludvíka XVI. a od Revoluce neznal její tajemství — celých sto let. Tunel byl na spadnutí. Schody se rozpadaly. Voda zatékala dovnitř. Musel jsem všechno konsolidovat, podepřít a rekonstruovat.“

Beautrelet se nemohl ubránit, aby se nezeptal: „Když jste sem přišel, bylo to tu prázdné?“

„Skoro. Králové nemuseli používat Jehly jako skladiště, ale já ano.“

„Používali jí jako asylu?“

„Ano, bezpochyby v době invazí a také v době občanských válek. Ale jejím pravým posláním bylo, aby se stala pokladnou

francouzských králů.“ Rány se zdvojnásobily a teď už nebyly tak tlumené. Ganimard asi rozbil první dveře a zaútočil na druhé. Ticho a pak zase rány z větší blízkosti. To byly třetí dveře. Zbývaly ještě dvojí.

Jedním oknem uviděl Beautrelet čluny, plující kolem Jehly, a nedaleko se houpal torpédový člun jako tlustá černá ryba.

„To je rámus!“ zvolal Lupin, „člověk neslyší vlastní slovo. Půjdeme nahoru, chceš? Možná že tě bude zajímat prohlídka Jehly.“

Vyšli do vyššího patra, jež bylo také jako všechna ostatní zabezpečeno dveřmi, které Lupin za sebou zavřel.

„Moje obrazová galerie,“ upozornil.

Zdi byly plny pláten, na nichž si Beautrelet ihned přečetl nejslavnější podpisy. Byla tu *Panna Maria s Beránkem božím* od Rafaela, *portrét Lukrezie Fede* od Andrea del Sarto, *Salome* od Tiziana, *Panna Maria a andělé* od Botticelliho; Tintoretové, Carpacciové, Rembrandtové, Velasquezové.

„Nádherné kopie!“ chválil Beautrelet.

Lupin se na něho podíval a zatvářil se udiveně: „Cože! Kopie! Ty ses zbláznil! Kopie jsou v Madridu, můj milý, ve Florencii, v Benátkách, v Mnichově, v Amsterodamu.“

„A tady tyhle?“

„Jsou originály, trpělivě sebrané po všech evropských muzeích, kde jsem je poctivě nahradil vynikajícími kopiemi.“

„Ale dřív nebo později…“

„Dřív nebo později se na ty podvody přijde? Pravda! Najdou můj podpis na každém plátně vzadu a všichni se dovědí, že jsem věnoval své zemi originální veledíla. Ostatně, udělal jsem to, co udělal Napoleon v Itálii… Podívej se, Beautrelete, tady jsou ty čtyři Rubensové pana de Gesvres.“

Rány uvnitř Jehly neustávaly.

„Už to není k vydržení!“, zlobil se Lupin. „Pojďme ještě výš.“

Další schodiště. Další dveře.

„Gobelínový sál,“ ohlásil Lupin. Gobelíny nebyly rozvěšeny, ale byly stočeny, svázány provazy, opatřeny štítky a mimo to byly promíchány s balíky se starobylými látkami, které Lupin rozbalil:

nádhernými brokáty, skvostnými samety, hebkým hedvábím matných barev, ornáty, zlatými a stříbrnými látkami…

Vystoupili výš a Beautrelet uviděl sál nástěnných a kyvadlových hodin, knihovnu. (Jak skvostné vazby a vzácné svazky nesmírné ceny, unikáty odcizené z velkých knihoven!), sál krajek a sál bibelotů. A kruhové sály byly čím dál tím menší. A čím dál tím víc se vzdalovali od hluku ran.

„Poslední," řekl Lupin, „je Klenotnice."

Tento sál vypadal úplně jinak. Kulatý jako ostatní, ale velmi vysoký, kuželovitého tvaru, byl v nejvyšší části stavby a nad jeho podlahou ve výši asi patnácti až dvaceti metrů se vypínala nejvyšší špička Jehly. Směrem k útesu žádný vikýř, ale směrem na moře, kde se nemuseli obávat zvědavých pohledů, dva zasklené otvory, kudy pronikalo hodně světla. Zem pokrytá parketami ze vzácného dřeva s koncentrickým vzorem. Na zdech police a několik obrazů.

„Perly z mých sbírek," vysvětloval Lupin. „Všechno, co jsi dosud viděl, je na prodej. Jedny předměty přicházejí, jiné odcházejí. Ale tady v téhle svatyni je všechno posvátné. Jsou tu vybrané věci, nejvýznamnější, to nejlepší z nejlepšího. Podívej se na tyhle skvosty, Beautrelete, chaldejské amulety, egyptské náhrdelníky, keltské náramky, arabské řetězy… Podívej se na tyhle sošky, na tuhle řeckou Venuši, na korintského Apolla… Podívej se na tyhle Tanagry, Beautrelete i všechny pravé Tanagry jsou tady, jenom v téhle vitríně. Nikde jinde na světě není ani jedna pravá. To je radost, když si to můžeš říct! Beautrelete, vzpomínáš si na kostelní sloupy na jihu, na bandu Thomas a spol — jen tak mimochodem to byli moji agenti. — Vidíš! Tady máš ambazacký relikviář, ten pravý, Beautrelete! Pamatuješ se na skandál v Louvru, na mitru prohlášenou za falsifikát, výmysl, práci moderního umělce… Tady je Saipharnesova mitra, ta pravá, Beautrelete! Dobře se dívej, jen se dívej, Beautrelete! Tady je zázrak nad zázraky, vrcholné dílo, božský nápad, tady je *Joconda* od Vinciho, ta pravá. Na kolena, Beautrelete, máš před sebou věčné ženství!"

Oba dlouho mlčeli. Rány zdola se přibližovaly. Dvoje nebo nanejvýš troje dveře je dělily od Ganimarda. Na širém moři bylo

vidět černou záď torpédovky a čluny, jezdící křížem krážem.

Beautrelet se zeptal: „A poklad?“

„Ah! chlapečku, ten tě nejvíc zajímá! Jsi zvědavější na poklad než na všechna veledíla lidského ducha, viď? A dav bude zrovna takový. Dobrá, vyhovím ti!“

Silně zadupal, a když se jeden z parketových kruhů pohnul, nadzvedl ho jako víko krabice a odhalil jakousi káď, docela kulatou, vyhloubenou ve skále. Byla prázdná. O něco dále udělal totéž. Objevila se jiná káď. Byla prázdná. Opakoval to ještě třikrát. Další tři kádě byly prázdné.

„Tak co!“ šklebil se Lupin, „to je zklamání! Za Ludvíka XI., za Jindřicha IV., za Richelieua bylo těch pět kádí asi plných. Ale vzpomeň si na Ludvíka XIV., na jeho vášeň Versailles, na války, na velké pohromy za jeho vlády! A vzpomeň si na Ludvíka XV., rozmařilého krále, na Pompadourovou, na du Barryovou! Co toho tenkrát tady museli načerpat! Jak se jim asi zkřivily nehty, když museli vyškrábat kameny! Vidíš, nezbylo tu nic…“

Odmlčel se: „A přece, Beautrelete, je tu ještě něco, šestá skrýše! A ta je nedotčená… Nikdo z nich se jí nikdy neodvážil dotknout. Byl to poslední zdroj…, chceš-li, železná rezerva. Podívej se, Beautrelete.“

Sehnul se a nadzvedl poklop. V kádi byla železná truhlička. Lupin vyňal z kapsy rýhovaný klíč se složitými žlábky a otevřel ji.

Byli oslněni. Všechny drahokamy se jiskřily a leskly: safíry modře, rubíny ohnivě, smaragdy zeleně a topasy jako slunce.

„Podívej se, podívej, Beautrelete. Pohltili všechny zlaté peníze, všechny stříbrné mince, všechny tolary, všechny dukáty, všechny dublóny, ale skříňka s drahokamy je nedotčená! Podívej se na fasování. Jsou ze všech dob, ze všech století, ze všech zemí. Jsou tu věna královen. Každá přinesla svůj díl, Markéta Skotská a Charlotta Savojská, Marie Anglická a Kateřina Medicejská, a všechny arcivévodkyně rakouské, Eleonora, Alžběta, Marie Terezie, Marie-Antoinetta… Podívej se na tyhle perly, Beautrelete, a na tyhle diamanty! Na velikost těch diamantů! Každý z nich je hoden císařovny! Ani Francouzský Regent není krásnější!“

Napřímil se a zvedl ruku k přísaze: „Beautrelete, řekneš celému světu, že Lupin nevzal ani jeden z těch kamenů, co byly v královské skříňce, ani jediný, přísahám to na svou čest! Neměl jsem na to právo. Je to majetek Francie…“

Dole Ganimard pospíchal. Podle odezvy ran se dalo snadno odhadnout, že útočili na předposlední dveře, vedoucí do síně bibelotů.

„Nechme skříňku otevřenou a taky všechny kádě, všechny ty prázdné hrobečky…“

Procházel se po místnosti, díval se na některé vitríny, prohlížel si některé obrazy, tvářil se zamyšleně a přitom říkal: „Je mi smutno, že to všechno mám opustit. Drásá mi to srdce! Prožil jsem tu nejkrásnější hodiny svého života s předměty, které jsem miloval… A moje oči už je nikdy neuvidí a moje ruce se jich už nikdy nedotknou…“

Obličej měl stažený bolestí a vypadal tak unaveně, že ho Beautreletovi bylo skoro líto. Bolest tohoto člověka musela být daleko větší než u jiných lidí. Právě tak jako radost, právě tak jako pýcha a ponížení.

Stál u okna s prstem vztaženým k obzoru a říkal: „A je ještě smutnější, že tohle, tohle všechno musím opustit. Není to krásné? Nesmírné moře…, nebe… Vpravo a vlevo etretatské útesy se svými třemi branami, Východní branou, Západní branou, Manneportou…, tři vítězné oblouky vladařovy… A ten vladař jsem byl já! Král dobrodružství! Král Duté jehly! Nezvyklé a nadpřirozené království! Od Caesara k Lupinovi… Jaký osud!“

Dal se do smíchu.

„Král pohádky? Pročpak? Řekněme rovnou král yvetotský! Nesmysl! Král světa, ano, to je pravda! Z téhle špice Jehly jsem ovládal celý svět! Držel ho ve svých spárech jako kořist! Nadzvedni Saiphtarnesovu mitru, Beautrelete… Vidíš ten dvojitý telefonický aparát? Vpravo spojení s Paříží — zvláštní linka. Vlevo s Londýnem, zvláštní linka. Přes Londýn mám spojení s Amerikou, s Asií, s Austrálií! Ve všech těch zemích obchodní agentury, obchodní zástupce, nadháněče. Je to mezinárodní obchod. Velkoobchod s

uměleckými předměty a starožitnostmi, světový veletrh! Ah, Beautrelete, jsou chvíle, kdy se mi z té moci točí hlava. Bývám opilý z vlastní moci a autority…“

Dveře pod nimi povolily. Bylo slyšet Ganimarda a jeho muže, kteří pobíhali a hledali…

Po chvíli Lupin tiše pokračoval:

„A vidíš, všemu je konec… Přišla dívenka plavovlasá, s krásnýma smutnýma očima a čestnou duší, ano, čestnou, a všemu je konec…, já sám bořím své úžasné dílo…, všechno se mi zdá absurdní a dětinské…, pro mě existují jenom její vlasy…, její smutné oči… a její čestná dušička.“

Muži stoupali po schodišti. Rána rozbila dveře, ty poslední…

Lupin prudce stiskl paži mladého muže. „Chápeš, Beautrelete, proč jsem ti nechal volné pole, když už jsem tě mohl před několika týdny rozdrtit? Chápeš, proč ses dostal až sem? Chápeš, proč jsem dal každému ze svých lidí jejich podíl na kořisti, tys je přece potkal tuhle v noci na útesu. Chápeš, viď? Dutá jehla znamená Dobrodružství. Dokud mi patří, jsem Dobrodruh. Když ztratím Jehlu, skončí má minulost a začne budoucnost, budoucnost klidná a šťastná, kdy se už nebudu rdít, až se na mě Raymonda podívá, budoucnost…“

Zuřivě se otočil ke dveřím: „Ale buď ticho, Ganimarde, ještě jsem neskončil svou tirádu!“

Rány silně dopadaly. Jako by tloukli trámem do dveří. Beautrelet stál proti Lupinovi, byl zvědavostí celý bez sebe, očekával, co bude dál, a nechápal Lupinovo jednání. Že vydal Jehlu, prosím, ale proč by vydával sebe sama? Jaký měl plán? Doufal, že Ganimardovi unikne? Ale kde vlastně je Raymonda?

Zatím Lupin zamyšleně šeptal: „Poctivý…, Arsène Lupin poctivý…, už nebude loupit…, povede život jako každý jiný. A proč ne? Proč bych nemohl být právě tak úspěšný… Ale vlez mi na záda, Ganimarde! Ty přece nechápeš, ty trojnásobný osle, že já právě pronáším historická slova a že Beautrelet je zaznamená pro naše vnuky!“

Dal se do smíchu.

„Ztrácím čas. Ganimard nikdy nepochopí význam mých

historických slov.“

Vzal kus červené křídy, přisunul stoličku ke zdi a napsal velkými písmeny:

Arsène Lupin odkazuje Francii všechny poklady Duté jehly pod jedinou podmínkou, že tyto poklady budou instalovány v Louvru, v sálech nazvaných „Sály Arsèna Lupina“.

„Teď mám klidné svědomí, Francie a já jsme vyrovnáni.“

Útočníci bouchali vší silou. Vyrazili jednu výplň. Něčí ruka se protáhla a hledala zámek.

„Hrome,“ vzkřikl Lupin, „Ganimard jednou dojde k cíli.“

Skočil k zámku a vytáhl klíč.

„Prásk, staroušku, tyhle dveře jsou solidní. Mám dost času… Beautrelete, sbohem… A děkuji!…, protože tys mi doopravdy mohl zkomplikovat tenhle útok…, ale ty jsi delikátní.“

Zamířil k velkému triptychu od Van der Weidena, zobrazujícího Tři krále. Odtáhl záclonku po pravé straně, odkryl dvířka a vzal za kliku.

„Dobrý lov, Ganimarde, a pozdravuj doma!“

Zazněl výstřel.

Uskočil dozadu. „Ty darebáku, máš zásah. Tak ty ses trénoval? Jeden král je vyřízený! Dostal ji do srdce! Strefil ses do něho jako do fajfky na střelnici.“

„Vzdej se, Lupine,“ řval Ganimard a za vylomenou výplní se objevil jeho revolver a planoucí oči. „Vzdej se, Lupine!“

„A ta tvoje garda se taky vzdá?“

„Jestli se hneš, střelím.“

„Ale jdi, copak se sem můžeš strefit?“ Lupin se opravdu vzdálil a dírou ve dveřích mohl Ganimard střílet jen přímo před sebe, nemohl střílet ani mířit tím směrem, kde byl Lupin. Avšak jeho situace byla přesto hrozná, protože východ, na nějž spoléhal, dvířka v triptychu, byla naproti Ganimardovi. Pokusit se o útěk znamenalo vystavit se ohni policisty… a v revolveru zbylo ještě pět ran.

„Sakra,“ ulevil si Lupin, „mé akcie klesají. Dobře ti tak, staroušku Lupine, chtěl jsi mít poslední senzaci a kapánek jsi to přehnal. Neměl jsi tak dlouho mluvit.“

Přitiskl se ke zdi. Muži se napřeli, další kus výplně povolil a Ganimard měl volnější ruku. Oba soupeře oddělovaly už jen tři metry. Ale Lupina chránila vitrína ze zlatého dřeva.

„Pojď přece ke mně, Beautrelete," zařval starý policista a skřípal zlostí zuby, „střel po něm a nešilhej po mně!"

Isidor se opravdu ani nepohnul, až do této chvíle byl jen nadšeným, ale nerozhodným divákem. Byl by se chtěl účastnit boje, nakolik by mu síly stačily, a porazit kořist, jež mu byla vydána na milost. Nejasný cit mu v tom bránil.

Ganimardovo volání jím pohnulo. Křečovitě sevřel v ruce revolver.

Když se toho zúčastním, pomyslil si, Lupin bude ztracen. A mám na to právo, je to moje povinnost. Jejich pohledy se setkaly. Lupin se díval klidně, pozorně, trochu zvědavě, jako by ho v tom strašném nebezpečí, které mu hrozilo, zajímal jenom morální problém, trýznící mladého muže. Rozhodne se Isidor zasadit smrtelnou ránu poraženému nepříteli?… Dveře praskly od shora dolů.

„Ke mně, Beautrelete, už nám neuteče," vykřikoval Ganimard.

Isidor zvedl revolver.

To, co se potom stalo, bylo tak rychlé, že si to uvědomil až později. Viděl, že se Lupin sehnul, běžel podél zdi, proběhl těsně kolem dveří nad zbraní, kterou Ganimard marně mával, a Beautrelet najednou cítil, že ho nějaká nepřemožitelná síla sráží k zemi, sbírá a zvedá.

Lupin ho držel ve vzduchu jako živý štít a kryl a za ním.

„Deset proti jedné, že uteču, Ganimarde! To víš, Lupin si vždycky poradí."

Rychle ustupoval k triptychu. Jednou rukou držel Beautreleta a kryl si jím hruď, druhou uvolnil východ a zamkl za sebou dvířka. Byl záchraněn. Octli se na příkrém schodišti.

„Hybaj," poroučel Lupin a strkal Beautreleta před sebe, „pozemní armáda je poražená, věnujme se francouzskému loďstvu. Po Waterloo Trafalgar… Přijdeš si na své peníze, co, chlapečku! Ach, jak je to směšné! Slyšíš, jak kopou do triptychu? Moc pozdě, hoši… Tak syp, Beautrelete."

Schodiště, vytesané do stěny Jehly, přímo do její slupky, se točilo kolem pyramidy jako spirála toboganu.

Jeden poháněl druhého a brali schody po dvou a po třech. Místy pronikal štěrbinou paprsek světla a Beautrelet zahlédl rybářské čluny, manévrující ve vzdálenosti několika desítek temp, a černou torpédovku.

Neustále sestupovali, Isidor mlčky, Lupin v bujné náladě.

„Rád bych věděl, co dělá Ganimard. Řítí se po druhém schodišti dolů, aby mi zatarasil vchod do tunelu? Ne, tak hloupý není. Asi tam nechá čtyři muže. A čtyři muži stačí."

Zastavil se.

„Poslouchej, křičí tam nahoře… Aha, asi otevřeli okno a svolávají svou flotilu. Podívej se, v člunech mávají, vyměňují si znamení. Torpédovka se pohnula… Statečná torpédovka! Poznávám tě, přijíždíš z Havru. Dělostřelci na svá místa! A tamhle je velitel… Dobrý den, Duguay-Trouine." Vystrčil ruku z okna a zamával kapesníkem. Pak zase pádil dál.

„Nepřátelská flotila vesluje vší silou. Co nevidět přistane. Bože, to je zábavička!"

Zaslechli hlasy pod sebou. Právě přicházeli do výše mořské hladiny a vzápětí vyšli do prostorné jeskyně, kde se ve tmě kymácely dvě lampy.

Objevil se stín a k Lupinoví se vrhla žena! „Honem! Honem! Měla jsem obavy!… Co jste dělal?! Ale vy nejste sám?"

Lupin ji uklidňoval.

„To je náš přítel Beautrelet. Představ si, že náš přítel Beautrelet byl tak delikátní…, ale povím ti to později, nemáme čas… Charolais, jsi tady?… No dobrá!… A loď?…"

Charolais odpověděl: „Loď je připravená."

„Nastartuj," přikázal Lupin.

Za chvíli zaskřípal motor a Beautrelet, jehož oči si postupně zvykly na pološero, nakonec pochopil, že je na jakémsi molu na břehu vody a že se před nimi houpá loď.

„Motorová loď," vysvětloval Lupin, doplňuje Beautreletovo pozorování. „Tak co, jsi z toho celý pryč, můj milý Isidore?

Nechápeš?… Ta voda, co vidíš, je mořská voda, ta sem natekla, když byl příliv, a jak vidíš, mám tady neviditelnou a bezpečnou rejdu.“

„Ale zavřenou,“ namítl Beautrelet. „Nikdo nemůže ani sem, ani ven.“

„Já ano,“ řekl Lupin, „a dokážu ti to.“

Nejdřív odvedl Raymondu a pak se vrátil pro Beautreleta. Ten zaváhal.

„Máš strach?“

„Z čeho?“

„Že nás torpédovka potopí?“

„Ne.“

„Tak si nejsi jistý, jestli není tvou povinností být na straně Ganimarda, spravedlnosti, společnosti, morálky, anebo jít s Lupinem, být na straně hanby, potupy a studu.“

„Přesně tak.“

„Naneštěstí si, chlapečku, nemůžeš vybírat. Teď si všichni musejí myslet, že jsme oba dva mrtví…, aby mě nechali na pokoji, protože budoucí poctivý člověk to moc potřebuje. Později, až tě pustím na svobodu, si můžeš vykládat, co budeš chtít, já už se nebudu mít čeho bát.“

Lupin mu tak stiskl paži, že Beautrelet pochopil zbytečnost jakéhokoli odporu. A pak, proč by kladl odpor? Copak neměl právo poddat se neodolatelné sympatii, kterou přese všechno k tomuto muži pociťoval? Tento pocit byl tak silný, že měl chuť říci Lupinovi:

Poslyšte, hrozí vám ještě jedno vážnější nebezpečí, Sholmes je vám na stopě…

„Tak jdeme,“ rozhodl Lupin, dřív než se Beautrelet odhodlal promluvit. Isidor poslechl a nechal se odvést až k lodi, jejíž tvar mu připadal zvláštní a vzhled naprosto nezvyklý.

Z paluby sestoupili po příkrých schůdcích, či spíše žebříku zavěšeném na padací dveře, které se za nimi zavřely.

Žebřík vedl do maličké kajuty, dobře osvětlené lampou, kde už byla Raymonda, a když si všichni tři sedli, jen taktak se tam vešli.

Lupin dal povel: „Jedeme, Charolais.“

Isidor měl nepříjemný pocit, jaký známe, když jedeme dolů

výtahem, pocit, že ztrácíme půdu pod nohama, že se propadáme. Bylo mu, jako by voda ustupovala a pomalu se rozvírala propast…

„Tak co, potápíme se?“ žertoval Lupin. „Buď klidný. Jen co klesneme z horní jeskyně, kde teď jsme, do maličké jeskyně, co je úplně dole a je napolo otevřená do moře a dá se tam vjet, i když je odliv.… A všichni, co sbírají škeble, o ní vědí… Á! Desetivteřinová zastávka!… Projedeme… a průchod je úzký, právě tak pro ponorku…“

„Ale, jak je to možné,“ otázal se Beautrelet, „že rybáři, kteří vjedou do spodní jeskyně, nevědí, že má nahoře otvor, kterým souvisí s další jeskyní, odkud vede schodiště do Jehly? Kdokoli tam přijde, může na to přijít.“

„Omyl, Beautrelete! Klenba malé jeskyně je při odlivu zavřená pohyblivým stropem v barvě skály, a když moře stoupá, zvedá ji, a když klesá, hermeticky ji zavírá. Proto mohu projet za přílivu. Tak co, je to důmyslné? Pravda, ani Caesar, ani Ludvík XIV., zkrátka nikdo z mých předků to nemohl mít, protože neměl ponorku. Spokojili se se schodištěm, které tehdy vedlo až do malé dolní jeskyně. Já jsem odstranil poslední schody a vymyslel jsem si tenhle pohyblivý strop. Je to můj dar Francii… Raymondo, drahoušku, zhasněte tu lampu, co je vedle vás, už ji nepotřebujeme, naopak.“

Skutečně jakmile vyjeli z jeskyně, přivítalo je matné světlo, podobné barvě vody, a vnikalo do kabiny dvěma kajutovými okénky a velkým skleněným poklopem, zapuštěným do podlahy paluby, jímž bylo vidět horní vrstvy moře. Najednou se nad nimi mihl stín.

„Začne bitva. Nepřátelská flotila obkličuje Jehlu. Ale i když je Jehla pořádně dutá, rád bych věděl, jak se tam dostanou. Zůstaneme v hloubce, Charolais… Kam jedeme? Ale už jsem ti to říkal, do Port-Lupinu, a co nejrychleji, jasné? Musí tam být voda, aby se mohlo přistát. Máme sebou dámu.“

Pluli podél skalisek. Nadzvednuté vodní řasy se vztyčovaly jako hustý černý porost, pak půvabně kroužily v hlubinných proudech, uklidnily se a houpaly se na vlnách jako rozpuštěné vlasy. Zase stín, tentokrát delší…

„To je torpédovka,“ řekl Lupin, „ozve se dělo. Co udělá Duguay-

Trouin? Bude bombardovat Jehlu? Víš, o co přijdeme, Beautrelete, když neuvidíme setkání Duguaye-Trouina s Ganimardem? Spojení pozemních a námořních sil!… Hej, Charolais, spíme!“

A přece jeli rychle. Pole písku vystřídaly skály, pak uviděli zase jiné skály, ohlašující Východní bránu na pravém konci Etretatu. Ryby před nimi prchaly. Jedna trošičku odvážnější se přimáčkla k okénku kajuty a vypoulila na ně upřeně své velké nehybné oči.

LUPINŮV PŘÍSTAV

„Bravo, frčíme,“ zvolal Lupin. „Co říkáš mé ořechové skořápce, Beautrelete? Není špatná, co? Pamatuješ si na avantýru se Srdcovou sedmou? Na žalostný konec inženýra Lacomba, na to, jak jsem potrestal jeho vrahy a vrátil státu jeho papíry na konstrukci nového typu ponorky? — to byl taky dar Francii — No a z těch plánů jsem si nechal plán na ponorkovou motorovou loď a ty teď máš tu čest cestovat v ní se mnou.“

Zavolal na Charolaise. „Už můžeme vystoupit výš, je po nebezpečí.“

Vyjeli až k povrchu vody a skleněný poklop se vynořil. Byli na míli vzdáleni od pobřeží, tedy z dohledu, a teď si Beautrelet teprve mohl přesněji uvědomit, jakou závratnou rychlostí jeli. Nejdříve se kolem nich mihl Fécamp, potom všechny normandské pláže, Saint-Pierre, les Petites-Dalles, Saint-Valéry, Veules, Quiberville.

Lupin neustále žertoval a Isidor na něm mohl oči nechat a napjatě ho poslouchal, okouzlený jeho vervou, veselostí, šibalstvím, bezstarostnou ironií a radostí ze života.

Pozoroval také Raymondu. Mladá žena se mlčky tulila k milovanému muži. Držela jeho ruce ve svých a často na něho upírala oči a Beautrelet si několikrát všiml, že se jí ruce maličko chvějí a že se dívá čím dál tím smutněji. Jako by dávala na každý Lupinův vtip smutnou a strastiplnou odpověď. Vypadalo to, jako by ji jeho zlomyslná slova a jeho sarkastický pohled zraňovaly.

„Mlč,“ šeptala, „pokoušíš svým smíchem osud.“

Naproti Dieppe se museli ponořit, aby je nezpozorovali z rybářských bárek. O dvacet minut později zamířili k pobřeží a loď vjela do malého podmořského přístavu v nepravidelné štěrbině mezi skalami u mola a pomalu se vynořila.

„Port-Lupin," ohlásil Lupin.

Místo, vzdálené pět uzlů od Dieppe, tři uzle od Trépontu, chráněné vpravo i vlevo sutí z útesu, bylo naprosto opuštěné. Svahy nad malou pláží pokrýval koberec písku.

„Na zem, Beautrelete!… Raymondo, podejte mi ruku!… A ty, Charolais, se vrať k Jehle a podívej se, co dělají Ganimard a Duguay-Trouin, a k večeru mi to přijdeš povědět. Tahle aféra mě vzrušuje."

Beautrelet byl zvědavý, kudy vystoupí z té uzavřené malé zátoky, které říkali Port-Lupin, a tu zpozoroval na samém úpatí útesu příčky železného žebříčku.

„Isidore," obrátil se k němu Lupin, „kdybys ovládal zeměpis a dějepis, věděl bys, že jsme na dně Parfonvalské soutěsky v obci Biville. Před více než sto lety, v noci z 23. srpna 1803, se vylodil ve Francii Georges Cadoucal se svými šesti komplici. Měli v úmyslu unést prvního konsula Bonaparta a vydrápali se nahoru po stezce, kterou ti ukážu. Od té doby zničily tu cestu sesuny půdy. Ale Valméras, známější pod jménem Arsène Lupin, ji dal obnovit na své útraty a koupil si statek v Neuvillette, kde spiklenci prožili první noc, a tam bude žít se svou matkou a se svou ženou, nebude provozovat obchody, nebude se starat o věci tohoto světa a povede úctyhodný život venkovského šlechtice. Lupič-gentleman je mrtev, ať žije farmář-gentleman."

Po žebříku se dostali do soutěsky, strmé rokle, vyhloubené dešťovými vodami, kde jako by se uprostřed vinulo schodiště s opěradlem. Podle Lupinova vysvětlení bylo toto zábradlí na místě dlouhého provazu, připevněného ke dvěma kůlům, kterého kdysi používali domorodci, když slézali na pláž. Vystupovali asi půl hodiny a vyšli na planinu nedaleko jedné z chatrčí, vyhloubených do země, jež sloužily pobřežním celníkům jako přístřeší. A právě v zákrutu cesty se objevil jakýsi celník.

„Nic nového, Gomele?" zeptal se ho Lupin.

„Nic, šéfe.“

„Žádný podezřelý člověk?“

„Ne, šéfe, ale…“

„Co?“

„Moje žena, švadlena v Neuvillette…“

„Ano, já vím. Tak co?“

„Dnes ráno prý bloumal po vsi nějaký námořník.“

„Jak vypadal ten námořník?“

„Dost nezvykle. Jako Angličan.“

„Aha“ řekl znepokojený Lupin. „A dal jsi Císařině příkaz?“

„Aby měla oči dokořán, ano, šéfe.“

„Správně, dávej pozor na Charolaise, vrátí se asi za dvě tři hodiny… Kdyby něco, jsem ve statku.“ Pokračoval v cestě a svěřoval se Beautreletovi: „Dělá mi to starosti. Je to Sholmes? Jestli je to on, je asi strašně naštvaný a můžeme se bát nejhoršího.“

Okamžik váhal.

„Nevím, jestli se nemáme vrátit, mám nějaké zlé tušení…“

Lehce zvlněné pláně se táhly, kam oko dohlédlo. O něco víc vlevo vedly nádherné aleje k budovám neuvillettského statku, které už bylo vidět. To bylo závětří, které si připravil, asyl, místo odpočinku, slíbené Raymondě. Vzdá se štěstí pro nějaký absurdní nápad ve chvíli, kdy se blíží k cíli? Uchopil Isidora za ruku a ukazoval mu Raymondu, jež šla před nimi.

„Podívej se na ni. Když jde, maličko se kolíbá v pase, nemohu se na to dívat bez rozechvění… Ale všechno na ní vyvolává ve mně vzrušené láskyplné rozechvění, její pohyby i klid, její mlčení i zvuk jejího hlasu. Víš, že i to, že jdu v jejích šlépějích, mě blaží. Ah, Beautrelete, zapomene jednou, že jsem byl Lupin? Podaří se mi vymazat z jejích vzpomínek celou tu minulost, která se jí hnusí?“

Ovládl se a řekl s umíněnou jistotou: „Zapomene! Zapomene, protože jsem jí všechno obětoval. Obětoval jsem bezpečný úkryt v Duté jehle, obětoval jsem své poklady, svou moc, svou pýchu…, obětuji všechno. Nechci už být ničím, jenom milujícím mužem, poctivým člověkem, protože ona může milovat jenom poctivého člověka. Konečně co na tom že budu poctivý? Je to zrovna tak

úctyhodné jako cokoli jiného.“

Slovní hříčka mu uklouzla takřka nevědomky. Mluvil vážně a bez ironie. A šeptal, ovládaje svou vášeň: „Ale víš, Beautrelete, že ačkoli jsem prožil ve svém životě, plném dobrodružství, mnoho nevázaných rozkoší, ani jedna se nevyrovnala rozkoši, kterou mi působí její pohled, když je se mnou spokojená… Cítím se docela slabý a je mi do pláče…“

Plakal? Beautrelet vytušil, že má oči plné slz. Slzy, v Lupinových očích, slzy lásky!

Blížili se ke starým vratům, jimiž se vcházelo do statku. Lupin se na okamžik zastavil a trhaně, přerývaně promluvil:

„Proč mám strach?… Jako by mě tlačila můra. Copak dobrodružství Duté jehly neskončilo? Copak osud nepřistoupí na rozuzlení, které jsem si vybral?“

Raymonda se otočila, celá nesvá. „Podívejte, Césarina. Běží sem…“

Ze statku k nim skutečně běžela celníkova žena.

Lupin se k ní rozběhl: „Copak! Co se děje? Mluvte!“

Césarina, celá udýchaná, o překot vyhrkla: „Nějaký muž…, viděla jsem nějakého muže v salóně.“

„Toho Angličana z dnešního dopoledne?“

„Ano, ale jinak převlečeného…“

„Viděl vás?“

„Ne. Viděl vaši matku. Madame Valmérasová ho přistihla, když odcházel.“

„No a?“

„Řekl jí, že hledá Louise Valmérase, je to prý jeho přítel.“

„A pak?“

„A pak madam odpověděla, že její syn je na cestách…, na několik let.“

„A odešel?“

„Ne. Dal oknem, co vede na pláň, znamení…, jako kdyby někoho volal.“

Zdálo se, že Lupin zaváhal.

Vzduch rozrazil mocný výkřik.

Raymonda zaúpěla: „Je to tvoje matka…, poznávám ji…“

Vrhl se k ní a táhl ji pryč v návalu divoké vášně. „Pojď…, prchneme…, nejdřív ty…“ Ale hned se zastavil, zmatený a rozčilený. „Ne, nemohu…, je to ohavné. Odpusť mi, Raymondo…, ta ubohá žena tam… Zůstaň tady…, Beautrelete, neopouštěj ji.“

Rozběhl se kolem náspu, jenž obklopoval statek, a běžel kolem něho až k bráně vedoucí na planinu. Raymonda se vyškubla Beautreletovi a doběhla tam skoro současně s ním. Beautrelet, skrytý za stromy, uviděl v opuštěné aleji, vedoucí od statku k bráně, tři muže. Jeden z nich, ten větší, šel napřed a ti dva za ním drželi pod paží ženu, která se bránila a žalostně naříkala.

Začalo se stmívat. A přece Beautrelet poznal Herlocka Sholmese. Žena byla stará. Bílé vlasy jí vroubily zsinalý obličej. Všichni čtyři se přibližovali. Sholmes otevřel jedno křídlo brány. Lupin přiběhl a zastoupil mu cestu.

Střetnutí bylo tím hroznější, že se odehrálo v naprostém, skoro slavnostním tichu. Dva nepřátelé se dlouho měřili pohledy. Stejná nenávist jim křivila tvář. Stáli bez hnutí.

Lupin pravil s hrozivým klidem: „Nařiď svým mužům, aby propustili tuhle ženu.“

„Ne!“

Zdálo se, jako by se oba báli pustit se do posledního boje a jako by oba sbírali všechny své síly. Už žádná zbytečná slova, žádné ironické provokace.

Ticho, mrtvé ticho.

Šílená hrůzou čekala Raymonda na výsledek souboje. Beautrelet ji uchopil za paži a držel ji, aby se nemohla hnout.

Po chvíli Lupin opakoval: „Nařiď svým mužům, aby pustili tuhle ženu.“

„Ne!“

Lupin naléhal: „Poslyš, Sholmesi…“

Ale odmlčel se, neboť pochopil nesmyslnost slov. Co znamenaly výhrůžky tváří v tvář té soše pýchy a energie, která se jmenuje Sholmes? Ke všemu odhodlaný sáhl najednou do kapsy svého saka. Angličan ho předešel, vrhl se ke své zajatkyni a přitiskl jí hlaveň

svého revolveru na dva palce od spánku.

„Jestli se pohneš, Lupine, střelím.“

Současně vytáhli jeho dva pomocníci zbraně a namířili na Lupina…

Ten strnul, přemohl zuřivost, jež jím zmítala, a chladně, s oběma rukama v kapsách, nastavuje hruď nepříteli, znovu začal: „Sholmesi, potřetí, nech tu ženu na pokoji.“

Angličan se pošklebovalo: „Nemáme asi právo se jí dotknout! Tak už dost těch nesmyslů! Ty se nejmenuješ Valméras, zrovna tak jako se nejmenuješ Lupin, je to jméno, které jsi ukradl, jako jsi ukradl jméno Charmerace. A ta, kterou vydáváš za svou matku, je Viktorie, tvá stará pomocnice, ta, co tě vychovala…“

Sholmes se dopustil chyby. Dal se unést touhou po pomstě a díval se na Raymondu, již jeho odhalení naplňovala hrůzou.

Lupin využil jeho nerozvážnosti. Rychlým pohybem vystřelil.

„K čertu!“ zařval Sholmes. Zasažená paže mu klesla podél těla.

„Co nestřílíte? Tak střílejte, střílejte!“ zuřivě křičel na své muže.

Ale Lupin se na ně vrhl a neuplynuly ani dvě vteřiny, a muž napravo se zhroutil na zem s rozbitou hrudí a druhý s roztříštěnou čelistí upadl na plot.

„Pomoz mi, Viktorie…, svaž je… A teď je řada na nás, Angličane…“

Shýbl se a zaklel: „Mizero!“

Sholmes zvedl svou zbraň levou rukou a mířil na něho.

Rána…, zoufalý výkřik… Raymonda se vrhla mezi oba muže, proti Angličanovi. Zapotácela se, zvedla ruku k hrudi, napřímila se a klesla Lupinovi k nohám.

„Raymondo!… Raymondo!“ Vrhl se k ní a tiskl ji k sobě. „Mrtvá,“ vydralo se mu bolestně ze rtů.

Chvíli panovalo zděšení. Zdálo se, že Sholmese zmátl vlastní čin.

Viktorie vzdychala: „Můj maličký…, můj maličký…“

Beautrelet přistoupil k Raymondě, sehnul se a sáhl na ni.

Lupin opakoval jako ozvěna: „Mrtvá…, mrtvá…“ jako by ještě nepochopil, co se stalo. Ale najednou se celý změnil. Obličej měl přepadlý a ztrhaný bolestí. A zmítalo jím jakési šílenství,

gestikuloval jako nepříčetný, lomil rukama, dupal jako dítě, které nadmíru trpí. „Mizero!“ vykřikl znovu v záchvatu nenávisti. A hroznou ranou povalil Sholmese, popadl ho za krk a zaryl mu do masa zkroucené prsty. Angličan chroptěl a ani se nebránil.

„Můj maličký, můj maličký,“ bědovala Viktorie.

Přiběhl Beautrelet. Ale Lupin už pustil z rukou svou oběť, ležel na zemi vedle svého nepřítele a vzlykal. Dojemné divadlo! Beautrelet nikdy nezapomene na jeho tragickou hrůzu, protože znal Lupinovu lásku k Raymondě a věděl, co všechno velký dobrodruh obětoval, aby na té milované tváři vykouzlil úsměv.

Noc pozvolna zahalovala temným rubášem bitevní pole. Tři Angličané leželi spoutáni s roubíkem v ústech ve vysoké trávě. Ztichlou pláň ukolébávaly písně. To se lidé z Neuvillette vraceli z práce.

Lupin se zvedl. Poslouchal monotónní zpěv. Zadíval se na přívětivý statek, kde hodlal klidně žít s Raymondou. Pak se podíval na ni, na ubohou milenku již láska zabila. Spala, bílá jako sníh, věčným spánkem.

Vesničané se blížili.

Tu se Lupin sklonil, uchopil mrtvou do svých silných paží, zvedl ji jako pírko, sehnul se a položil si ji na záda.

„Půjdeme, Viktorie.“

„Půjdeme, můj maličký.“

„Sbohem, Beautrelete.“

A se svým hrozným, ale drahým břemenem, následován starou chůvou, mlčelivý, zachmuřený, odcházel k moři a zmizel v hluboké tmě.

OBSAH:

Výstřel.....2
Konec příběhu a začátek dohadů.....21
Mrtvola.....39
Tváří v tvář.....56
Na stopě.....75
Historické tajemství.....88
Pojednání o Jehle.....103
Od Caesara k Lupinovi.....119
Sezame, otevři se!.....130
Poklad francouzských králů.....143
Lupinův přistav.....157